

Izazov

Hrišćanske Teologije

i više ...

(The Challange of the Christian Theology and more ...)

Od Misionara

EWALD FRANK

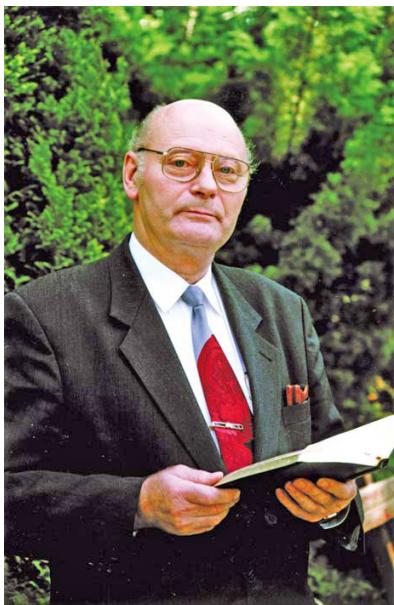
Autorsko pravo
Freie(Izdavačka kuća) Volksmission Krefeld e. V.
P.O. Box 100707
47707 Krefeld
Germany
E-mail: volksmission@gmx.de
<http://www.freie-volksmission.de>

* * * * *

Proleća 1999

SADRŽAJ

Predgovor	5
Uvod	6
Da li se sve dogadja slučajno?	8
Vreme je blizu	9
Jedino važeći merni štap	12
Stara rasprava	13
Očiglednost?	15
Svedočanstvo istoričara	18
Istorijsko potvrđuje	21
Božije priznanje	24
Bog manifestuje Sebe	26
U nebu i na zemlji	28
GOSPOD posećuje Svojeg proroka	29
»JA JESAM«	33
Da li je Sin rodjen na nebu?	36
Duh i Istina	39
Veoma neobično	43
Poštovanje Velikoj Misteriji	45
Svako brani svoju vlastitu doktrinu	46
Stena	48
Veliki zadatak	51
Nemoj imati drugih bogova ...	57
Marijologija	62
Ko veruj onako kako Pismo kaž	69
Neverovatna tragedija	70
Poslednje vreme	72
Izazov svima	76
Niko ne može zaobići Isusa Hrista	78
Novo stvaranje	80
Sin i sinovi i kćeri Božije	82
Dva početka	83
Tok crkvene istorije	84
Nema uticaja koji dolazi od čoveka	90
Zaključak	94
Dodatak	97

Neka dodje Tvoje

Kraljevstvo!

Neka bude Tvoja

volja kako na

nebu , tako i na

zemlji!

I takodje u našim

životima!

Poštovani E. Frank dok je govorio
na Državnoj TV Jula, 1997, u istorijskom
gradu Pragu, Čehoslovačka.

PREDGOVOR

Sa ovom publikacijom, ja bih jednostavno želeo da se obratim svim ljudima dobre volje. Korišćenje impresivnih reči je izbegnuto koliko god je to bilo moguće. Istinska ubedjujuća sila se ne nalazi u ljudskim načinima izražavanja već u snazi Božije stvaralačke Reči. U početku stvaranja sveta Bog je govorio, i Njegova Reč je imala stvaralačku moć. Ljudskom rodu je sada potrebna ta sila, koja će u nama nešto stvoriti »i odvajati svetlost od tame.« Iako izgleda da u religioznom svetu sve ide glatko, ako neko pažljivo pogleda, postaje očigledno da »duhovna tama prekriva nacije.« Kada Bog, sa celom Svojom silnom Rečju može govoriti u našim životima: »Neka bude svetlost!«, I bi svjetlost. On uvek sve čini na isti način. Tek kada je nastala svetlost ona je bila odvojena od tame. Onda je On nastavio sa Svojim poslom stvaranja. Isti je slučaj sa duhovnim stvaranjem. GOSPOD sam govorи, i Njegova svetlost sija u tami da bi osvetila svakog od nas (Jovan 1). Došlo je vreme da se moćna Božija Reč čuje, i da Istina bude odvojena od prevare, jer sada sam GOSPOD donosi Svoj plan spasenja do kompletnosti.

Ova brošura je posebno adresirana na svim naučnim fakultetima teologa; тамо где лежи велика одговорност над њима, који су обућени да буду духовне водје чovečanstva. Od почетка сvi ljudi верују ученjacima. Ja zaista želim da koristim nekolebljive izraze, da izložim Biblijска уčenja, ne da bih obezvredio уčenja ili tradicije religija koje su nekima drage. Medjutim ukoliko postoji protivurečnost između tih уčenja i Božije Reči, mora se izvesti zaključak da je Bog u pravu a ne religiozna institucija. Ja pišem sa поштovanjem, što se tiče ljudskog dostojanstva, u koje se ne sme dirati. Ja takodje поштујем u ono što drugi верују. Naravno, Božije veličanstvo je daleko iznad ljudskog dostojanstva i Njegova Reč mora biti iznad ljudskih reči.

Budući da sam rodjen 1933, imam bogato iskustvo iz kojega mogu crpiti znanje. Od vremena mog poziva za službu 2-gog Aprila, 1962, poučavao sam na Biblijskim seminarima, propovedao u preko 130 zemalja, i vodio evangeliističke krstaške ratove. U nekim zemljama sam imao prilike da govorim celoj naciji preko TV, držeći skupove na kojima su prisustvovali hiljade ljudi. U poslednjih deset godina, svakog nedeljnog jutra, ovde u Evropi imam termin od 20 minuta na famoznom Radio Luksenburgu. Prilikom svih mojih putovanja u razne zemље širom sveta imao sam priliku da upoznam poznate ličnosti iz religioznog, političkog, i ekonomskog sveta. Tokom mojih mnogobrojnih putovanja, takodje sam stekao dobro obaveštenje o svetskim religijama.

Dostupna mi je bila mogućnost da proučavam crkvenu istoriju, kojom prilikom sam dobio saznanje o raznim religijama i denominacijama. Ubedjen sam u to da ljudi imaju prava da veruju u ono što žele. Vera je lična stvar, i niko ne bi trebao da silom nameće svoju veru nekom drugom.

Moj zadatak je da pokažem *ispravan Put* onako kako nam je to obznanjeno u »Knjizi nad Knjigama«. Pronaći ovaj put i hodati njime je lična odluka. Ja ne pripadam nijednoj denominaciji, nisam obavezan da ugadjam drugima i odlučno mogu objaviti učenje Biblije. Svako ima obavezu da uporedi ovo izlaganje sa »Originalom« Božije Reči i da dokaže je li to ispravno i ako jeste, da bude uveren u to. U Kraljevstvu Božijem se ne primenjuje sila, posebno u učenju. Božansko prosvetljenje će biti sa onima koji otvaraju sebe pred Bogom.

Sledeći prikaz će neki prihvatići, a neki odbaciti. Oni koji zakoračuju u javni pogled moraju živeti u ovome. Ja jedino želim da budem istinit i da iskreno obavim svoj zadatak. Ostalo prepuštam Bogu, koji može uraditi sve i svakome prikazati sve.

Vredno je pažnje da u vezi sa Bogom postoji samo *jedan* ispravan odgovor, i *jedna* mogućnost. Ljudski odgovori sadrže mnoge mogućnosti, ali koja od njih je ispravna? Ja sam odlučio da prepustim Bogu da poda odgovor na to pitanje, i molim vas, nemojte ovo koristiti kao argument protiv mene.

UVOD

Kako se približavamo kraju stopeća primetna je narastajuća tensija u svetu. Ljudi se pitaju šta će doneti sledeći milenijum. Očekivanja u vezi bliske budućnosti su naravno veoma različita. Većina eksperata pokazuje optimizam; oni su ubedjeni da će biti moguće rešiti preteće probleme s kojima se čovečanstvo suočava, i da će se sve nastaviti onako kako je to bilo do sada. Ostali se kako izgleda nalaze u pitanju poslednjeg vremena, nalazeći se u nevoljama koje im donosi socijalna nepravda, nezaposlenost, drastičan porast kriminala, upotreba droge, bolesti koje ranije nisu bile poznate, prirodne katastrofe svake vrste koje mi ne možemo spričati, nemir i svakodnevne novosti o ratovima. Promene koje slede se ne mogu spričati, što se tiče klime i prirodne sredine. Mnogi kažu, »Mi više ne razumemo ovaj svet!«, drugi sa velikim strahom vide Biblijski »Menetekel«, napisan rukom na zidu, što očigledno najavljuje nešto. Da bi se ovaj rukopis na zidu mogao razumeti i pročitati na ispravan način, poruka upozorenja koja pokazuje način izbavljenja, potrebni su ljudi koji nalaze milost u Božijem po-

gledu kao što je to bio slučaj sa Danielom. **To mora biti poruka ovog časa, bazirana na predskazanjima Božije Reči za naše vreme.**

Vera koja je nekada bila nasledjena se izgubila od vremena osvetljenja, ono što su autoriteti prikazali u ime Hrišćanstva postalo je poznato. Vera u nauku je dostigla svoj najviši stepen. Oni ne mogu poreći Biblijski izveštaj o stvaranju sveta, ali su prema Tvorcu zauzeli vlastiti stav, poričući ga zato što nemaju oči kojim bi ga mogli videti (Rim. 1 : 18 – 23). U prirodnom načinu svaki posao daje zahvalnost gospodaru i govori o njemu. Kako neko može odvojiti Tvorca od veličanstvenog dela stvaranja? U našoj generaciji mnogi teolozi su raširili neveru. Umesto da svoje kritike upute instituciji nazvanoj »crkva« oni, u svom duhovnom »slepliu« taj kriticizam upućuju Bogu i Njegovoj Reči. Budući prihvaćeni od javnosti, oni su sebi stvorili reputaciju. Oni su spontano uspeli u tome da mnoge navedu istovremeno da posumnjuju u Božiju Reč, ismejavajući se GOSPODU slave i sramoteći ga. Kroz naučna dostignuća i mnoge pronalaske, čovek je postao ponosan. Naročito od vremenskog perioda u kojem je on sebe načinio centrom univerzuma. Mladi ljudi su posebno skloni sumnji, koja se raširila kao nikada ranije. Nalazeći razočaranje u ustanovljenoj crkvi, oni se udaljavaju od vere. Tražeći razloge u životu i tražeći pokoja i rešenje svojih problema, okreću se raznim stvarima uključujući u to drogu i Istočne religije.

»Globalna ekonomija«, »svetska zajednica« »multikulturalno društvo«, su slogani koji se koriste za sadašnje vreme. Linije razdvajanja religije i ideologija su odstranjene i obične stvari su naglašene sa svrhom njihovog kretanja u trendovima vremena. Ljudski duh izmirenja je svuda u delovanju, ali, tužno je reći, нико не želi da bude izmiren sa Bogom ili Njegovom Reči, već naprotiv: oni su od toga odvojeni, i traže izmirenje sa konfesijama ostalih religija. U isto vreme želja za istinom, još uvek u svesnosti, je stavljena na stranu i čežnja je ispunjena religioznim ili svetskim substitutima. Svako veruje na način kako mu je po volji. U 1994 godini Ujedinjene Nacije, čije je sedište u Nju Jorku, su ustanovile religiozni komunizam, koji mora igrati ulogu u realizaciji Novog Svetskog Poretka. Izmedju ostalog, njihova namera uključuje u sebe širokosvetsko, stalno proslavljanje. »New Age« ist in! (»Novo Doba« je na sceni!

DA LI SE SVE DOGADJA SLUČAJNO?

Prirodna i religiozna istorija je udružena sa metežom i prolivanjem krvи. U našem dobu smo imali I i II Svetski Rat, dogodio se užasni »Holokaust«, rascep izmedju Istoka i Zapada, »Hirošima«, »Nagasaki« i mnogo čega još. Dve »supersile« su od 1945 podelile svet. »Hladni rat« je u Evropi dostigao svoj klimaks Avgusta 1961, kada je bio izgradjen »Berlinski Zid«, što je skoro dovelo do eskalacije pravog rata. Oni koji su to videli, jasno se sećaju tih dogadjaja. Zahvaljujući inicijativi Wili Branta krajem šezdesetih, konačno je uspostavljen željeni detant, poznat kao »Ostpolitik«. Druga prekretnica je bila istorijsko hodočašće Pape Poljaka u 1979, što je iniciralo pad komunizma. Tokom proslave 750- tog jubileja Berlina Juna 1987, Ronald Regan predsednik Sjedinjenih Američkih država je posetio podeljeni grad. Gledajući u pravcu Branderburške Kapije u Istočnom delu Berlina, koji je od 1961 bio zatvoren, on je lideru Sovjetske Partije Mihailu Gorbačovu uputio istorijske reči:

»Gospodine Generalni Sekretaru, ako tražite mir, ako želite prosperitet Sovjetskoj Uniji i Istočnoj Evropi, ako želite liberalizaciju, onda, molim vas, dodjite do ove kapije! Gospodine Gorbačov, srušite ovaj zid!«

U Novembru 1989 se to dogodilo: došlo je do promene, zid je srušen i dve Nemačke države su se ujedinile. Podeljena Evropa je, hvala Bogu, na miran način došla do svoje pobede i »izmirenje«, »mir i sigurnost« su postale glavne reči u ovoj epohi. Sve što treba da bude u zajedništvu, će konačno skupa da se razvija! Ujedinjenje Nemačke je bilo potrebno za »Ujedinjenu Evropu«. Još jednom je bilo potrebno novo prekrajanje mapa. Došlo je vreme kada će Evropska moneta zameniti monete koje se sada koriste u zemljama koje ulaze u Ujedinjenu Evropu. Ceo svet se na neki način nalazi u procesu ispunjenja Biblijskog proročanstva onako kako je to predskazano za zadnje doba. Niko ne može zaustaviti tok istorije. Razvoj dogadjaja predstavlja znake vremena i mi na to treba da obratimo pažnju i da budemo oprezni.

Sada istorijska »Rimska Imperija« počinje ponovo da postoji i onako kako je to predskazano u Svetom Pismu, jeste i biće uskoro svetska sila broj jedan. To je »Ujedinjena Evropa«, koja se već zove »Euroland«, sa preko 370 miliona stanovnika. Nemačka, jedna od sedam vodećih glava, koja je bila ranjena, je izlečena, onako kako se to simbolično može videti u Otkrivenju, glava 13 (prvi deo) i ona je motor tih procesa. Sjedinjene Američke države sa 266 miliona stanovnika moraju biti voljne da podele svoj status super sile igrajući

ulogu svetskog policajca, prihvatajući drugo mesto, kao što je takodje simbolično predskazano u Biblijskom proročanstvu (Otkr. 13, drugi deo). Politička moć je već predstavljena preko Ujedinjenih Nacija – pod jednim krovom. Sada se ujedinjuju nacionalne i internacionalne ekonomske sile: finansijske institucije, osiguravajuća društva, fabrike automobila, Koncerni čelika, naftne kompanije itd. Na ovaj način svetski kapital na zemlji se ujedinjuje. Isto se odnosi na religioznu silu Svetskog Koncila Crkava, i posebno na Rim, koji je osnova aktuelne ujedinjene svetske sile. Da li se sve ovo istovremeno dogadja samo na jedan slučajan način ili je to ujedinjenje **vremena i znakova?** Da li se stvari kreću ka svom klimaksu i konačno treba da ostvare jednu svetsku vladu, što je takodje predskazano za poslednju fazu sadašnjeg doba?

Ovaj proces ujedinjenja koji uključuje narode, religije, političke sile, i svetsku ekonomiju treba da čovečanstvu donese mir i prosperitet. Ali uprkos svih dogovora i napora, tragedija će se iznenada dogoditi onako kako je predskazano u Svetom Pismu, »... *Jer kad reku: mir je, i nema se šta bojati, onda će iznenada napasti na njih pogibao kao bol na trudnu ženu, i ne će uteći.*« (1 Sol. 5: 1 – 3). Kada ovaj proces ujedinjujućeg mira dostigne svoj klimaks, pažnja će biti usmerena na Izrael i Bliski Istok. »**Jerusalim**« će biti teški kamen (Zah. 12 : 3), kao što je to predskazano pre 2500 godina. Sve što je predskazano će se dogoditi, čak pošto Izrael ostvari sve koncesije radi mira. Milioni vernika koji se mole to neće sprečiti.

VREME JE BLIZU

Neko se mora usuditi da izloži vreme u kojem živimo, budući spremam da podnese kritike zbog toga.

Oni od nas, koji nisu više toliko mladi mogu se setiti reči koje su obično izgovorene od strane Bogo – bojaznih ljudi tokom vremenskog perioda II Svetskog Rata, »Hiljadu godina i ne više od hiljadu godina!« Zaista, mnogi očekuju da se dogodi nešto posebno na prekretnici ovog stoleća. Neki veruju u predviđanja astrologa Nostradamusa koja se odnose na dolazeći milenijum. On je delimično uzeo reči proroka, nadahnutih Božijim Duhom, nadjenih u Knjizi nad Knjigama.

Doba su uzela svoj tok, kao što to pokazuje naša skica na početku ove knjige. Od vremena Adama prošlo je 6000 godina. Sa Gospodom – u terminologiji proročke reči – to je šest dana. Jer je pisano: »*Da je jedan dan pred Gospodom kao hiljadu godina, i hiljadu godina kao*

*jedan dan.« (2 Petr. 3: 8). GOSPOD Bog je rekao Adamu, »*Jer u koji dan okusiš s njega, umrijećeš* «, i dogodilo se upravo onako kako je rečeno i on je umro kada je napunio 930 godina. Dolazeći sedmi milenijum je »poslednji dan« od tog spasilačkog istorijskog vremenskog računa. U Starom i u Novom Zavetu mi možemo na mnogo mesta pročitati o ovome danu; u Jovanu, glava 6 samo četiri puta. Na početku ovog poslednjeg i konačnog dana prvo uskrsnuće će se dogoditi; na kraju istog, poslednje - drugo uskrsnuće (Otkriv. 20). Izmedju ta dva uskrsnuća je period od jedne hiljade godina – sedmi dan, »dan Gospodnjik«, (Iza. 13: 6 –13; Zah. 1 : 14; Mal. 4 : 5; 1 Sol. 5 : 2; 2 Pet. 3 : 10 i ostali). U Otkr. 20 to je opisano kao hiljadugodišnja vladavina Hrista. Bilo da mi to verujemo ili ne, kada se navrši Njegovo navršavanje vremena, Bog će prineti Svoj plan do njegove kompletnosti. Njegov savet će stajati. »*Jer će on izvršiti riječ svoju, i naskoro će izvršiti po pravdi, da, ispunice Gospod naskoro Riječ svoju na zemlji.*« (Rim. 9 : 28).*

Naravno, istina je da niko ne zna vreme ili čas odredjenih dogadjaja, ali nam je dat savet da pazimo na »znače vremena« onako kako je to dato u Bibliji, pažljivo slušajući poruku tog vremena. Što se tiče Izraelskog naroda rečeno nam je da će oni biti rasijani medju svim narodima (5 Moj. 4: 27 – 29; 5 Moj. 28: 64 - 68; Luk. 21: 20 - 24). Na kraju »tih dana« oni će se ponovo sabrati. Biblija kaže, Bog će još jednom iznova izabrati Svoj narod i vratiti ih nazad u njihovu domovinu (Iza. 11: 11 - 12; Iza. 14 : 1). »*Čujte, narodi riječ Gospodnju, i javljajte po dalekim ostrvima i recite: koji rasije Izraelja, skupić ga, i čuvaće ga kao pastir stado svoje.*« (Jer. 31 : 10). »***Jer će vas uzeti iz naroda, i pokupiću vas iz svih zemalja, i dovešću vas u vašu zemlju.***« (Ezek. 36 : 24). Prorok Osija je takođe predskazao povratak dece Izraela. On je čak podao vremenski razmak vremena u kojem će oni biti rasijani i najavio je, »*Hodite da se vratimo ka Gospodu; jer on razdrije i iscijeliće nas, rani, i zaviće nas. Povratiće nam život do dva dana, treći dan podignuće nas, i živjećemo pred njim.*« (Osija. 6 : 1 – 2).

Dva proročka dana iza nas su **dve hiljade godina** tokom kojih su deca Izraela bila rasijana. Sada su oni sabrani iz preko 140 zemalja i vratili su se u svoju pradomovinu. Od 1948 je nastala država Izrael. Još jednom je pred našim očima ispunjeno Biblijsko proročanstvo. Ali Biblija kaže, **trećeg dana** posle rasijavanja Izraelskog naroda, što znači, tokom dolaska sledećeg milenijuma oni će primiti život. Ovo će se dogoditi pošto Paganska Crkva - Nevesta bude doživela svoju kompletnost (Dela Ap. 15 : 13 - 18; Rim. 11: 25 – 32) i pošto bude uzeta gore u Slavu (1 Sol. 4 : 13 -17). Tek tada će Izrael primiti život

od Boga verovanjem u svog Mesiju. »*Jer kad je odmet njihov primirenje svijetu, šta bi bilo primljenje, osim život iz mrtvijeh?*« (Rim. 11 : 15).

Dobro poznati Božiji čovek je naglasio: »Ko god želi da zna koliko je sati u odredjenom trenutku dana mora pogledati na svoj ručni sat. Ako neko želi da zna dan u nedelji potrebno mu je da pogleda u kalendar. Ali ukoliko neko želi da vidi vremenski razvoj dogadjaja mora pogledati na Izrael!«

Izrael ima **Božansko pravo** na zemlju, koji je Večni Bog prema obećanju dao kao nasledstvo Abrahamu. Drugi samo imaju **pravo da žive** tamo. Jerusalim nikada nije bio glavni grad neke druge nacije. Mohamed to ni jednom nije pomenuo u svojih 114 sura, koje predstavljaju glave Kurana. U Otkriv. 16, od stiha 12 pa nadalje, mi smo zabeležili šta će se dogoditi u »Armagedonskom« paklu. Andjeli suda su već spremni kod reke **Eufrat** za taj čas, dan, mesec, i godinu: »*odriješi četiri andjela koji su svezani kod rijeke velike Eufrata. I biše odriješena četiri andjela koji bijahu pripravljeni na sahat, i dan, i mjesec, i godinu, da pobiju trećinu ljudi.*« (Otk. 9 : 14 – 15).

Čim taj čas dodje, »*Veliki dan Svemogućeg Boga*«, kao što je navedeno u tekstu, počinje, i jedna trećina čovečanstva će umreti. Reka Eufrat protiče kroz Siriju i Irak. To su zakleti neprijatelji Izraela. Oni neće samo koristiti tenkove i rakete, već takodje i hemijsko i biološko oružje. Prorok Zaharija je jasno opisao kako će se destrukcija koja je planirana protiv Izraela okrenuti protiv njegovih neprijatelja. A ovo će biti zlo kojim će GOSPOD udariti sve narode koji bi vojevali na Jerusalim: *tijelo će svakom posahnuti dok još стоји на ногу, i oči će svakom posahnuti u rupama svojim, i jezik će svakom posahnuti u ustima.*« (Zah. 14 : 12). »*I u taj ču dan učiniti Jerusalim teškim kamenom svijem narodima ...*« (Zah. 12 : 3).

Biblija predskazuje šta će se dogoditi, i sigurno, to će se dogoditi, tužno je to reći, pre nego što se mačevi pretvore u rala, (Iza. 2 : 1 - 5; Mih. 4 : 1 - 5), rala će se pretvoriti u mačeve i srpovi u koplja da bi se koristili u prevarnoj bitci, kao što je rečeno u Joelu 3 : 9 - 17. Svi dogovori, sklopljeni u Oslo, Dejtonu, Wye ili u drugim gradovima, neće sprečiti tu veliku bitku.

Moglo bi se navesti mnogo Biblijskih izveštaja da bi se pokazalo šta će se dogoditi. Ali u ovom izlaganju to nije predmet kojim se bavimo. Ja sam već objavio knjige i brošure, koje se bave Biblijskim predmetima. Vreme milosti se približava kraju. Odlučni obračun je počeo, i GOSPOD nije labav po pitanju obećanja o Njegovom

Povratku, kao što to po prilici neki misle, On samo čeka da poslednji od izabranih budu spašeni (2 Pet. 3 : 9). GOSPOĐNJE obećanje će uskoro biti istorija, »*Evo, Ču doći uskoro!*« Taj dogadjaj je bliži nego ikada ranije.

Mi živimo u tako prevarljivom vremenu krećući se iz jednog milenijuma u drugi. Klimaks svetske istorije je pred nama; zato fundamentalne istine Božije Reči moraju biti očigledne u svojoj originalnoj nameri. U svojoj koncepciji Hrišćanstvo je počelo da se udaljava od Apostolske doktrine, napuštajući uzani put, živeći u tradicijama umesto na Božijoj Reči. Većina ljudi čak nisu svesni ove činjenice. Jevreji, Muslimani i ljudi iz drugih religija imaju pravo da čuju božansku, originalnu Istinu večnog Evandjelja.

Očigledno razvoj dogadjaja u ovom stoljeću je deo ešatoloških predskazanja u Biblijskom proročanstvu. Oni koji poznaju proročki deo Svetog Pisma razumeju istoriju ljudskog roda od njenog početka do kraja, onako kako je to predskazano u Božijoj Reči. Sve što se odnosi na svršetak ovog doba dolazi do svog ispunjenja. Biblijska »poruka zadnjeg vremena« je proizvela trezvene, ne panikom obuzete vernike, koji žive normalan život. U isto vreme oni se pripremaju da budu spremni za Povratak Hrista. Oni, niti se specijaliziraju na apostolskim temama niti druge plaše sa teorijama o »sudnjem danu« već žele da budu spremni kao ukrašena Nevesta za nebeskog Ženika kada se On vrati.

JEDINO VAŽEĆI MERNI ŠTAP

*Ako Tvoja reč više nema vrednosti,
Reč na kojoj treba da počiva vera?
Ipak ja nisam zainteresovan za hiljade svetova,
već jedino pokušavam da na najbolji način
delujem u skalu sa Tvojom Reči.
(N.L.Earl od Zinzerdorfa)*

Naš cilj u ovom izlaganju je da **postavimo Biblijsko učenje pored crkvene teologije** da bi smo prikazali kontrast koji postoji izmedju njih. Neki kažu da nije omiljeno da se istina objavi na tako direktna način, ali to treba da bude tako, budući da će nas jedino otkrivena Istina oslobođiti svih grešaka (Jov. 8 : 32). Samo onda svetlost može biti odvojena od tame i ono što je ispravno od onoga što je pogrešno. Svaka vera ima svoje vlastite veroispovesti, otkrivajući svoja učenja. Apostoli koje je GOSPOD ovlastio su nam podali sve doktrine Novo - Zavetne Crkve. Bitno je obratiti pažnju na Biblijski kriterijum, onako

kako je apostol Pavle na to ukazao braći na konciliu u Jerusalimu: »**I s ovijem se udaraju riječi proroka, kao što je napisano: ...«** (Dela Ap. 15 : 15). Budući da je ovo istina može se reći, »**Jer nadje za dobro sveti Duh i mi ...«** (stih 28).

Kada su reči proraka i učenje apostola izvrnuli, koji ponekad čak nisu uzimani u obzir, mi ipak nalazimo veroispovesti stvorene od ljudi, koje su nastale uticajem antihristovog duha ne, Duhom otkrivenja otkrivenih Istina. Istinska crkva živoga Boga ima samo jedan temelj, naime taj koji je od apostola i proroka, Isusa Hrista, budući da je On glavni kamen krajeugalan (1 Kor. 3 : 10 - 15; Efe. 2: 19 - 22). Ona zauvek ostaje utemeljena na Božijoj Reči prema mustri ranog Hrišćanstva. »*I ostaše jednak u nauci apostolskoj, i u zajednici, i u lomljenju hljeba, i u molitvama.*« (Dela Ap. 2 : 42).

Apostol Pavle je upozorio da će iz njihove sredine postati ljudi koji će govoriti izvrnutu nauku, (Dela Ap. 20 : 30). On je ukazao da je čak u to vreme bio propovedan drugi Isus i da je delovao drugi duh (2 Kor. 11 : 4). Oni koji su se udaljili od originalnog učenja su to uradili lukavstvom.- tobož pobožno »hrišćanski« - ušunjali su se veoma rano kao što je pomenuto u (Gal. 1, 6 - 10) Apostol je naglasio da Evandjelje koje mu je bilo povereno nije po čoveku. Devijacije su se dogodile kada su ljudi dodali svoje vlastite misli i reči; tako je bilo onda i tako je i sada. Evandjelje je bilo dato Pavlu direktnim otkrivenjem Isusa Hrista (stih 11- 12). Drugi koji su zastranili nisu mogli ovo izjaviti. Na prostoru duhovnog evandjelja, koje je čovek napustio, on je razvio ili izumio mentalno evandjelje. Uporedjujući Svetu Pismo sa tim neobičnim učenjima možemo jasno videti razliku izmedju istinitog, večnog Evandjelja Isusa Hrista i onoga »Evandelja« koje su ljudi izmenili.

STARA RASPRAVA

*Božanstvo je uvek bio izazov za teologe.
Zašto se ljudi raspravljaju u vezi Boga nije lako
razumeti i zašto postoji toliko različitih pogleda o
Njemu je sasvim neshvatljivo.*

Učenje o Bogu je toliko važno za svaku denominaciju da je to uvek nadjeno u prvom delu rasprave o veri. Unutar Hrišćanstva uvek se javlja rasprava oko toga da li postoji *jedan, jedinstveni* Bog,

dvoosobni Bog, ili jednog *trojedinog* Boga iz tri separiranih, od strane večnosti postojećih božanstvenih osoba. U stvarnosti postoji mnogo različitih pogleda i koncepata kojih ljudi čak nisu ni svesni. Unutar ovih različitih pogleda postoji mnogo varijacija; svaka grupa je uverena da je u pravu. Mi ćemo se zaposliti sa ovim predmetom samo **sa stanovišta Božije Reči** dozvolivši da **Biblijia govori** sama za sebe. Ono što nije otovreno izraženo u Biblijii nije prava Istina već naprotiv ljudsko tumačenje.

Sve počinje sa Bogom. Biblijia je jedina knjiga na zemlji u kojoj mi od samog početka nalazimo svedočanstvo **Večnog**. Zato je Biblijia jedini zahtevani Apsolut, merni štap svih stvari, koje se tiču Boga. Sveti Pismo, Stari i Novi Zavet, je naše božansko nasledje. Njemu ništa ne može biti dodato ili od njega oduzeto. Božije svedočanstvo je kompletno i konačno. Ono počinje sa Tvorcem i izveštajem o stvaranju uključujući celi tok istorije ljudskog roda, plan spasenja, i završava se posle »poslednjeg suda« u novom nebu i novoj zemlji (Iza. 65 : 17; 2 Pet. 3: 13; Otk. 21 : 1). Svaka epoha tokom vremenskog razdoblja Starog i Novog Zaveta jasno pokazuje svoje značenje i svoj cilj. Otkuda nam je takodje rečeno odakle smo mi došli i gde idemo.

O Bogu i Božijoj Reči napisano je bezbroj knjiga i još uvek se objavljuju. Kristalne polemike, poznate kao »Arianska polemika«, od 4 – tog stoljeća su dobro poznate svima koji poznaju istoriju crkve. Ljudi su pokušali da razumeju ono što nije moguće razumeti, pokušavali su da objasne ono što se ne može objasniti. Tokom istorije crkve, ljudi su počeli da koriste filozofsku terminologiju, da bi opisali otkrivenje Boga u Hristu što je pravi »Kamen spoticanja« i »Stena sablazni« (Ps. 118: 22; Iza.28: 16; Mat. 21: 42 – 44; 1 Pet. 2 : 6 – 8). Nazivajući to teologijom, oni su u Biblijsku učenja nametnuli svoje vlastite ideje. Do ovog dana oni predstavljaju deo tog problema, uzrokujući rasprave i pokušavajući da daju objašnjenje, **bez božanskog otkrivenja**.

Kao što je najavljeno u Starom Zavetu religiozni zidari su odbacili ovaj »Kamen«. Oni nisu znali gde da Njega postave. On nije bio odgovarao u njihovoj gradjevini do današnjeg dana. Ono što je naš GOSPOD rekao još uvek ima važnosti, »Kamen koji odbaciše zidari onaj posta glava od ugla? Svaki koji padne na taj kamen razbiće se; a na koga on padne satrće ga.« (Lk. 20: 17 - 18). Petar je uputio na isti Biblijski tekst (Iza. 8 : 14 – 15; Ps. 118: 22) pred Visokim Savetom, »**Ovo je kamen koji vi zidari odbaciste, a postade glava od**

ugla: i nema ni u jednome drugom spasenija;» (Dela Ap. 4 : 11).

Za neke je On postavljen zato da na Njega padnu a za druge da bi Njime bili podignuti. Tako je to prorokovao Simeon (Lk. 2 : 34). Samo tamo gde On zida Svoju crkvu imaće preimućstvo u svemu (Kol. 1 : 14 – 20). Tamo je On poznat kao »glavni kamen temeljac« i takodje »kao najviši kamen« Alfa i Omega, »Prvi i Poslednji«. Tamo On služi, koji Njemu veruju i stoje za podizanje. Tamo gde ljudi grade svoju vlastitu crkvu, Njemu nikada nije dato mesto koje bi Mu trebalo dati, i On tu postaje kamen spoticanja, i sablaznosti (1 Pet. 2 : 6 – 8).

OČIGLEDNOST?

*Mnogo stvari koje su se smatrале очигледним
su kasnije dovedene u sumnju. U realnosti
ništa nije очигледно.*

Za ogromnu većinu unutar Hrišćanstva tradicionalno učenje o Trojstvu je »očigledno«, osim toga, ako neko ne veruje ovu doktrinu, ta osoba sigurno neće biti prepoznata. Za Jevreje je to apsolutno neprihvatljivo. Oni jedino mogu verovati ono što je Bog rekao i ono što su proroci poučavali. Za njih je strogi monoteizam – verovanje u samo jednog jedinstvenog Boga, pored Koga nema drugoga – je najviša i Prva zapovest koja se nikada ne sme prekršiti. Učenje o tri različite osobe je ozbiljno prekršila prvu zapovest, koja je došla sa usana Samog Boga. Za Muslimane verovati da Bog, koga oni zovu Alah, ima sina na nebu je najstrašnije Bogohuljenje na zemlji. Glavna izjava vere u Islamu je, »Nema Boga osim Alaha!«

Ono što je za neke očigledno, za druge nije. Konformizam je nadjen samo unutar respektivnih religija i denominacija medju kojima ima mnogo takvih koje tvrde da su u pravu.

Ako je nebiblijска terminologija »Trojstvo« bila, u Novom Zavetu i ako je označavala da je Bog Sebe manifestovao radi našeg spasenja kao naš Otac na nebu, kao naš Otkupitelj u Hristu, Sin na zemlji, i kroz Svetoga Duha, onda pojedinac to može tolerisati. Ali kada to znači da je večni Bog stvorio drugu i treću osobu u Bogu, i da su te tri osobe jedno u svemu, onda mi treba da istražimo takvo učenje i da upitamo, »Gde se to nalazi u Bibliji?« Odgovor na ovo pitanje je, »Nigde!« Drugo mi moramo znati kada i kako su takva učenja i ideje počeli. U literaturi se u vezi ove teme mogu pročitati mnoge stvari koje se nikada nisu dogodile. U vezi toga mi ne možemo ići u detalje, ali svi bi trebali da razumeju **da »nebiblijска terminologija« ne**

može sadržati »Biblijsku istinu« Mnogi su imali hrabrosti da se kritički bave ovim predmetom i pitaju, da li oni koji reprezentuju trojstvo, čak znaju šta veruju i kako mogu shvatiti jednog Boga u tri osobe? U »*Katekizmu Katoličke Crkve*« u vezi predmeta Trojstva, na str. 66, 251 mi čitamo sledeće, »U cilju da jasno izgovori dogmu o trojstvu, Crkva je morala da razvije svoju vlastitu terminologiju uz pomoć odredjenih pogleda filozofskih izvora: »“substanaca,” “osoba” ili “hipostaza”, “odnos”, i tako dalje. ...“ Mora se priznati da su za priznanje dogme o Trojstvu korišćeni hipotetički, filozofski termini. Pavle nam je dao upozorenje protiv filozofije (Kol. 2 : 8). Filozofi mogu koristiti svoju filozofiju onako kako to žele, ali molim vas, ne ukoliko govore o Bogu. Šta filozofija ima sa Svetomogućim?

Neki tvrde, prva osoba je »izvor bez izvora«; i druge dve osobe imaju svoj izvor u Njemu itd. Ozbiljno se mora postaviti pitanje: Da li Bog, bilo kako da se to shvatalo, od večnosti postoji na nebu kao tri individualne božanske osobe koje su od iste supstance? Da li je to čak moguće?

Ortodoknsna (Pravoslavne) i Crkve iz Rima se razlikuju u učenju: Na primer, kako je Sveti Duh kao osoba došao u postojanje, naime da li je došao od samog Oca ili je izašao iz Oca i Sina. Na str. 65, 247, u istom katekizmu mi nalazimo sledeću izjavu: »**Afirmacija *filioque* * se ne javlja u veroispovesti isповеданој 381 god u Konstantinopolju.** (Ovo je veoma interesantno s obzirom na vreme). Ali Papa Sveti leo I, sledeći antičku Latinsku i Aleksandrijsku tradiciju, je već to priznao na jedan dogmatski način 447 god (toliko kasno?), čak pre nego što je Rim, 451 god. na Koncilu u Chalcedon – u, došao da sazna i primi Simbol iz 381 god. Korišćenje ove formule u Veroispovesti je postepeno došlo do priznanja u Latinskoj liturgiji (u periodu izmedju osmog i jedanaestog stoljeća) (to znači od prilike hiljadu godina posle apostola). Uvodjenje filiokue* u Nikejsko – Konstantinopolsku Veroispovest od strane Latinske liturgije konstituiše osim toga, čak i danas, poentu neslaganja sa Ortodoksnim (Pravoslavnim) Crkvama.«

Sve verzije o tome kako je Sveti Duh došao u postojanje i o prirodi Boga generalno su koncepti ljudskog uma.

* »*filioque*« je učenje o izvoru Svetog Duha - (Ovo je podvučeni tekst na dnu str. 20)

Kakvog zajedništva ima Latinska liturgija, veroispovest koja je toliko kasno u istoriji preobražena u dogmu, sa Hristom i apostolima? Ništa. Svako Božije otkrivenje je realnost i nadjeno je i posvedočeno u Njegovoj Reći. Bog nije objasnio Sebe, On je toliko slavan za naše mogućnosti saznanja (Jov 36 : 26). On je Sebe otkrio, ali još uvek za mnoge ostaje skriven.

Ljudi su se borili čak do smrti oko ove teme. Šta sam Bog ima da kaže? To je naše pitanje. Ljudi govore mnogo konfuznih stvari o Bogu; šta On kaže o Sebi je **jasno**, i to je ono u čega mi želimo da gledamo. Jeli **On samo jedan Bog koji Sebe manifestuje u Novom Zavetu kao Otac nad nama, u Sinu sa nama, u Svetom Duhu u nama**, ili su to tri osobe koje se slažu kao da su jedno? Šta Biblija treba da kaže? Nema drugog autoriteta za bilo koga ko zaista veruje u Boga.

Klasično učenje o trojstvu je verovano i prihvaćeno od strane svih crkava uključujući one koje su podržavane od strane države, da su sve tri osobe jednak velike, jednak svemoguće, jednak sveznajuće i takodje jednak večne. Gde mi u Bibliji nalazimo takvo učenje? Nigde! To je nazvano »**misterija Božijeg života unutar Blagoslovijenog trojstva**«, »**teologija**« što nam je otkriveno pomoću »**oikonomia**« (Katekizam Katoličke Crkve, str. 62, 236). Ovo je samo u sebi kontradiktorno, zbog toga što je Svemogući podeljen na tri dela, mi nemamo više jednog Svemogućeg. Mi bi smo takodje voleli da razmislimo o tome da je jedan Svemogući, Večni, Sveznajući Bog koji je svuda prisutan Sebi samodovoljan. Ovaj jedan Večni Bog , kao što to Biblija na jedan obilan način izveštava, je jedino govorio Sam po Sebi, nikada nekoj drugoj osobi. Čak i kada se kleo, On se kleo Sobom. Sledeći stih može poslužiti kao primer : **TAKO KAŽE GOSPOD**, » ... sobom se zakleh,...« (1 Moj. 22:16). »**Sobom se zakleh ...**« (Iza. 45: 23). »**Zakle se Gospod Gospod sobom ...**« (Am. 6 : 8). U Jev. 6 : 13 potvrđuju da kad god Bog želi da nešto naglasi sa nekom zakletvom, On se uvek kune Samim Sobom. Bog je zainteresovan za to da mi čujemo prodorne reči koje izlaze iz Njegovih usta, »**Tebi je to pokazano da poznaš da je Gospod Bog, i da nema drugoga osim njega.** Znaj dakle i pamti u srcu svojem **da je Gospod Bog, gore na nebu i dolje na zemlji, nema drugoga.**« (5 Moj. 4 : 35 + 39).

SVEDOČANSTVO ISTORIČARA

Značajno je da svetovni pisci pogadjaju cilj, dajući precizniji izveštaj od njihovih religioznih duplikata.

Oni koji brane doktrine o Trojstvu bi trebali da urade kao i ostali, da koriste knjige iz neutralnih i nezavisnih izvora pre nego samo od svojih vlastitih denominacija. Oni bi trebali u neograničenoj meri da koriste Bibliju kao jedino kozekventnu reč. To je jednoglasno. Svaka enciklopedija, koja se bavi trojstvom, tvrdi, da se nigde u Starom Zavetu, Novom Zavetu, ili u dokumentima prva dva stoljeća, ne može naći takva doktrina. Pošto se završilo poslednje proganjanje Hrišćana pod carem Dioklecijanom (302 – 312), hristologijsko osporavanje je postalo državno veće (302 – 312). Konstantin je bio taj koji je posebno za tu svrhu sazvao Nikejski Koncil (325). On je kao političar imao interes da njegovo carstvo ostane ujedinjeno. Uopšte se nije postigla saglasnost izmedju vodja Atanasius – a i Arius – a ili izmedju više od 250 ostalih koji su bili prisutni i koji su predstavljali različite pravce. Sledili su drugi koncili. U ljudskim konceptima formulisanja prirode Boga je bilo sve više i više osporavanja, neslaganja i borbe.

Mnogi, od kojih su neki bili odlični teolozi, su želeli da znaju Istinu. Na nesreću oni su to radili ne napuštajući pogrešne misli i koncepte koje su naučili. Vi ne možete imati Božiju Reč i njeno tumačenje, ispravno i pogrešno ne mogu koegzistirati, jedno po otkrivenju a drugo po umu. Ako poenta Izvora nije ispravna i ne pojavljuje se iz Biblije, kako rezultat može biti ispravan i stopiti se u jedinstvo sa izvorom?

Profesor Emil Brunner je posvetio celu glavu ovoj temi pod naslovom »*Trojstvo Boga*«. Iz njegove knjige, glava 16, str. 208 – 244, mi užimamo sledeće izjave. »**Judaizam, Islam i racionalni teizam su Unitarski. Drugim rečima mi moramo biti pošteni i priznati da nikada u Novo – Zavetnom Hrišćanstvu Trojstvo nije bilo tema ili proklamacija niti je to bila centralna tačka sadržaja već je se upuzalo u veru crkve u nekom drugom vremenu. Zato: to je centar Hrišćanske teologije a ne Hrišćanske vere. Da li je ovakva protivurečnost izmedju teologije i vere moguća? Ili to duguje pogrešnom razvoju cele doktrinarne strukture crkve?**«

»**Rana Hrišćanska Crkva živi od činjenice da kroz Sina, ona ima Oca i da je povezana sa Ocem i Sinom pomoću Svetog Duha.**«

»Pošto je prorok bio taj koji je obznanio Božiju Reč, koja mu je došla, i on je tu Reč doveo do važnosti, tako je sada sam Isus taj koji je došao.«

»On, Koji je pravi oblik Boga, je Jedan koji nas je pretvorio u Božiji oblik.«

»Sin je otkrivenje Oca. Pošto mi Isusa možemo nazvati GOSPODOM, mi prizivamo Njega koji je iz same večnosti i koji je sam GOSPOD, koga možemo spoznati jedino u Isusu i imati ga onako kako nam je On dat.«

»To je bila poenta, da u Sinu i jedino u Njemu mi zaista imamo Oca, da kroz Sina i jedino kroz njega mi zaista primamo Svetoga Duha, da jedino kroz Sina mi zaista poznajemo Oca i postajemo učesnici Svetoga Duha.«

»Koncept > trojedinog Boga < ne pripada svedočanstvu ili objavi originalne Crkve.«

»U Isusu Hristu nam se otkrio Sam sveti i milostivi Bog, samootkrivajući Sebe, izmirujući nas sa Sobom i otkupljujući nas. Njegovim Svetim Duhom On čini istorijski fakt jednim unutrašnjim iskustvom; čak u ovome On čini delo, i privlači nas.«

»Samo ako je to istina da je Sam Bog bio u Hristu, istina je da nas je On izmirio sa Sobom.«

»Jedino samo – govoreće, samo – delujuće, lično Prisustvo Boga je kompletno otkrivenje i izmirenje, i ovo se dogodilo u Isusu Hristu.«

»Sin postoji jedino od vremena inkarnacije. Ovaj jedan je zaista Bog. Zato Hristos je neka vrsta teofanije Samog Boga, Oca, koji je zakoračio u patnje i smrti.« Sa najvećom sigurnošću je Profesor Brunner poznavao Pavlovo svedočanstvo, »**Jer Bog bješe u Hristu, i svijet pomiri sa Sobom ...**« (2 kor. 5 : 19). Ovakvo divno vodenje dokaza potiče od profesora teologije, koji pripada Trinitarijanskom kampus!

Molim vas dopustite mi da iznesem još nekoliko istorijskih publikacija iz kojih bi citirao ono što se odnosi na ovu temu. Molim vas razmislite o tome, zato što će ti citati biti od pomoći, po mogućству će čak neke izvesti iz vlastite samouverenosti i uvesti ih u božansko uverenje. U istorijskoj knjizi »*Paganizam u našem Hrišćanstvu*« (»Paganizam i Our Christianity«), mi nalazimo SMELU izjavu »**Izvor Trojstva je u potpunosti paganski.**«

U *Enciklopediji Religije* (Encyclopedia of Religion) mi čitamo sledeće,

»Današnji teolozi se slažu da Hebrejska Biblija ne sadrži doktrinu o trojstvu. Teolozi se slažu da Novi Zavet takodje ne sadrži jasnu doktrinu o Trojstvu.«

Jezuita Edmund Fortman tvrdi u svojoj knjizi *Trojedini Bog*, (The Triune God) »U Novom Zavetu piše ... ne daje nam formalnu ili formulisanu doktrinu o Trojstvu, ne daje nam jasno učenje da u jednom Bogu postoje tri jednakе božanske osobe ... Ne postoji dokaz da je bilo koji pisac svetih spisa pretpostavio postojanje Trojstva u Bogu.«

Nova Enciklopedija Britanica (New Encyclopedia Britannica) piše, »U Novom Zavetu se ne pojavljuje reč Trojstvo niti jasna doktrina o Trojstvu.«

U *Enciklopediji Religije i Etike* (Encyclopedia of Religion and Ethics) pisac tvrdi, »U prvoj Hrišćanskoj veri nije bilo Trojstva ... Tako nije bilo u apostolskim ni posle apostolskih Vremena, kao što se to reflektuje iz Novog Zaveta i ostalih Hrišćanskih spisa.«

U *Novoj Katoličkoj Enciklopediji* (New Catholic Encyclopedia) je napisano, »Formulacija jedan Bog u tri Osobe nema čvrst temelj, sigurno nije u potpunosti asimilirana u Hrišćanski život i njegovo priznanje Hrišćanske vere, u periodu do 4 – tog stoljeća.«

U knjizi *Američka Enciklopedija* (Encyclopedia Americana) mi nalazimo sledeći stav, »Trinitarianizam četvrtog stoljeća nije reflektovao tačno rano Hrišćansko učenje s obzirom na prirodu Boga; već naprotiv to je bila devijacija originalnog učenja o prirodi Boga.«

Mnogo stoljeća pre Hrista, postojale su trijade, ili trojstva, bogova u antičkoj Babiloniji i Asiriji. Francuska *Larousse Enciklopedija Mitologije* (Larousse Encyclopedia of Mythology) beleži jednu takvu trijadu u Mesopotamskom području: »Univerzum je podeljen u tri regije; od kojih je svaka postala Božiji dominion ... trijada Velikih Bogova.«

Istoričar Will Durant daje sledeću primedbu, »Hrišćanstvo nije uništilo paganizam; ono ga je prihvatile ... Iz Egipta su došle ideje o božanskom trojstvu.«

Knjiga »*Simbolizam Hindu Bogova i Rituala*« (Symbolism of Hindu

Gods and Rituals) tvrdi, prema Hindu trojstva, koje je postojalo više stoljeća pre Hrista: »**Šiva je jedan od bogova u Trojstvu. Za njega se kaže da je on Bog uništenja. Druga dva boga su Brama, bog stvaranja, i Višnu bog odražavanja ...**«

Delo »*Crkva Prva Tri Stoleća*« (*The Church of the First Three Centuries*) sadrži sledeću tvrdnju: »**Doktrina o trojstvu je postepena i komparativna formacija koja je kasnije nastala;... ona ima svoj izvor u nečemu što je sasvim strano Judejskim i Hrišćanskim Spisima; ... ona je rasla, i ukalemila se u Hrišćanstvo, rukama Platonskih Očeva.**«

Nova Shaff-Herzog Enciklopedija Religijskog Znanja (*New Shaff – Herzog Encyclopaedia of Religious Knowledge*) sadrži ovo: »**Doktrine o Logosu i Trojstvu su poprimile svoj oblik od grčkih očeva, koji ... su direktno ili indirektno bili pod velikim uticajem Platonske filozofije.**«

Kakvo obilno svedočanstvo su ovi izvori dali! Mogu li takve tvrdnje svakoga prisiliti da razmotri ovaj predmet.

ISTORIJA TO POTVRDJUJE

Teško je to shvatiti, ali istorija i svetovni pisci zaista potvrđuju da je Biblija ispravna, a ne tumačenja koja daju teolozi.

Razni izvori o predmetu o kojem se postavlja pitanje se slažu i podudaraju sa Biblijom. Mi više ne možemo izbeći takve stavove, u najmanju ruku ne možemo to izbeći sa čistom savešću. Mora nam se dozvoliti da postavimo pitanje šta jedan Hrišćanin ima zajedničkog sa likovima i konceptima Boga, koji su došli iz antičkog paganizma gde znanje iskupljuje, umesto žrtve. Ovo bi trebalo da bude nešto što se tiče nas. U kultu Mitre gde se poučava doktrina o trojstvu mi nalazimo sledeće teze, »**U drugom stvaranju > Otac slave< je rodio živog Duha. > Otac slave < je poslao trećeg koji pobedjuje demone**« (*Chronik der Menschheit*). Gledanjem u mnoštvo slika trojstva, posebno u knjigu sa naslovom »*Die dreikopfige Gottheit*« (= »The three – headed Godhead«) (=»Tro – jedini Bog«), napisana od strane Willbald Kirfel – a, se može naći mnogo sličnosti sa doktrinom trojstva koja je prisutna u Hrišćanstvu. Iz Katoličko orijentisanog *Herder Lexikon* - a mi samo dajemo ilustraciju jedne strane. Te fotografije pokazuju različite

Trinitarijanske slike i trebale bi da nas alarmiraju. Mi iz aktuelnog razvoja dogadjaja vidimo da Bog ne samo što ne dopušta da padne u ruke ljudi kao *Immanuel*, već je takodje Njegova Reč pala u ljudske ruke.

**Dalje ruke od Boga! Mi ne oblikujemo Njega; On oblikuje nas!
On nije onakav kakvim mi želimo da ga prikažemo; On Sam se nama prikazuje i predstavlja!**

Ne samo teolozi i istoričari već i ostale ličnosti visokog ranga imaju nešto da objave o Trojstvu. U našoj zemlji mi imamo listu prominentnih ljudi od Mojsija Mendelsona (Moses Mendelssohn) pravo do eks – kancelara Helmut Šmita (Helmut Schmidt). M. Mendelson (Mendelssohn) je napisao, »**Ja ne mogu verovati svedočanstvu koje je prema mom ubedjenju protiv ustanovljene čvrste istine. Prema učenju Novog Zaveta (u najmanju ruku onako kako je to nadjeno u zvaničnim knjigama i objašnjeno u njihovim učenjima) ja moram verovati 1) u trojstvo unutar Božanskog Bića, 2) u dolazak u ljudskost Boga Božanstva, 3) u patnju osobe Božanstva koja je se sama odrekla Božanskog Veličanstva, 4) dati zadovoljštinu i zadovoljenje prve osobe u Bogu kroz patnje i smrt ponižene druge osobe, i mnogo sličnijih stvari: Ja ih odbacujem čak i ako bih izgubio večno spasenje. Ako bih ja našao ta učenja u Starom Zavetu, morao bih takodje da odbacim Stari Zavet. Iako bi čudotvorac pokušao da pred mojim vlastitim očima potvrdi ta čuda koja čini i ako bi podigao sve mrtve koji su tokom stoleća bili sahranjeni, ja bih rekao, »Čudotvorac je podizao mrtve, ali ja ne mogu prihvati Njegovo učenje«** (H.- J. Gamm, >>Das Judentum <, - »The Judaism«). Helmut Schmidt je rekao u jednom intervjuu, »**Ja verujem da je Bog GOSPOD istorije, međutim zašto bi On trebao da bude trojedini Bog je nešto što mi nikako nije jasno.**« (ACP Magazin 4/1997).

Jasnoća može doći jedino iz istine. Sve što je lažno će zauvek ostati nejasno. **Bog se svim »Trinitarijanskim« doktrinama protivuirjeći kroz apostolsku reč: »Ali posrednik nije jednoga; a Bog je jedan.** (Gal. 3 : 20). Fakt je : **ni jednom** u Bibliji mi ne nalazimo da je napisano da je On *trojedini*. To nekoga može šokirati, zato što do sada je to sve što su oni čuli. Reč *Trojstvo* je najčešće korišćena u »majci crkvi« i takodje u »crkvama kćerima«; to je najsvetija reč u njihovim teologijama. Međutim u Božjim ekspresijama ta reč čak ni ne postoji i usmerena je protiv Njega.

Baveći se predmetom prirode Božanstva mi moramo biti svesni činjenice, da zakoračujemo na sveto tlo, nazvano »otkrivenje«. Ovaj predmet se ne nalazi unutar dosega ljudskog uma, on ostaje skriven. Od svih različitih škola doktrine unutar Hrišćanstva, svaka upućuje na Bibliju. Upućivanje na Božiju Reč je od najveće važnosti. Medjutim ako je to uradjeno sa umom koji se izgubio u misli, pomoću čega su Biblijski citati uzeti iz konteksta i postavljeni u nečiji vlastiti svet koncepata, **to je uporedivo stime šta je neprijatelj uradio u Edenskom vrtu sa svim rečima koje je Bog izgovorio.**

Reč GOSPODNJA je veoma jasna, » *jedi slobodno sa svakog drveta u vrtu ...*« Neprijatelj je tu reč izvrnuto govorio dodajući joj drugu reč, *da »ne« »Je li istina da je Bog kazao: »Da ne jedete sa svakog drveta u vrtu! «?*« Neprijatelj uvek ostaje sa predmetom, ali nikada u Istini. To nas takodje podseća na Sotonu kada je govorio našem GOSPODU za vreme Njegovog iskušenja. On je rekao » *pisano je!*« ali to što se odnosi na navodjenje Isusa da padne nije bilo na jedan nekorektn način primenjeno, samo je uzeto pogrešno iz konteksta. Isus mu je odgovorio, » *ali i to stoji napisano ...*« To je toliko veoma važno. Mi nikada ne smemo koristiti Biblijске stihove za praznu dekoraciju. Tu se misli na one koji samo naglašavaju da odredjeni stihovi čine to. Svako bi trebao da nadje pasose u Bibliji, koje oni pokušavaju da ih zaobiđu, izbegnu, i tada bi slika bila kompletna.

Ni jedna reč, ili čak izjava u Bibliji ne može biti izmenjena ili uzeta van konteksta. Sve treba da ostane tamo *gde* jeste i mora ostati onakvo kakvo jeste. Na primer, ako je pisano »Bog« niko to ne sme na njegovom mestu zameniti »GOSPOD« jer treba da ostane onako kako je zapisano. Ako piše »Otac« vi to ne možete zameniti sa »Sin«, zato što »Otac« pripada tom kontekstu. I isto za »Sin« itd. Otac nije umro za nas, već *Sin*, Koji je takodje GOSPOD.

Ali mi nismo deca GOSPODNJA ili deca Sina, mi smo *deca Božija* i imamo privilegiju da Njega nazovemo »Aba« / »Oče«. Isto se odnosi na »Sina čovečijeg«, »Sina Božijeg«, »Sina Davidovog« i sva druga označivanja: Ta imena treba da ostanu onakva kakva su. Ko god ne poštuje ovaj božanski red još nije shvatio da je Bog sve postavio u Svoju Reč onako kako je On nameravao da to bude. Uzeti to, van ovog reda, projektovaće se rezultat sdavanjem jedne konfuzije.

Pre ili kasnije će svako biti konfrontiran sa Božjim predmetom. Posebno teolozi, koji pokušavaju da shvate i objasne Boga. Medjutim

teolozi nisu proroci i apologete nisu apostoli. Oni imaju slovo Božije Reči i pokušavaju da to shvate svojim intelektom. Ali ono što se tiče misterija zauvek ostaje baš onako kako je Pavle napisao , »... *A nama je Bog otkrio Duhom svojim; jer Duh sve ispituje, i dubine Božije.*« (1 Kor. 2 : 10).

Božije priznanje

Što god Bog kaže u Svojoj Reči je Njegovo priznanje. On je otkrio Sebe u svojoj Reči i takodje je manifestovao Svoje atribute.

Mi ozbiljno treba da se pozabavimo ovim predmetom koji prodire u naše srce i u našu dušu. Pitanje je, da li ogromna većina Hrišćanskog sveta veruje u Boga koji je proizведен formulom? Pred nama su fundamentalna pitanja, koja mi više ne možemo postavljati sa strane. Ne tumačenje Pisma, ili tradicija, koji imaju početak u vremenu i prostoru, već »Sola scriptura« - **samo Pismo** sa svojim večnim, ne-promenljivim vrednostima je jedini temelj istinske vere. **Mi treba da nanesemo na kartu i da sledimo Božije stope pravo od početka, kada je On iskoraciо iz večnosti u vreme. Večnost nema početka i neće imati kraja; vreme je počelo i vreme će prestati da teče.** Čovek ne može da istražuje večnost, to je čista špekulacija. Bog, Jeden večni, nije objekat našeg nagadjanja. Mi znamo samo onoliko koliko nam je On otkrio.

On koji je najviši govori za Sebe. Ovde ćemo mi dati priliku da nam On da, odgovor pomoći Njegove Reči. Svako Biblijsko pitanje ima Biblijski odgovor. Posle svih osporavanja unutar kursa crkvene istorije, svi argumenti o Bogu treba da budu stavljeni na test, i da budu procenjeni na osnovu Svetog Pisma koje jedino daje svetlost. Čvrsti temelj apostola i proroka, onako kako je to nadjeno u Božijoj Reči, je jedini važeći merni štap. Ljudi su od početka grešili, kao što to Pavle tako prikladno kaže, »... *nego Bog neka bude istinit, a čovjek svaki laža,...*« (Rim. 3 : 4). Bilo da je obučen u purpur ili u blistavu belu odeću, kao knez ili kao prosjak: svako ljudsko biće, bez izuzetka je rođeno u ovome svetu kao lažov, i ko god ne kaže precizno ono što Bog kaže taj još uvek laže.

Samo ako jedan Večni manifestuje Sebe, mi Njega možemo slediti u Njegovim otkrivenjima. U »Prapočetku« smo Njega sreli kao Tvorca, ne kao Oca. U celom Starom Zavetu na

Njega se upućuje 6700 puta kao na »BOG TAJ GOSPOD« Prvo u Novom Zavetu On nas susreće kao Otac kroz Sina. Ova činjenica je od bezgranične važnosti; zato što je jedino u Isusu Hristu, u Sinu Božjem, Bog postao naš nebeski Otac.

Mi treba da počnemo sa STARIM Zavetom; koji je temelj Novog Zaveta. GOSPOD Isus i apostoli su učili jedino iz Starog Zaveta, dok Novi još nije bio napisan. Oni su dokazali da je ispunjeno sve što se tiče prvog dolaska obećanog Mesije. Ako je Dr. Clarence Larkin, poznati istoričar, dobro brojao, 109 predskazanja iz Starog Zaveta su bila ispunjena pri prvom Hristovom dolasku Svih 845 citata iz Starog Zaveta su nadjeni u Novom Zavetu i tačno 333 od tih citata se odnose na Isusa Hrista. U najavama Starog Zaveta govorilo se o obe strane Otkupitelja, o božanskoj i takodje o ljudskoj.

Mi sledimo Boga i u Njegove manifestacije i otkrivenja (teofanije) od samog početka vremena kroz Stari Zavet do Njegovog samo – otkrivenja u Sinu u Novom Zavetu i konačno pravo do momenta kada je prestalo vreme i kada je počela večnost. Tada se manifestacije Sina stapaju u Boga od Koga je On izašao, »*A kad mu sve pokori, onda će se i sam sin pokoriti onome koji mu sve pokori, da bude Bog sve u svemu.*«(1 Kor. 15 : 28). Kakav je Bog bio kroz večnost takav će On biti zauvek uzprkos raznim manifestacijama i otkrivenjima. Blagovremen prekid sa padom čoveka, je napravio odredjeni broj otkrivenja koja su neophodna da bi se ostvario Njegov plan spasenja.

Na planini Sinaj reči Svemogućeg su vezale Njegove ljude zauvek. »*Čuj, Izrailju: Gospod je Bog naš jedini GOSPOD: Zato ljubi Gospoda Boga svojega iz svega srca svojega i iz sve duše svoje i iz sve snage svoje.*« (5 Moj. 6 : 4 – 9). U Novom Zavetu stoji: »*A Isus odgovori mu: prva je zapovijest od sviju: čuj Izrailju, GOSPOD je Bog naš GOSPOD jedini; I ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojijem i svom dušom svojom i svijem umom svojijem i svom snagom svojom... I reče mu književnik: dobro, učitelju! pravo si kazao da je jedan Bog, i nema drugoga osim njega:*« (Mk. 12 : 29 – 32).

Najvažnija veroispovest za Izrael je sadržana u četiri reči: Adonai Eloheni Adonai Echad = GOSPOD ELOHIM GOSPOD JEDINI. Korektno preveden tekst bi se pročitao, **JAHWEH ELOHIM, JAHWEH JEDAN**. Ovo je istinski svedok Boga i Njegovih proroka, koji se slaže sa svedočanstvom Starog i Novog Zaveta. TAKO KAŽE GOSPOD, »*Vi ste moji svjedoci, veli Gospod, i sluga moj kojega*

izabrah, da bi ste znali i vjerovali mi i razumjeli da sam Ja; prije mene nije bilo Boga niti će poslije mene biti. Ja sam, ja sam GOSPOD, i osim mene nema spasitelja.« (Iza. 43 : 10 – 12). Bog nikada o Sebi ne govori u množini, a kamoli da govori o Sebi kao o nekome u kome se nalazi više osoba. Ovo nikada nije uradio ni jedan prorok. Takvo učenje je, ometanje, koje daje rodjenje nesporazumu. Božiji ljudi u molitvi nikada nisu oslovljavali Boga u množini.

Pavle tu činjenicu koja se tiče Boga naglašava na ovaj način, »... *Jer je jedan Bog* ...« (Rim. 3 : 30). Nema neodredjenosti u njegovoj sledećoj tvrdnji; naprotiv, on naglašava »videći« - u pogledu na **Jednog Boga** i završava sledećom izjavom, »*Jedinome premudrome Bogu, kroz Isusa Hrista, slava va vijek. Amin.*« Apostol Juda je takodje završio pisanje svoje poslanice, »*Jedinome premudrome Bogu i spasu našemu, kroz Isusa Hrista Gospoda našega, slava i veličanstvo, država i vlast prije sviju vijekova i sad i u sve vijekove. Amin.*« (stih 25).

BOG MANIFESTUJE SEBE

U Početku bješe Riječ, ne tumačenje. Mi vidimo nekoliko puta izraz »početak«, »*U početku stvori Bog* ...« (1 Moj. 1 : 1). » ... *Ti si GOSPODE, u početku osnovao zemlju, i nebesa su dijela ruku tvojih.*« (Jev. 1 : 10; Ps. 102 : 25). »*U početku bješe Riječ*...« (Jov. 1 : 1). »*Što bješe iz početka, što čusmo, što vidjesmo očima svojima, što razmotrismo i ruke naše opipaše, o riječi života* ...« (1 Jov. 1 : 1). Grčka reč »Geneza«, je korišćena za prvu knjigu Mojsijevu i znači »početak«. Jevrejska reč za to je »bereshit« i znači »izvor«. U knjizi Geneze (1 Mojsieva) mi nalazimo izvor svega - početak Božijeg otkrivenja, izvor stvaranja, stvaranje univerzuma, izvor života i tako dalje. Pre »početka« postojala je večnost.

U prvom stihu prve glave u Bibliji mi srećemo Boga kao Tvorca. U Jevrejskom tekstu mi nalazimo za Boga *Elohim*. »*U početku Elohim stvori* ...« Unutar ove reči leži množina u jednini, za Boga - *Elohim* - nije samo Tvorac, On je mnogo više: On je Održavalac, Spasitelj, Kralj, Pastir, Otkupitelj, Sudija – sve u svemu. *Elohim* je pokazan u vezi sa Njegovim glavnim atributima, koje mi nalazimo izražene u *Jahweh*. Skraćenje *El* već стоји за Svemogućeg, na primer Imanuel – El = »Bog sa nama«, kao što je takodje skraćenica *Jah* označava *Jahweh*, kao što sa Hallelu – Jah = »Hvala Jahweh«, Eli – Jah = »Bog je Jahweh«; Dani - El = »Sudija je Bog«; Izra - EL = »Božiji

borac«, Isa – Jah »Jahweh je Spasenje«, Jedid – Jah = »Voljeni Jahweh«, itd. »*Elohim*« nije ime, već pre Sam Bog, sama Njegova priroda. »*Jahweh*«, je *Ime Saveza* u kojem i kroz koga je Bog u Starom Zavetu otkrio Sebe.

GOSPOD Bog se otkrio Abrahamu kao *El Shadai* (1 Moj. 17 : 1), kao »Jedan Svedovljni«, »Jedan koji se brine«, pošto se Bog sreo sa njime u 1 Moj. 14 : 18 – 20 u osobi Melhisedeka, »Kralj - Sveštenik«. Prema Jev. 7 ovaj Melhisedek je sam Kralj Mira, Kralj Salimski, Kralj Pravednosti. U Starom Zavetu GOSPOD još uvek nije postao čovek, i još nije bio manifestovan kao Sin, zato mi nalazimo da je na korektn način napisano da je On bio »Kralj- Sveštenik«, i da nije imao ni oca ni majke, da nije imao roda, da nije imao početka danima. »Bog Najviši«, bio je, de je Avrama *El Elyon* sa rečima blagoslovio: »*Blagosloven da je Avram Bogu višnjemu, čije je nebo i zemlja.*« Onda se Bog sreo sa Abrahamom kao *El Olam* - »večni Bog«. U Iza. 9 : 6 u vezi sa rodjenjem Sina O Njemu se govori kao o *El Gibbor* = »moćnom Bogu« itd.

Posebne teofanije / samo – manifestacije Boga kao *Jahweh* - »GOSPOD« već je u pogledu na Njegovo postanje u čoveka viđeno: *Jahveh* — *Jireh* =» *Gospod se stara / brine za jednu Žrtvu*(1 Moj. 22 : 14); *Jahveh* – *Jireh* = »*GOSPOD leći*«, (2 Moj. 15 : 26); *Jahveh* – *Nissi* = »*GOSPOD, moj barjak*« 2 Moj. 17 : 15); *Jahveh* – *Shalom* = »*GOSPOD, naš Mir*« Sudija. 6 : 24); *Jahveh* – *Ra -ha* = »*GOSPOD, moj pastir*« (Ps. 23 : 1); *Jahveh* - *Tsidkenu* = »*GOSPOD naša pravda*« Jer 23 : 6; *Jahveh* – *Shammah* = »*GOSPOD je prisutan*« (Ezek. 48 : 35). Bog je Sebe manifestovao kao »GOSPOD« da bi se susreo sa svim potrebama stvorenog sveta i pribavio otkupljenje. On je manifestovao Svoje vlastite atribute i otkrio Sebe u Njima, ali je uvek ostao Isti.

Iz 1 Moj. 2 : 4 mi nalazimo kombinovane reči »*Elohim – Jahweh*« - GOSPOD BOG. Preko trideset puta u prvoj glavi, do 2 : 3, mi srećemo samo izraz *Elohim*. Ova misterija se odnosi na dva izveštaja o stvaranju, sa kojima se mi ovde ne možemo baviti. *Jahweh* je vidljiva forma ili pojava nevidljivog Boga. Bog Sam je Duh (Jov. 4 : 24). ON je besmrstan, nevidljiv, jedini mudri Bog (1 Tim. 1 : 17), »... *Koji sam ima besmrtnost, i živi u svjetlosti kojoj se ne može pristupiti, kojega niko od ljudi nije video, niti može vidjeti, ...*« (1 Tim. 6 : 16). Voljeni učenik našeg GOSPODA svedoči, »*Boga niko ne vidje nikad*« (1 Jov. 4 : 12). Ali su ljudi videli Boga po načinu i obliku u

kojem je On Sebe manifestovao! Adam, Abraham, Mojsije, Mikej, Ezekiel, Daniel i drugi proroci su videli »GOSPODA Boga«. U Novom Zavetu isti Bog - *Elohim* je bio manifestovan u vidljivom telu Sina, Koji je »GOSPOD«, »... Koji budući sjajnost slave i obliće bića njegova, i noseći sve u riječi sile svoje, ...«(Jev. 1 : 3). Toma, videći GOSPODA posle Njegovog uskrsnuća, je povikao, »*GOSPOD moj i Bog moj!*« (Jov. 20 : 28).

Nevidljivi Elohim je došao iz Svoje večne Slave i blaženstva, iz Prapunine svetlosti i života u početku, i pojavio se kao »Jahve« (Jahweh) u vidljivoj formi. U ovom Pra –Početku bila je Reč, *Logos*, »GOSPOD« je vidjena van večne punine Božije: Reč, koja je bila sa Bogom (Jov. 1 : 1) delujući, stvarajući, Jedan Koji je sve doveo u postojanje (Kol. 1 : 16).

»GOSPOD« je Bog, ne drugi, već uvek Isti. **Duh Božiji** je se dizao nad bezdanom u stvaranju kao zračeća toplota, **donoseći silu, i život Božiji** (2 Moj. 1 : 2). Isti **Duh Božiji** je došao dole na dan Pentakosta kao **Božija sila, dajući novi život otkupljenima**. Obe Božije manifestacije, jedna kao GOSPOD u vidljivom obliku i jedna kao Sveti Duh pokrećući se nad vodama, nikada nisu pomenute kao različite osobe niti se na njih gledalo kao na različite osobe. Bog je Duh i Bog je »GOSPOD«, i »GOSPOD« je Bog i »GOSPOD«, je Duh (2 Kor. 3 : 17). Samo ukoliko nam je ovo otkriveno, neko može na osnovu Pisma reći, »**Isus je Gospod**« u saglasnosti sa Pavlom koji svedoči: »...niko ne može **Isusa GOSPODOM!**«, nazvati osim *Duhom Svetijem.*«(1 Kor. 12 : 3).

U NEBU I NA ZEMLJI

*Sveprisutnost Božija ne bi trebla da bude sporna,
jer sve što je On stvorio živi i postoji samo zbog Njega*

GOSPOD Bog je došao na Goru Sinaj praćen grmljavinom, svetlošću i zvukom trube, okružen vatrom (2 Moj. 19). »*I sišao si na goru Sinajsku i govorio s njima s neba, i dao im sudove prave i zakone istinite, uredbe i zapovijesti dobre*« (Neh. 9 :13). GOSPOD Bog je došao **dole na planinu Sinaj**, ali Njegov glas se čuo **sa neba**: »...*vidjeli ste gdje vam s neba govorih.*« (2 Moj. 20 : 22). Bog može uraditi sve: On može da se pojavi u telesnom obliku kao Andjeo Saveza, okružen vatrom, govoreći Mojsiju licem u lice i dopuštajući da Njegov glas zvuči moćno na zemlji dolazeći sa neba. Naravno, **kao Duh On**

je svudaprисутан, чак ако Он у исти моменат открива Себе у телесној форми. Ко се усудјује да каže шта Он сме урадити или шта не сме урадити, или како би Он требао да манифестише Себе? Кao Andjeo Saveza On bi mogao бити sa Izraelom i водити Svoj narod u stubu od oblaka i vatre tokom dana i ноћи (2 Moj. 13: 21), u исто време On bi mogao сести на Svoj tron na nebū. GOSPOD bi чак могао да се udruži sa Svojim narodom kao duhovna stena koju je Mojsije udario, snabdevši ih na тaj начин sa vodom (1 Kor. 10 : 4).

Isti Bog se може појавити на земљи као голуб на Svom Sinu и поново Svojim гласом са неба говорити, »... *ovo je sin moj ljubazni koji je po mojoj volji.*« (Mat. 3 : 17). Исте речи су се чуле на Gori preobražења, »...*ovo je sin moj ljubazni, koji je po mojoj volji; njega poslušajte.*« (Mat. 17 : 5), као што је Petar сведочио, »*I ovaj glas mi čusmo gdje sidje s neba kad bijasmo s njim na svetoj gori.*« (2 Pet. 1 : 18). Oblak slave ih је zасенio (стих 5) и чуо се глас с неба, и apostoli који су такодје чули Njegov глас били су сведочи.

GOSPOD POSEĆUJE SVOG PROROKA

U Starom Zavetu GOSPOD je дошао да посети, u Novom Zavetu On je дошао да буде са људима do suršetka vijeka (Mt. 28 : 20), onako kako je obećао, »... idem, i доći ћу к вама.« (Jov. 14 : 28).

Prema 1 Moj. 18 GOSPOD i два анђела су посетили Njegovog slugu Abrahama, који је iznenada video **три људе** како се приближавају (стих 2). On се обратио само једном од њих говорећи, »...*GOSPODE, ако сам нашао милост пред tobом, немој прости слуге својега.*« (стих 3). Dogodio se razgovor izmedju GOSPODA i Abrahama, који је послужио небеске посетиоце са земаљским оброком, »...*i postavi im, а sam stajaše pred njima pod drvetom dokle jedjahu.*« (18 : 6 – 8). U Starom Zavetu GOSPOD је узео телесни облик као Sin Čovečiji, једући и пијући са Svojim priјателјем Abrahamom.

U стihu 16 нам је рећено да су **три људе** устала и погледала у правцу Sodome. GOSPOD је остало са Abrahamom, Njegovim пророком (стих 17). On nije могао скрити оно што је nameravaо да уради, jer је pisano, »*Jer GOSPOD GOSPOD ne čini ništa ne otkrivuši tajne svoje slugama svoјim prorocima.*« (Am. 3 : 7). Dva анђела, који су такодје названи »*људи*«, отишли су у Sodomu (стих 22) и стigli u grad увеће (19 : 1). Учење по којем су та три људе били Otac, Sin i Sveti

Duh je bogohulno. Dva andjela su veoma očigledno bili ljudi a ne Bog – da bi po zlu čuveni ljudi u Sodomi imali svoj put sa njima (1 Moj. 19). Neukusno je i bogohulno insunirati da su Sin i Sveti Duh u Sodomi bili objekti nečijih homoseksualnih želja. Takvo učenje je zenit Trinitarijanskog bogohuljenja, prouzrokujući štetu onome što se odnosi na Božiju Svetost.

Uvek kada se koristi reč »andjeo« to dolazi od *Angelos*, što znači »glasnik«. Postoje nebeski glasnici koji donose poruku, i takodje postoje ljudski glasnici koji zaista imaju direktnu naredbu od Boga (Hag. 1 : 12 – 13). U Otkriv. 2 i 3 mi čitamo sedam puta, »*I andjelu crkve napiši*,« kada je Svemogući dao poruku, On se takodje pojavio kao **Andjeo**; kao **GOSPOD** On zapoveda, kao **Bog** On je proslavaljan.

U 2 Mojsijevoj 3 Prorok Mojsije beleži njegovo nadprirodno iskustvo kod gorućeg grma. Jedini Bog Koji je proždirući plamen, pojavio se kao »**Andjeo GOSPODNJI**« u gorućem grmu (stih 2). U vezi sa ovim dogadjajem su korišćena tri različita izraza, »Andjeo GOSPODNJI«, »GOSPOD«, »Bog«: »*A Gospod kad ga vidje gdje ide da vidi, viknu ga Bog iz kupine, i reče: Mojsije! Mojsije!*« (stih 4). Naravno, samo jedan je bio prisutan GOSPOD BOG, Koji Sam govori, »*I sidjoh da ga izbavim iz ruku Misirskih*«, (stih 8). ON je tako uradio **u vidljivoj formi, donoseći spasonosnu poruku oslobođenja.**

Prilikom davanja zakona, pri stvaranju sveta, bili su prisutni andjeli. Ovo se nekoliko puta ponovilo, »*Jer ako je ono što je govoren preko andjela utvrđeno ...*«, (Jev. 2 : 2). i : »*Koji primiste zakon naredbom andjelskom, i ne održaste*« (Dela Ap. 7 : 53). Medjutim Mojsije je samo bio posrednik *izmedju »Andjela koji mu govori na gori Sinajskoj« i s ocima* (Dela Ap. 7 : 38). Iako su andjeli bili prisutni, GOSPOD Sam je bio taj koji je govorio Mojsiju kao »**Andjeo Saveza**«. »*Jer je Gospod naš sudija, Gospod koji nam postavlja zakone, Gospod je car naš, on će nas spasti.*« (Iza. 33 : 22).

Isto se odnosi na 1 Mojsijevu 1. »Svojemu« u prvoj glavi, »... *načinimo čovjeka po svojemu oblijeju, ...*«, proroci i apostoli **nikada** nisu davali takvo tumačenje koje bi se odnosilo na tri osobe u jednom Bogu. Takodje poredjenje Duha, Duše, Tela sa Ocem, Sinom i Svetim Duhom kao jednakih njima nikada nije ušlo u njihov um. Ako neko misli tako onda, molimo vas, pokažite mi gde se to nalazi u Svetom Pismu? Pavle piše, »... *da se od nas naučite da ne mislite za sebe više*

nego što je napisano, ...« (1 Kor. 4 : 6). Ko god ide iznad pisane Reči, spotiče se i pada u jamu svojih misli koja je bez dna.

Odgovor na izraz »*Načinimo ...*« je podan od samog GOSPODA i zabeležen je u Svetom Pismu. GOSPOD je pitao Svoga slуга Jova : »*Gdje si ti bio kad Ja osnivah zemlju?... Kad pjevahu zajedno zvijezde jutarnje i svi sinovi Božji klikovahu?*« (Job. 38 : 4 – 7). Bili su prisutni Andjeli, kada je Bog zemlju stvorio, i stvorio Adama po svome sopstvenome obličju. Tako nam svedoči Sveti Pismo. **Andjeli su stvoreni sinovi Božiji, koji se pojavljuju pred Njime, »A jedan dan dodjoše sinovi Božiji da stanu pred Gospodom,** »(Jov. 1 : 6; Job. 2 : 1). U 1 Moj. 11 GOSPOD koristi isti izraz »hajde da« u ljudski razumljivoj formi. U stihu 7 mi čitamo, »*Hajde da sidemo ...*« GOSPOD Sam je ponovo bio u društvu andjela koji su bili sa Njime i čak su se pojavili u Vitlejemu u vreme Njegovog rodjenja (Lk. 2 : 8 – 14).

Prorok Izaija u glavi 6 opisuje da je video GOSPODA kako sedi na prijestolu okružen nebeskom vojskom, koji vikahu, »*Svet ,svet, svet, je GOSPOD nad vojskama*« (stih 3). U stihu 8 on beleži razgovor koji je GOSPOD vodio sa mnoštvom andjela, »*Potom čuh glas Gospodnji gdje reče: koga će poslati? i ko će nam ići?*«

U 1 Kralj. 22 i u 2 Dnev. 18 mi nalazimo iskustvo koje je prorok Miheja imao kad je bio uznet ne nebo. On svedoči. ».... vidjeh GOSPODA gdje sjedi na prijestolu svojem, a sva vojska nebeska stajaše mu s desne i sa lijeve strane.« (22 : 19). Kao što tekst jasno govori, dogodio se razgovor izmedju GOSPODA i tih andjeoskih bića oko Njega. Andjeli su službeni duhovi (Jev. 1 : 14) koji imaju telesno obliče. Sa izjavom » da *Načinimo ...*« neprijatelj je ovladao ljudskim rodom, odveo je ljude u duhovnom smislu od vremena 4 – tog stoleća do danas u Babilonsko ropsstvo i izobličio to u umu i u ustima književnika. U pogledu svih Biblijskih tema, duhovna konfuzija se toliko jako raširila, slično prirodnom iskustvu Babilonske Kule. Biblijski izrazi ostaju, ali im je dato drugo značenje. Nije čudno da je od tog vremena do sada religiozna crkva gradila zgrade sa tornjem sa zašiljenim vrhom? U prvom stoleću Hrišćanstva crkve su imale oblik sinagoga. »Nama« je uvek u vezi sa andjeoskim bićima koji su sa GOSPODOM. Pošto je GOSPOD pobedonosno došao sa mesta iskušenja, andjeli su mu služili (Mat. 4 : 11).

»GOSPOD BOG« je hodao u Edenskom vrtu i razgovarao sa Adamom koga je stvorio po Svom obličju. Oblik Božiji je obliče

jednog čoveka, koji je takodje obliče andjela. Ovo je veoma potvrđeno Božjom Reči. Kada je andgeo Gabrijel bio poslat Danielu, Prorok beleži, »...gle, stade preda me kao čovjek.« (Dan. 8 : 15). » Dok još govorah moleći se, **onaj čovjek Gavrilo**, kojega vidjeh prije u utvari, doletje brzo i dotače me se o večernjoj žrtvi.« (Dan. 9 : 21). Kerubimi i Serafimi su živa stvorenja sa krilima, koji neprekidno zahvaljuju Bogu (Iza. 6 : 2 +3).

Prorok Ezekiel je video GOSPODA u obliku čoveka, kako sedi na Svom prijestolu, »I ozgo na onom nebu što im bijaše nad glavama, bijaše kao prijesto, po vidjenju kao kamen safir, i na prijestolu bijaše po oblicju kao čovjek.« (Ezek. 1 : 26 - 28). Jovan je na ostrvu Patmosa takodje video samo **Jednog** koji sedi na tronu, Koga je mogao savršeno opisati (Otkriv. 4). Jesu li prorok ili apostoli ikada videli tri božanske osobe na tronu? Naravno Nikada! Jovan tvrdi, »I reče onaj što sjedjaše na prijestolu: **evo sve novo tvorim!**« (Otk. 21 : 5).

Kada se govori o andjelima tekst je često u množini; kada se govori o Bogu onda je tekst *uvek* u jednini. »A Jakov otide svojim putem; i sretoše ga **andjeli Božji**; A kad ih ugleda Jakov, reče: ovo je oko Božji. I prozva ono mjesto Mahanaim.« (1 Moj. 32 : 1 – 2). On se rvaо sa Bogom koji je bio u obliku čoveka dok sunce nije izašlo. GOSPOD je čak povredio njegov kuk, Jakov je od tada hramao. Jakov se kroz ovo iskustvo sa Bogom izmenio i od tada se zvao »Izra – **el**« što znači »Božji borac«. I Jakov je to mesto nazvao Fanu - **el** (= Božje lice); »...Boga vidjeh licem k licu, i duša se moja izbavi.« (1 Moj. 32 : 30). U 1 Moj. 48, 15 – 16 on daje ovo svedočanstvo » Bog, kojemu su svagda ugadjali oci moji Avram i Isak, Bog, koji me je hranio otkako sam postao do današnjeg dana, Andgeo, koji me je izbavljao od svakoga zla, ...« Prorok Oseja je takodje pisao o posebnom iskustvu koje je Jakov imao, »...i u sili svojoj bori se s Bogom: Bori se s andjelom, i nadjača; plaka, i moli mu se; nadje ga u vjetilju, i ondje govori s nama. Ali **GOSPOD Bog nad vojskama, Gospod mu je spomen.**« (Osija. 12 : 3 – 5).

Za nas je sve veličanstvenije i veličanstvenije slediti Božije tragove u Njegovim mnogim manifestacijama. Mi treba da znamo cilj koji je povezan sa Njegovim raznim manifestacijama. U 2 Moj. 23 : 20 – 21, Bog je rekao, »Evo, ja šaljem andjela svojega pred tobom da te čuva na putu, i da te odvede na mjesto koje sam ti pripravio. **Čuvaj ga se, i slušaj ga, i nemoj da ga rasrdiš, jer vam neće oprostiti greha, jer je moje ime u njemu.**« Kao andgeo on se pojavljuje kada donosi

poruku, zato On je takodje nazvan »Andjeo zavjeta« (Mal. 3 : 1 ; Dela Ap. 7 : 30 – 38) i »Andjeo Njegove prisutnosti« (Iza. 63 : 9). Bog se lično pojavio pred Svojim narodom kao **Andjeo zaveta**: »*I reče Gospod: moje će lice ići naprijed, i daću ti odmor. A Mojsije mu reče: ako neće ići naprijed lice twoje, nemoj nas kretati odavde.*« (2 Moj. 33 : 14 – 15). Tako sam GOSPOD govori o Sebi. U prvom proročanstvu koje se tiče Njegovog prvog dolaska u Malahiji 3 : 1 nam je rečeno, »*Evo, ja ћu poslati andjela svojega, koji će pripraviti put preda mnom, i iznenada će doći u crkvu svoju GOSPOD, kojega vi tražite, i andjeo zavjetni, kojega vi želite, evo doći će, veli GOSPOD nad vojskama.*« Jovan Krstitelj je bio glasnik, preteča koji je pripremio Njegov put, kao što su Malahija i Izajija prorokovali (Mat. 11 : 10; Mk. 1 : 1 – 3), i Isus je GOSPOD, Sin Božji Koji je ustanovio Novi Zavjet i Koji će u pogodno vreme doći k Izraelu kao **Andjeo Zavjeta** sa dugom preko Svoje glave označavajući **Zavjet**, prema Otkrivenju 10.

»JA JESAM«

*To pokazuje veličanstvo GOSPODA Boga
Koji manifestuje Sebe prema zahtevima
Njegovog velikog plana spasenja.*

U 2 Mojsijevoj 3 Prorok je želeo da zna ime Boga svojih očeva Koji ga je poslao. »*A Mojsije reče Bogu: evo, kad otidnem k sinovima Izrailjevijem, pa im rećem: Bog otaca vaših posla me k vama, ako mi reku: kako mu je ime? šta ћu im kazati?* A GOSPOD reče Mojsiju: **JA SAM ONAJ ŠTO JEST.** I reče: tako ćeš kazati sinovima Izrailjevijem: **KOJI JEST**, on me posla k vama. I opet reče Bog Mojsiju: ovako kaži sinovima Izrailjevijem: **GOSPOD Bog otaca vaših, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljev posla me k vama; to je ime moje dovijeka, i to je spomen moj od koljena na koljeno.**« (2 Moj. 3 : 13 – 15). Ko je poslao Njegovog slugu? Sigurno veliki »JA JESAM«. On je Bog očeva!

Uprkos raznim oznakama i Otkrivenjima, bilo u Starom ili Novom Zavetu On uvek ostaje Isti. Pre uspostavljenja Saveza sa Svojim Izraelskim narodom, Bog je obznanio Svoje Savezno ime. Ovo Hebrejsko Ime »JHWH« je za Jevreje toliko sveto da ga oni ne izgovaraju (Am. 6 : 10), radije koriste ime *Adonai*. Ali za Izrael Božije Ime Gospodnje ostaje. »*Još govori Bog Mojsiju i reče mu: ja sam GOSPOD (Elohim – Jahweh).* I javio sam se Avramu, Isaku i Jakovu imenom Bog svemogući, a imenom svojim Gospod ne bih im

poznat.« (2 Moj. 6 : 2 – 3). TAKO KAŽE GOSPOD: »...Na kojem god mjestu zapovijedim da se spominje ime moje, doći će k tebi i blagoslovici te.« (2 Moj. 20 : 24).

»JA JESAM« od Boga je nadjeno u svim Njegovim otkrivenjima. To je lična, uvek prisutna prva izjava. U isto vreme ona je upućena ljudskom rodu, »Ja se brinem za vas; Ja sam sa vama Mojim nikada nepogrešivim prisustvom!« U »JA JESAM« položeno je Božije ime JHWH - *Jahweh*. **On je** »u Sebi Jedan postojeći«, **Večni**, Izvor sveg života. Izvor svega i sve je sadržano u Njemu. On u raznim asocijacijama govori Svojim prorocima i Svom narodu kao »JA JESAM« . On veličanstveno kaže, »JA SAM GOSPOD Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje Misirske, ...« (5 Moj. 5 : 6). »OVAKO GOVORI GOSPOD car Izrailjev i izbavitelj njegov, GOSPOD nad vojskama; JA SAM prvi i ja sam pošljednji, i osim mene nema Boga.« (Iza. 44 : 6). GOSPOD Bog je samo »JA JESAM« i ono što će On biti, On već jeste. Samo u Njemu i kroz Njega ćemo mi biti kao On (1 Jov. 3 : 2). Tako mi ne zaboravljmo ono što On kaže još jednom, »Čuj me, Jakove i Izrailju, kojega ja pozvah: ja sam prvi, ja sam i pošljednji.« (Iza. 48 : 12).

U Novom Zavetu mi nalazimo »JA JESAM« manifestovanog u Sinu. Sedam dogadjaja u vezi »JA JESAM« su dobro poznati. GOSPOD Isus je rekao, »Ja SAM svetlost sveta.« »JA SAM dobri pastir.« »JA SAM put, istina i život.« »JA SAM vrata.« »JA SAM hleb života.« »JA SAM uskrsnuće i život.« Isti GOSPOD kaže, »... Zaista, zaista vam kažem: JA SAM prije nego se Avraam rodio.« (Jov. 8 : 58).

U knjizi Otkrivenje mi čitamo Njegovo svedočanstvo, »*Ja Sam alfa i omega, početak i svršetak, govori GOSPOD, koji jest, i koji bješe, i koji će doći, Svedržitelj ...Ja sam prvi i pošljednji, I živi; i bijah mrtav i evo sam živ va vijek vijeka, amin. I imam ključeve od pakla i od smrti.*« (Otkrv. 1 : 8 +17 – 18; 22 : 13).

Poznavanje Božijeg otkrivenja kao »JA JESAM« u Isusu Hristu, Otkupitelju je neophodno za naše spasenje. On Sam ovo naglašava, »Tako vam kažem da ćete pomrijeti u grijesima svojima: jer ako ne uzvjerujete da SAM JA, pomrijećete u grijesima svojima.« (Jov. 8 : 24). Ovde se mi ne bavimo sa doktrinom znanja, ovde pada odluka na našu veru u Otkupitelja koji nas spašava i daje nam večno odredište. Samo u Sinu Božijem mi zaista imamo Spasitelja i Sapsenje.

»GOSPOD«, Koji je posedovao Božije obliče, »Nego je ponizio sam

*sebe uzevši obliče sluge, postavši kao i drugi ljudi i na oči nadje se kao čovjek, ...« (Filip. 2 : 7). Da bi spasao ljudski rod On sam je morao postati čovek: On je bio rodjen kao Sin i stavljen u jasle. Da bude više prirođan i ima ljske odlike nije bilo više moguće od toga. **Tako je Božija Reč postala telo i nastanila se medju nama.** To se dogodilo radi nas, tako se ispunjavaju Rim. 8 : 3, »... posla Bog sina svojega u obličju tijela grijehovnoga, i za grijeh osudi grijeh u tijelu,«*

Pri rođenju Sina bilo je svedočanstvo, »*Jer vam se danas rodi spas, koji je Hristos GOSPOD, u gradu Davidovu.*« (Lk. 2 : 11).

Pavle je bio izabran kao posebna posuda. On je imao nadprirodni poziv i zato je imao božansku odgovornost. On piše o Božjoj misteriji u Hristu, »... *Da se utješe srca njihova, i da se stegnu u ljubavi, i u svakome bogatstvu punoga razuma, na poznanje tajne Boga i oca i Hrista, U kojoj je sve blago premudrosti i razuma sakriveno...* **Jer u njemu živi svaka punina Božanstva tjelesno. I da budete ispunjeni u Njemu koji je glava svakome poglavarstvu i vlasti**« (Kol. 2 : 2 – 3 + 9 – 10). Kako je divno: Proroci i apostoli nisu špekulirali o Bogu u Hristu, njima to nije bilo potrebno, jer On je Sebe njima raznovrsno **otkrio**.

U Starom Zavetu GOSPOD Bog je Otkupitelj, Spasitelj, Kralj, Pastir i tako dalje. U Novom Zavetu svi ovi atributi su realizovani u Sinu radi našeg spasenja, pošto je On postao centar plana otkupljenja. »*Niko ne dolazi k ocu sem kroz mene!*« i »*Koji vidje mene vidje Oca!*« Ako neko ne vidi Boga u Hristu, taj u Njega ne gleda načinom Božanskog otkrivenja. Pošto je Isus toliko govorio o Ocu, rekao je, »**Kad bi ste mene znali onda bi ste znali i oca mojega; i otsele poznajete ga, i vidjeste ga.** Reče mu Filip: **GOSPODE! pokaži nam oca, i biće nam dosta.** Isus mu reče: **toliko sam vrijemena s vama i nijesi me poznao, Filipe? koji vidje mene, vidje oca; pa kako ti govorиш: pokaži nam oca?**« (Jov. 14 : 7 – 9). To je jasan odgovor sa usana GOSPODNJIH. Da li mi još uvek pitamo kao Filip, »Pokaži nam oca? Zar mi takodje ne vidimo Oca?

U Starom Zavetu GOSPOD, »JAHWEH«, je dao obećanje Svom narodu, »*Raduj se mnogo, kćeri Sionska, podvikuj, kćeri Jerusalimska; evo, car tvoj ide k tebi, pravedan je i spasava, krotak i jaše na magaretu, mladetu magaričinu.*« (Zah. 9 : 9). U Novom Zavetu Isus je Kralj Koji je na Cvjetnu Nedelju na magaretu mladetu magaričinu ujahao u Jerusalim sa velikim oduševljenjem. Čitajte to

u Mat. 21 i uporedite Biblijске tekstove. Za Izrael je sam GOSPOD bio Spasitelj i Kralj, ali pri Njegovom prvom dolasku oni Njega nisu prepoznali u Njegovoj ljudskosti, pošto nisu na Njega gledali iz perspektive plana spasenja i zato su od Njega očekivali da obnovi Izraelovo Kraljevstvo. Čak su ga Njegovi učenici pitali, »*GOSPODE! hoćeš li sad načiniti carstvo Izraeljevo?*«, (Dela Ap. 1 : 6). Oni nisu shvatili da je prvo kroz patnju i smrt (Osija. 13 : 14) bilo neophodno otkupljenje i pobeda nad smrću (Iza. 53).

Iz Starog Zaveta mi znamo Njega po Hebrejskom »tetragramu« JHWH, iz kojeg potiče ime *JAHWEH*. U Novom Zavetu ime GOSPODNJE je bilo najavljeno *Jahshua* od strane andjela Gabrijela, što znači »Jahveh – Spasitelj« Neka svako primeti: »Tetragram« Staro - Zavetno Saveznog imena je nadjen u zagлављу Hebrejskog teksta napisanog na tri jezika iznad Isusa Hrista razapetog na krstu. Molim vas da razmotrite Hebrejski tekst iz Jovana 19 : 19:

»**Jahschua Hanozri Wumelech Hajehudim**«.
»Isus iz Nazareta, Kralj Jevreja«.

Prvo slovo svake reči konstituiše »Tetragram«, JHWH, kao što je GOSPOD Bog to otkrio Mojsiju. Bog Starog Zaveta je takodje Bog Novog Zaveta! To je toliko savršeno koliko može biti. Ko god ima uši neka sluša, i ko ima oči da vidi neka vidi! Neka su blagoslovljene oči i uši koje gledaju i slušaju nebeskog Boga, Koji se manifestovao na zemlji!

Božje Kraljevstvo je večno bez smrti (Iza. 25 : 8; Otk. 21: 4) i sve što je u Njemu mora imati večni život. Prema proročanstvima prilikom Njegovog prvog dolaska, On je trebao da bude rodjen kao Sin, postajući čovek, tako da bi mogao patiti i umreti. Vreme kada On treba da uspostavi Svoje Kraljevstvo ovde na zemlji je veoma blizu. »*I GOSPOD će biti car nad svom zemljom, u onaj dan biće GOSPOD jedan i ime njegovo jedno.*« (Zah. 14 : 9).

»... *I sedmi andjeo zatrubi i postaše veliki glasovi na nebesima govoreći: posta carstvo svijeta GOSPODA našega i Hrista njegova, i carovaće va vijek vijeka.*« (Otr. 11 : 15). Kako je to divno! On se nama otkrio kao GOSPOD u Jednom pomazanom. I Jahweh Starog Zaveta je Isus Novog Zaveta – Isti juče, danas i zauvek.

DA LI JE SIN RODJEN NA NEBU?

U Nikejsko/ Konstantinopoljskoj veroispovesti mi nalazimo sledeću izjavu koja se odnosi na Isusa Hrista, »... **Božiji Sin, rodjen od Oca**

pre nego što je postojalo vreme: Bog od Boga, svetlost od svetla, istiniti Bog od istinitog Boga, jedinorodjen, ne stvoren, jedne prirode sa Ocem ...» Gde mi nalazimo u Bibliji da je Bog na nebu dao drugu božansku osobu, Sina, koji je bio začet i rodjen u večnosti? Nigde! Takva misao ne samo da je totalno nebiblijska; već se ona nalazi, u suprotnosti sa zdravim rezonovanjem. Do sada su samo majke radjale decu, koja su bila začeta od očeva. **Rodjenje Sina, Mesije, Koji je Jedan Pomazani**, je bilo predskazano kroz ceo Stari Zavet od prvog obećanja u 1 Moj. 3 : 15 posle pada koji se dogodio u raju. U Miheja 5 mi nalazimo predskazanje da će se On roditi u gradu »Vitlejemu« što znači »Kuća hleba«, kao što to nalazimo potvrđenim u Evandjeljima. ON je hleb života Koji je sišao sa neba (Jov. 6 : 48 – 58). U pogledu Sina Božijeg mi ne smemo ostati samo sa predmetom, mi moramo ostati sa Istinom Božije Reči.

Kao što je Bog kroz Starozavetni period manifestovao Sebe u vidljivom obliku u duhovno telesnom telu kao »GOSPOD« tako je On došao u Novom Zavetu u telo od mesa. »... ali si mi tijelo pripravio... da učinim volju twoju, Bože.« (Jev. 10 : 5 +7; Ps. 40 : 7 – 8). Od ovog trenutka mi ne vidimo samo Sina već takodje Oca. »Ja Sam« je sada takodje »Ti si«, drugi Adam (1 Kor. 15 : 45 – 49), početak novog Božijeg stvorenja (Otk. 3 : 14), prvorodjeni medju mnogom braćom (Rim. 8 : 29) kao i prvorodjeni iz mrtvih (Kol. 1 : 18; Otk. 1 : 5). Sve ovo se dogodilo radi nas. ON je morao da bude Jagnje Božije da uzme na se grijeha sveta (Jov. 1 : 29). ON je morao da bude Poglavar Sveštenički, Koji je otišao sa Svojom Vlastitom krvlju u nebesku svetinju (Jev. 9 : 11 – 12). On je morao da bude Posrednik izmedju Boga i ljudi (1 Tim. 2 : 5). ON je morao da ostane Zastupnik pred ocem dok otkupljeni nisu dostigli svoju kompletност (1 Jov. 2 : 1).

Sve što je bilo zapisano u Starom Zavetu u pogledu Sina je još uvek bilo u budućnosti:

»... iz tebe će mi izaći koji će biti gospodar u Izrailju, kojemu su izlasci od početka, od vječnijeh vremena. Zato će ih ostaviti dokle ne rodi ona koja će roditi; ...« (Mihej. 5 : 2 – 3). »Ja ću mu biti otac, i on će mi biti sin.« (2 Sam. 7 : 14; Heb. 1 : 5).

»...ti si sin moj, ja te sad rodih.« (Ps. 2 : 7; Dela Ap. 13 : 33; Jev. 1 : 5 ; 5:5). Večnost nema danas i sutra. »Danas« prema Jevrejima 4 : 7 i ostalim Biblijskim tekstovima je »dan spasenja«, »prihvatljivo vreme milosti« (2 Kor. 6 : 2).

» Za tobom pristajem od rodjenja, od utrobe matere moje ti si Bog moj.« (Ps. 22 : 10; Lk. 1 : 26 – 38).

» *Zato će vam sam GOSPOD dati znak; eto djevojka će zatrudnjeti i rodiće sina, i nadjenuće mu ime Emanuilo,*« (Iza. 7 : 14; Mat. 1 : 18 – 25).

»*Jer nam se rodi dijete, sin nam se dade, kojemu je vlast na ramenu, i ime će mu biti: divni, savjetnik, Bog silni, otac vječni, knez mirni.*« (Iza. 9 : 6; Lk. 1 : 31 – 35).

»*On će me zvati: ti si otac moj, Bog moj i grad spasenja mojega. I ja ћu ga učiniti prvencem,...*« (Ps. 89: 26 – 27). Može se navesti još mnogo Biblijskih tekstova.

Ispunjene ovih Biblijskih proročanstava koja se tiču rodjenja Sina Božijeg je jasno pokazano u Evandjeljima i može se lako pročitati. Luka beleži: Kada je Marija čula najavu datu preko andjela Gabriela a koja se odnosi na rodjenje Sina bila je veoma iznenadjena i rekla je, »... kako će to biti kad ja ne znam za muža? I odgovarajući andjeo reče joj: *duh sveti doći će na tebe, i sila najvišega osjenice te; zato i ono što što će se roditi biće sveto, i nazvaće se sin Božij.*« (Lk. 1 : 34 – 35).

Otac na nebu nije rodio Sina, već pre djevojka koja je zatrudnjela ovde na zemlji. To je čista istinska Biblijska doktrina koja se odnosi na rodjenje Sina. Otac je začeo Sina, zato je Sin začet u utrobi Marije. U Bibliji je stavljen naglasak na »jedinorodnoga Sina Božijeg« (Jov. 3 : 16 – 18).

Obećani Sin je bio začet jednom i rodio se ovde na zemlji. Ne postoji dualno sinovstvo, takodje postoji samo jedno očinstvo. Pre pojave »Sina« On je bio Božija Reč, Logos, GOSPOD Koji je sada uzeo na Sebe oblik sluge. »*Bog koji je negda mnogo puta i različijem načinom govorio ocevima preko proroka, govoriti nama u pošljedak dana ovijeh preko sina, Kojega postavi našljednika svemu, kroz kojega i svijet stvori.*« (Jev. 1 : 1 – 2).

Crkva očeva koja je došla iz paganizma ostala je sa temom ali ne sa otkrivenom Istinom Svetog Pisma. Sa njihovim Babilonskim, Egipatskim, i Grčkim konceptima o bogovima i božanstvima oni su napravili žalosnu grešku, što je kasnije postalo opšta crkvena doktrina i takodje je od strane drugih crkava bila prihvaćena kao »dogma«. U njihovoј deklaraciji oni su izumili totalno nebiblijsku, i sigurno, paradoksalnu tezu da je Sin već postojao na nebu kao božanska i odvojena osoba i da je taj prepostojeći Sin onda postao Sin na zemlji. Gde Biblija uči takvu doktrinu? Nigde! Iz nečega takvog je

sledila orijentalna – Mesopotamska mitologija, po kojoj je Marija nazvana »majkom Božijom« kao što je to objavljeno na Efeskom Koncilu (431 N. E.), ali ni na jednom mestu se to u Bibliji ne može pronaći.

Argumenat koji se tiče toga da Bog šalje Sina je besmislen, bez otkrivenja da pre nego što je On rodjen kao Sin je bio Božija Reč, *Logos*. Je li pisano, »U početku beše Sin.« ? Ne, već pre: »U početku bješe **Riječ** ...*I Riječ postade tijelo.*«

U svim dobima Bog je zaista slao Svoje sluge i proroke. Mojsije je bio čovek poslat od Boga: »...GOSPOD Bog Jevrejski **posla** me k tebi da ti kažem: pusti narod moj ...« (2 Moj. 7 : 16).

Jovan Krstitelj je bio čovek poslat od Boga da pripremi put GOSPODNJI. ...*Evo ja šaljem andjela svojega pred licem tvojijem,* ...«(Mk. 1 : 2).

Takodje su jednom bili **poslati** dvanaest apostola (Mt. 10 : 5), njih sedamdesetorica su takodje bili poslati (Lk. 10:1). Pavle je bio **poslat**, kao što mu je bilo rečeno, »...idi; jer ču ja daleko da te **pošaljem** u neznačajke.« (Dela Ap. 22 : 21).

GOSPOD Sam je rekao, »Zaista, zaista vam kažem: koji prima onoga koga **pošljem** mene prima; a ko prima mene prima onoga koji me **posla.**« (Jov. 13 : 20).

TAKO KAŽE GOSPOD, »...**kao što otac posla mene, i ja šaljem vas.**« (Jov. 20 : 21).

»Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem **poslane** k sebi! ...« (Mat. 23 : 37). Svi ti koji su bili **poslati** su bili rodjeni na zemlji kao što je rodjen i Sin Božiji. Zato je On mogao reći, »...jer nijesam sam, nego ja i otac koji me **posla.**« (Jov. 8 : 16).

DUH I ISTINA

*Sa Biblijskom doktrinom pojedinac uvek
Mora ići nazad do izvora.*

U vezi sa izvorom stvaranja mi se moramo vratiti nazad do Tvorca, u vezi sa otkupljenjem mi se moramo vratiti nazad do Otkupitelja. Veliki plan spasenja koji je Bog pribavio je realizovan u činjenici da On povraća Svoje sinove i kćeri nazad do njihovog originalnog počela. On njima daje večni život i oni će biti večno sa Njim. Bog pred nama

otkriva Svoj Plan Otkupljenja i mi smo učesnici Njegove odredbe. Ne samo znanje o Bogu – to mora biti *tačno* znanje, naime da je Bog bio u Hristu, Njegov jedinorodjeni Sin, Jedan pomazani, da izmiri svet sa Sobom (2 Kor. 5 : 19). Sin je rekao, »*Verujte meni da sam ja u ocu i otac u meni: ako li meni ne vjerujete, vjerujte mi, po tijem djelima.*« (Jov. 14 : 11). Otac, Koji je Bog Duh, je u isto vreme bio na nebu na tronu i na zemlji u Sinu. Doktrina, znanje ili religija ne donose spasenje, Bog Sam je to učinio kroz Isusa Hrista, našeg GOSPODA.

Totalno je absurdno pomisliti da bi Bog dao spasenje koje zavisi od religije ili od crkve. Kako mi dobro znamo, da svako pokušava da predstavi spasenje na način koji mu se najviše dopada! Majka crkva (Katolička crkva), zahtevajući spasenje dopušta da posle smrti njeni sledbenici idu u čistilište; gde ostali, koji pripadaju drugim crkvama idu nije poznato. To nije u redu! Jesmo li mi rodjeni u religioznoj kulturi nebiblijске tradicije? Izazovna poruka koja zvuči je: »Nazad na početak! Nazad k Božijoj Reči!«

Skoro svi teolozi su očigledno napravili istu grešku: Oni su pretpostavili da su imenovanja Boga isto što i imena. Ovo je pomisao na kojoj su bazirani svi argumenti, počevši sa crkvom očeva. Na primer, oni su prihvatali kao gotovu činjenicu da su *Otac* i *Sin* imena. Oni nikada nisu razumeli Starozavjetne proročke spise i nikada nisu pronašli vezu, koja te dve stvari povezuje, kao što se obećanja sjedinjuju sa ispunjenjem. Bog *je* Otac, ali to nije Njegovo ime, to je ono što On jeste. Njegovo ime nije Tvorac, On *je* Tvorac. Njegovo ime nije sudija, On *je* sudija itd. itd. Isto se odnosi na Sina. Sin nije ime, Sin je ono što On jeste.

Kada je trebalo da se dogodi Njegovo obećano rodjenje mi čitamo, »...i **nadjeni mu ime ISUS**« (Lk. 1 : 31). ON je bio rodjen kao Sin, ali samo nedelju dana kasnije prilikom Njegovog posvećenja bilo mu je dato Njegovo ime: » *I kad se navrši osam dana da ga obrežu, nadjenuše mu ime ISUS, kao što je andjeo rekao dok se još nije bio ni zametnuo u utrobi.*« (Lk. 2 : 21).

Sa rodjenjem Sina, Bog je postao »Otac«, kao što čovek koji je začeо dete posle rodjenja tog deteta postaje otac.

Da li bi Sveti Duh, Koji je odgovoran za začeće Sina, bio zajedno sa tim Sinom druga osoba? Ako bi to bio, onda bi u skladu sa time Sin bi

trebao da bude nazvan »Sin Duha«. Sveti Duh je sila Svevišnjeg koja je osenila Mariju. Pavle u vezi poslanja Sina nije došao sa filozofskim argumentima. On je u pogledu toga imao božansku svrhu: »*Akad se navrši vrijeme, posla Bog sina svojega jedinorodnoga, koji je rođen od žene i pokoren zakonu, Da iskupi one koji su pod zakonom, da primimo posinaštvo, I budući da ste sinovi, posla Bog, Duha sina svojega u sreća vaša, koji viče: Ava oče! Tako već nijesi rob, nego sin; a ako si sin, i našljednik si Božij kroz Isusa Hrista.*« (Gal. 4 : 4 – 7).

Isus je nekoliko puta naglasio da je bio **poslat od Oca** i rekao je, »*A utješitelj Duh sveti, kojega će otac poslati u ime moje, on će vas naučiti svemu i napomenuće vam sve što vam rekoh ... Čuste da vam ja kazah: idem i doći ču k vama.*« (Jov. 14: 26+28).

Uskrsli GOSPOD je u telesnoj formi bio uznet na nebo pred očima Svojih učenika (Lk. 24 : 50 – 51). On se vratio nazad u Duhu na dan Pentakosta da bi se nastanio u Svojima. Kroz Svetoga Duha Otkupitelj dolazi u otkupljene, što je »Hristos u nama – nada Slave«. **Kao što je On došao od Oca da bude sa nama, tako je Sveti Duh došao od Oca,** da bude u nama. Kao što je pisano, »*A kad dodje utješitelj, koga ču vam poslati od oca, Duh istine, koji od oca izlazi, on će sujedočiti za mene...*« (Jov. 15 : 26). »*Jer sam otac ima ljubav k vama kao što vi imaste ljubav k meni, i vjerovaste da ja od Boga izidjoh, Izidjoh od oca, i dodjoh na svijet; Sad znamo da sve znaš, i ne treba ti da te ko pita. Po tome vjerujemo da si od Boga izišao.*« (Jov. 16 : 27 – 30).

»*U onaj čete vi dan doznati da sam ja u ocu svojemu, i vi u meni, i ja u vama.*« (Jov. 14 : 20).

Sveti Duh je Božiji Duh. Jer Bog je obećao, »... *I poslije ču izliti duh Svoj na svako tijelo ...*« (Joel 2 : 28). Ovo je On učinio onako kako je zabeleženo u Delima Ap.2. Prema Delima Ap. 1 : 4 – 5, GOSPOD je zapovedio Svojim učenicima »...da ne idu iz Jerusalima, nego da čekaju obećanje očino, koje čuste, reče, od mene; Jer je Jovan krstio vodom, a vi čete se krstiti Duhom svetijem ne dugo posle ovijeh dana.« To se dogodilo na dan Pentakosta i nastavlja se do sada (Dela Ap. 10 +11). Petar je potvrdio da je ovaj dogadjaj ispunjenje obećanja koje je bilo dato kroz Joela pred više hiljada ljudi koji su se okupili da čuju njegovu prvu propoved. On je rekao, »*Desnicom dakle Božjom podiže se, i obećanje svetoga Duha primivši od oca, izli ovo što vi sad vidite i čujete.*« (Dela Ap. 2 : 33). Za one koji su u samom početku

prihvatali Hrista, ispunjenje Svetim Duhom je bila realnost koju su iskusili. To je bio dar sile sa visine za službu. (Dela Ap. 1 : 8).

Na prvom mestu Otkupitelj je bio **Jedan pomazani**, »... *Isusa iz Nazareta kako ga pomaza Bog Duhom svetijem i silom, koji prodje čineći dobro i isceljujući sve koje djavo bješe nadvladao; jer Bog bijaše s njim.*« (Dela Ap. 10 : 38).

Od vremena Pentakosta otkupljeni su **pomazani** istim Svetim Duhom. »*A Bog koji nas utvrdi s vama u Hristu, i pomaza nas*«, (2 Kor. 1 : 21). U Luki 4 : 18 naš GOSPOD upućuje na proroka Izajiju, glava 61, i izjavljuje, »**Duh je GOSPODNJI** na meni; zato me **pomaza** da javim jevandjelje siromasima; ...«

Hebrejska reč **Mašijah** i Grčka reč **Hristos** su Engleska reč »**pomazani**«. U Antiohiji vernici koji su bili ispunjeni Svetim Duhom su prvo bili nazvani »pomazani«, što znači »Hrišćani« (Dela Ap. 11 : 26). Na isti način Sin Koji je bio rodjen Duhom i pomazan Duhom nije proslavljao **pomazanje**, već je dao slavu **Njemu, koji je Njega pomazao**, tako čineći svi sinovi i kćeri Božije koji su rodjeni od Boga i čak i danas pomazani Duhom.

»Po ovome poznajete Duha Božijega, i duha lažnoga; svaki duh koji priznaje da je **Isus Hristos u tijelu došao, od Boga je**; (1 Jov. 4 : 2).

Isus je rekao ženi kod izvora i isto govori nama koji smo voljni da čujemo Njegov glas, »Ali ide vrijeme, i već je nastalo, kad će se pravi bogomoljci moliti oču duhom i istinom, jer otac hoće takovih bogomoljaca. Bog je duh; i koji mu se mole, duhom i istinom treba da se mole.« (Jov. 4 : 23 – 24).

Duh Božiji je Duh Istine i Reč Božija je Reč Istine. Pravo proslavljanje Boga može biti obavljeno jedino od strane ljudi koji su u Duhu i Božijoj Reči. Duh nadahnjuje Reč - sveti ljudi su govorili onako kako ih je Duh pokretao (2 Pet. 1 : 20 – 21). Samo oni koji su pokrenuti Svetim Duhom i koji su vodjeni u skladu sa time (Rim. 8 : 14) imaju pristup onome što je napisano onako kako im je to otkriveno.

Argument da je Božiji Duh jedan samopostojeći zato što On može *govoriti, tešiti, može voditi* itd. potvrđuje šta dolazi iz ljudskog uma i što nema pristup božanskom svetu. Zašto Božiji Duh ne bi bio u stanju da uradi sve te stvari? Čak ljudski Duh može sve to uraditi!

Svi koji se boje Boga su ostavili neizmenjeno sve ono što se može naći u Bibliji, čak GOSPODNJU molitvu. Oni nisu dodali onome što piše u Bibliji »*Naš nebeski Oče, koji si na nebu*«, sledeće : »Naš Sine, Koji si ... ili »Naš Sveti Duše, Koji si ...«, ne »Oče – Majko« dometnuli. Samo oni koji proslavljaju sebe, koristeći Boga i Njegovu Reč i tumačeći je onako kako im paše, uzdižu sebe onako kako to čini antihrist uzdižući sebe iznad Boga i Njegove Reči, i čine ono što im godi. Uprkos tome, sa Bogom sve ostaje u originalnoj formi. Čak i danas istinski Hrišćani koji veruju u Bibliju se mole sa poštovanjem, »*Oče naš koji si na nebu ...*« Niko nema prava da promeni Bibliju ili da joj nešto doda. Niko se ne može moliti, »Nebeski Sine ...«, zato što nešto tako čak i ne postoji; ali svi se mogu moliti, ugadjajući Bogu, »Nebeski Oče ...« ili GOSPODE Isuse Hriste ...« ili »Sine Božiji, ja ti zahvalujem, ja se Tebi zahvalujem ...«

Manifestacija Boga kao Oca je nešto nebesko. Njegova manifestacija u Sinu je nešto zemaljsko. U Svetom Pismu mi nalazimo samo izraz »Večni Otac« - jer je Jedan večni postao naš Otac – ali nikada »večni Sin«. Mi zaista čitamo o Sinu koji je zauvek postao savršen (Heb. 7 : 28) Svi sinovi i kćeri Božije su u Njemu usavršeni za svu večnost. Čovečanstvo je odvedeno u prevaru kroz lažna učenja. Proroci i apostoli nikada nisu objasnili Boga, oni Njega nisu delili, i oni su Njega primili na onakav način kako se On manifestovao. Samo oni kojima Bog Sebe otkriva, poznaju Njega i On poznaće njih.

VEOMA NEOBIČNO

U našoj generaciji, proslavljanje takozvanog Trojstva je naglašeno na jedan neobičan način. Papa je najavio da će 1997, 1998 i 1999 biti veoma posebne godine u kojima su, kako deklaracija ide dalje, tri božanske osobe proslavljane na poseban način, i u »svetoj 2000 – toj godini sve tri osbe treba da budu proslavljane zajedno. Pentekostalni i karizmatski propovednici imaju svoje mesto na interdenominacijskim skupovima. Njihov doprinosni govor je očigledno pod uticajem duha ovoga doba, posebno u načinu na koji oni govore o »osobi« Svetom Duhu, »Dobro jutro, Sveti Duše! ja te veličam, ja te proslavljam!« Oni koji prisustvuju takvim skupovima su poneti strašću; oni skupa ističu iz mnogih različitih denominacija i očekuju novi pokret Svetog Duha. Ponekad čak dok koriste glasnu muziku, stvarajući atmosferu za koju Božiji Duh nije provodnik, ne uvidjajući da je ta vrsta slavljenja Svetoga Duha nešto potpuno strano Crkvi živoga Boga. Nikada nije postojalo nešto takvo. Takodje

oni ne uzimaju u razmatranje Božiju Reč. Prema svedočanstvu Biblije, ne treba da bude odvojenog slavljenja Duha, jer sam Isus je rekao, »... *A kad dodje on, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu; jer neće od sebe govoriti, nego će govoriti što čuje, i javiće vam što će biti unapredak. On će me proslaviti, jer će od mojega uzeti, i javiće vam: Sve što ima otac moje je: zato rekoh da će od mojega uzeti, i javiti vam.* (Jov. 16 : 7 – 15).

Mi ne cepidlačimo, mi smo zabrinuti u vezi onoga što se tiče Istine. U generalnoj formuli o Trojstvu, koja se razvila i učenje je proizašlo iz raznih koncila, piše sledeće, »Jedan Bog u tri osobe: Otac je Bog, Sin je Bog, Sveti Duh je Bog, i te tri božanske osobe su jedan Bog«. Gde mi nalazimo takvu misao u Bibliji? Nigde! U večnosti i kroz ceo Stari Zavet nema ni traga niti nagoveštaja o proslavljanju tri osobe. U Novozavetnim spisima mi vidimo terminologiju, »*Bog Otac*« - na primer: »*Blagosloven Bog i Otac našeg GOSPODA Isusa Hrista, koji nas je blagoslovio svakijem blagoslovom duhovnjem na nebesima kroz Hrista ...*« - ali ni jednom ne nalazimo da je korišćen izraz »Bog Sin«. Pre nalazimo »Sin Božiji, Sin Najvišega, Sin čovečiji, Sin Davidov« itd. Takodje mi nigde u Božjoj Reči ne nalazimo izraz . »Bog Sveti Duh«, već pre »Duh Božiji, Sveti Duh, Duh Hristov« itd. U Starom Zavetu izraz »*Duh GOSPODNJI – Ru'ach Jahweh*« je korišćen 378 puta. Ovakve činjenice su od velike važnosti. Zašto postoji rasprava oko Trinitarske doktrine bez uvidjanja da jedino Bog nema nekoga za preporuku? Njegove manifestacije, Sin Božiji, Duh Božij i Sveti Duh, su Njegovi nagoveštaji da je On izvor. Kad bi oni bili večno samopostojanje božanske osobe, njima ne bi bio potreban Bog kao neko koga preporučuju. Božija Reč, ljubav Božija, milost Božija itd. sve upućuje na Jednog, istinitog Boga.

Ni jedan prorok ili apostol nikada nisu izgovorili blagoslov koristeći formulu kao što je to danas praktikovano u crkvama širom sveta, gde sveštenstvo kaže, »*Blagoslov Boga Oca, Boga Sina i Boga Svetoga Duha neka bude sa vama.*« Isto se odnosi na formu molitve, »*Neka je slava Bogu Ocu, Sinu i Svetome Duhu.*« Takva terminologija nije nigde pomenuta u Bibliji. Mi nikada nismo našli da je u Bibliji zabeležena bilo kakva molitva ili akcija koji koriste poštovanu formulu, »*U ime Oca, Sina i Svetoga Duha.*« Pavle, budući opunomoćen na jedan nadprirodni način, je rekao da sve što mi radimo u rečima i delima bi trebalo da bude **u Imenu GOSPODA Isusa** (Kol. 3 : 17). Objava Evandjelja, molitva, proslavljanje, isceljenje, i oslobođenje – sve se to dogadja u ime Isusa Hrista.

Neki znaju i praktikuju Aeronite način blagosiljanja odredjen od Samog Boga, »*Da te blagoslovi GOSPOD i da te čuva! Da te obasja GOSPOD licem svojim i bude ti milostiv! Da GOSPOD obrati lice svoje k tebi i dade ti mir! I neka prizivlju ime moje na sinove Izrailjeve, i ja ču ih blagosloviti.*« (4 Moj. 6 : 24 : 26). Apostol Pavle najmanje četrnaest puta pominje blagoslove i milost na početku svakog slova, i izgovara to isto na kraju, ali svaki put na drugačiji način. Pavle nije pokušao da predstavi neku veroispovest, ili formalnost, kao što su to uradile sve denominacije. Apostoli i oni u crkvi prvog stoleća nisu bili organizacija, već su bili živi Hristov organizam. Oni su stajali pod direktnim vodjstvom Svetog Duha i znali su kome je upućeno proslavljanje: »*Jedinome premudrome Bogu, kroz Isusa Hrista, slava va vijek. Amin.*« (Rim. 16 : 27).

POŠTOVANJE VELIKOJ MISTERIJI

Zaista, mora biti otkriveno, jer to je misterija i ona je skrivena. Budući da možemo videti život koji je manifestovan u stvaranju, ipak mi ne vidimo sam život, već samo njegovu manifestaciju, tako to je sa Bogom u Hristu: Mi ne vidimo Boga, Duha, mi vidimo Njega manifestovanog: »Onaj ko vidi Mene vidi Oca!«

Pavle je imao duboko poštovanje prema Bogu, On je ovu veliku misteriju izrazio jednostavno do tačke : »*I kao što je priznato, velika je tajna pobožnosti: Bog se javi u tijelu, opravda se u Duhu, pokaza se anđelima, propovijedi se neznabوćima, vjerova se na svijetu, uznese se u slavi* « (1 Tim. 3 : 16).

U Rimljanima 1 : 1 – 4, Apostol daje sledeće svedočanstvo, »*Od Pavla sluge Isusa Hrista, pozvanoga apostola izabranoga za jevandjelje Božije, Koje Bog naprijed obeća preko proroka svojih u svetijem pi-smima. O sinu svojemu; koji je po tijelu rodjen od sjemena Davidova, A posvjedočen silno za sina Božjega Duhom svetinje po vaskrseniju iz mrtvih, ...*« (Rim. 1 : 1 – 4).

U Rimljanima 9, Pavle naglašava duhovni i božanski deo:» ... *Koja su Izraelci, kojih je posinaštvo i slava, i zavjet i zakon, i bogomoljstvo, i obećanja; Kojih su oci, i od kojih je Hristos po tijelu, koji je nad svima Bog blagosloven va vijek. Amin.*« (stih 4 – 5).

Sin Božiji govori o velikom Značaju, o božanskoj misteriji, »*U to vrijeme odgovori Isus, i reče: hvalim te, oče, GOSPODE neba i zemlje, što si ovo sakrio od premudrijeh i razumnijeh a kazao si prostima. Da, oče, jer je tako bila volja tvoja. Sve je meni predao otac moj, i niko ne zna sina do otac; niti oca ko zna do sin i ako kome sin hoće kazati.*« (Mat. 11 : 25 – 27; Lk. 10 : 21- 22). Isus takodje želi da ovo otkrije nama, ali mi moramo biti spremni da prihvatimo ovo veliko otkrivenje.

SVAKO BRANI SVOJU VLASTITU DOKTRINU

Lako je razumeti da ljudi brane svoje vlastite doktrine. Ali blagoslovljeni su oni koji mogu reći kao Učitelj, »moja nauka nije moja, nego onoga koji me je poslao. Ko hoće njegovu volju tvoriti, razumijeće jeli ova nauka od Boga ili Ja Sam od sebe govorim.« (Jov. 7 : 16 – 17).

Ljudi koji su verni veroispovestima imaju pravo da brane ono što su crkveni oci rekli i zapisali u religioznim knjigama. Ali ovo nije njihovo Božansko pravo. Oni ostavljaju utisak da se Bog slaže sa njihovim doktrinama. Ljudi koji su uvučeni u religiju imaju pravo da zauzmu svoj stav na bazi svega onoga što njihova religija veruje i poučava. Javlja se pitanje, **Da li ono što poučavaju religiozne institucije i denominacije, ima bilo čega zajedničkog sa Bogom?** Ako se one ne slažu sa Njegovom Reči onda ih njihova verovanja i veroispovesti postavljaju u opoziciju prema tlu i temelju koji su postavljeni od strane Pavla a da toga čak i nisu ni svesni. Originalna Crkva je izgradjena na temelju o kojem je govorio Pavle u 1 Kor. 3 : 10 – 15. Svako tvrdi da je u pravu, čineći da drugi nisu u pravu. Da ovo nije tako onda bi oni već napustili svoju religiju. Uvek su drugi oni koji uče herezu i koji su otišli u otpadništvo.

Postoji osobito jedna crkva koja tvrdi da se spaenje može primiti samo kroz njenu instituciju. Učenja ove univerzalne crkve se naravno ne slažu sa Svetim Spisima. U »*Katekizmu Katoličke Crkve*« mi nalazimo sledeće, »**Dekret Drugog Vatikanskog Koncila koji se odnosi na Ekumenizam objašnjava: > Jer samo kroz Hristovu Katoličku Crkvu, koja predstavlja univerzalnu pomoć u pravcu spasenja, može se postići punina spasenja. Samo kroz apostolsku školu, kojoj je Petar glava, mi verujemo da je naš GOSPOD poverio sve blagoslove Novog Zaveta, u cilju da na**

zemljji ustanovi jedno telo Hristovo u koje treba u potpunosti da budu inkorporirani (uneseni) svi oni koji na bilo koji način pripadaju Narodu Božjem.« (Str. 215). Očigledno je njen sadašnji zadatak da sve ljude vrati majčinom krilu. Cela deklaracija predstavlja drskost i nema Biblijski temelj. Takvo verovanje i doktrinarni stav nema ničega zajedničkog sa onim što kaže Sveti Pismo.

Oni koji su vezani za Božiju Reč moraju odbaciti takav dekret, zato što je on jednostavno neistinit. Punina spasenja ne počiva u crkvenoj instituciji; već naprotiv: spasenje se nalazi jedino u Spasitelju. Pre Konstantina (306 – 337), nije bilo »katoličke«*, uniformne, opšte Crkve. Postojalo je odprilike 130 različitih sekti koje su ispoljavale odredjenu vrstu vere, koje su se u doktrinarnom smislu razlikovale. U prvim stoljećima nije bilo papa, kardinla, nije bilo manastira, nije bilo monaha, nona, nije bilo liturgija i tako dalje. Sve što je bilo predstavljeno kroz državnu crkvu ima svoj izvor u paganskom caru Konstantinu i očevima koncila, ne u Hristu ili u crkvi prvog stoljeća. Biblija ne govori o crkvi kao o metodu postizanja spasenja. Takodje tvrdnje, »Crkva je univerzalni sakrament spasenja« ili »van crkve nema spasenja« ne postoje u Bibliji. Tvrđnja, »Samo onaj koji ima crkvu za majku ima Boga za Oca« takodje nije nadjena u pisanoj Božjoj Reči. Ideja o Petru kao nasledniku je nečasni izum. Ne postoji »apostolsko nasledje« niti je u Bibliji obećana hijerarhija. U stvarnosti cela religiozna institucija od samog početka se nalazi van Evanjelja i nije nadjena u Božjoj Reči.

Sada se radja pitanje, jesu li dostojanstvenici u raznim Hrišćanskim denominacijama današnjeg vremena krivi? Šta je sa Papom, kardinalima, biskupima, celim sveštinstvom, pastorima, propovednicima, evangelistima? Jesu li svi oni krivi? Budući da oni nisu utemeljeni u Božjoj Reči, već pre ostaju u tradicijama koje su se protezale kroz vreme, teško je reći, pogotovo budući da su rodjeni unutar tih doktrinarnih struktura i budući da ostaju u njima. Njihova cela studija pošto je zaražena crkvenim iskazima i veroispovestima, je razlog što oni nikada nisu čuli celu Istinu. Sve te crkve koje su se odvojile od Rimske Crkve, posebno od vremena Reformacije, su zadržale deo njenih doktrina i ostale su u njima, uzimajući kao dar i verujući u sve ono što bi bilo u saglasnosti sa njima samima. Ali sada je došlo vreme istine. Poredjenje sa pravom Biblijskom doktrinom i praksom i nasledjenim tradicionalnim učenjima nas prisiljavaju da donešemo doluku. Od sada pa nadalje

* Katolički znači »opšte« (Ovo stoji na dnu 57 – me strane)

Niko neće imati opravdanja. Samo ono što Biblija uči je ispravno – ne način na koji se ona tumači. Kod Boga ne postoji ekstra svete tradicije, verbalne ili pisane. Takva tradicija postoji samo unutar religioznih institucija, Katoličke, Ortodoksne (Pravoslavne) i ostalih, koje ostaju vezane za njih.

Da li se mi ustvari bavimo Hrišćanskom crkvom, Hrišćanskom kulturom, Hrišćanskim nasledjem što je sve povezano sa istorijom papskih dogmi i ipak se u potpunosti nalazi van Božije Reči? Jesu li protestantske crkve takođe utemeljene na svojim tradicijama, koje u stvarnosti nemaju ničega zajedničkog sa Hristom?

Postoji mnogo pitanja. Da li je to sve dobromamerna religiozna prevara? Jesmo li pogrešno vodjeni u ime Boga? Kakve su stvari u realnosti? Šta je Istina, Božanska Istina, i kako se ona razlikuje od onoga što je bilo ustanovljeno kao crkva i religiozna doktrina? Zašto su verski stavovi formulisani na raznim koncilima, koji čak nose originalnu »Apostolsku veroispovest«, iako apostoli nisu imali učešća u tome, budući da su ti stavovi stvoreni stotinama godina kasnije i nisu nimalo u saglasnosti sa Apostolskom doktrinom?

Kada bi Božja Reč bila prihvaćena kao pravilo vere, nebi bilo potrebe da se tome doda bilo kakva veroispovest.

Za Božije dete je samo jedna stvar prinudna, naime verovati zauvek važeću Božiju Reč i deliti je sa drugima. Uzimajući ovaj stav kao kompromis, pojedinac mora da odbaci sve što ne potiče od Boga. U Hrišćanstvu i ostalim religijama mi smo sukobljeni sa neobičnim učenjima, zato sve mora biti vidjeno i sudjено u svetlu Svetog Pisma. Ko god lično ne prima ljubav prema istini nastaviće da greši i biće pozvan na sud (2 Sol. 2). Došlo je vreme za božansku nadležnost i razjašnjenje. Naredba za ovaj čas je: »Vratite se Bogu i Njegovoj Reči!

STENA

GOSPOD je pitao Svoje učenike, »*Ko govore ljudi da je sin čovečij?*« (Mat. 16 : 13). Ljudi su davali različite odgovore na ovo pitanje. Apostol Petar je primio Božansko otkrivenje i zato je mogao dati pravi odgovor, »*Ti si Hristos, Sin živoga Boga.*« (stih 16). **Predmet je ovo otkrivenje, ne objašnjenje tog otkrivenja.** »... blago tebi, Simone sine Jonin! Jer tijelo i krv nijesu tebi to javili, nego otac moj koji je na nebesima. A i ja tebi kažem: ti si Petar, i na ovome kamenu sazidaću crkvu svoju ...« (stih 17 – 18). GOSPOD nije rekao, »... i na tebi, Petros (= kamen) ...«, već pre : »... na ovoj steni (= Petra, masivna stena) *Sazidaću crkvu Svoju.*« To je stavrno otkrivenje o steni koje je Petar primio, naime, da je Isus Hristos ta stena. Kako bi

GOSPOD sagradio Svoju Crkvu na čoveku koga je trebao da ukori posle samo nekoliko narednih stihova?

Sam GOSPOD je stena u Starom i u Novom Zavetu, i niko drugi. To je tako napisano, »*Jer ko je Bog osim Gospoda, i ko je obrana osim Boga našega?«* (Ps. 18 : 31). Petar je priznao Hrista kao stenu »... *kamen koji odbaciše zidari on posta glava od ugla, i kamen spoticanja i stijena sablazni: Na koji se spotiču koji se protive riječi, na što su i odredjeni.*« (1 Pt. 2 : 6 – 8). Pavle upućuje na Hrista kao na **duhovnu Stenu** Koju je udario Mojsije i pratio Izraela (1 Kor. 10 : 4).

Prema Svetom Pismu Hristos je **Stena i glavni ugaoni kamen** na kome je utemeljena Novo - Zavetna Crkva. Petar i članovi istinske Crkve, koji su istinski nanovo rodjeni i zato su postali sinovi i kćeri Božije, su izgradjeni kao živo kamenje na originalnom temelju (1 Pet. 2 : 1 – 10). Ovo je prema planu spasenja od samog početka i nastaviće se do kraja vremena milosti. Prema Mat. 18 : 18 isti autoritet da veže i razdriješi koji je GOSPOD dao Petru, On je odmah dao celoj Crkvi. Ono što je On govorio Petru On je kasnije rekao celoj Crkvi. Govoreći Petru rekao je, »*I daću ti ključeve od carstva nebeskoga: i što svežes na zemlji biće svezano na nebesima; i što razdriješiš na zemlji biće razdriješeno na nebesima.*« (Mat. 16 : 19), ali onda u množini, »... *što god svežete na zemlji biće svezano na nebu, i što god razdriješite na zemlji biće razdriješeno na nebu.*« (Mat. 18 : 18).

Reči GOSPODNJE upućene Petru u Mat. 16 su ostale generalna vera kod svih onih koji propovedaju Evangjelje. Papa Leo I (440 – 461) je bio taj koji je iznenada tvrdio da je Petrov naslednik i zato je mogao imati preimućstvo kao Rimski Biskup; on je ovu službu uzeo za sebe. Ni jedan od crkvenih otaca u prvim stoljećima nikada nije rekao nešto tako, to čak nije učinio ni Atanazije ni Avgustin.

U Bibliji je dat veoma obiman i detaljan izveštaj o Petrovim i Pavlovinim putovanjima. Međutim nigde nije zabeleženo da je Petar ikada posetio Rim. Leo I je bio prvi koji je izmislio da je Petar bio тамо, tako on je mogao tražiti ovu veliku poziciju za sebe. Tako legenda, da je Petar bio Papa i da je proveo vreme u Rimu je postala tradicija bez Biblijske potpore. Pavle je napisao mnogo pisama crkvi u Rimu; u jednom od tih pisama on pominje po imenu 27 osoba. On je takođe iz Rima napisao najveći broj svojih poslanica skupštinama i pojedincima, ali Petar tokom svih tih godina nije bio pomenut ni jednom. Nema izveštaja da je Petar pisao Rimskoj crkvi, i naravno *odatle* drugim ljudima. Takodje u ovoj tački mi nalazimo suptilni crkveni izum. Biblija nezna ništa o Apostolskom Sedištu, o vikaru Hristovom. Sve to je samostvorena tradicija koja nema Biblijski temelj.

Posebno od kako je u 4 – tom / 5 – tom stoljeću posle Hrista nastala crkvena - država, izmišljena su razna učenja i praksa koji su izlazili iz ljudskih umova i iz pogrešnog nadahnuća. Kabina za ispovedanje i praksa kojom crkva opršta grehe su takodje izfabrikovani. Izjava našeg GOSPODA korišćena za opravdanje se ne odnosi na, »**Kojima oprostite grijeha, oprostiće im se; i kojima zadržite, zadržaće se.**« (Jov. 20 : 23). **Ova tvrdnja nema ničega** zajedničkog sa oproštenjem greha, koje svako lično prima od Boga time što veruje u Isusa Hrista. Samo ukoliko je neko zgrešio prema nama mi treba da mu oprostimo. Na primer, ako je neko odredjen da objavi istinsko Evandjelje i ako neko zgreši protiv njega, to može biti oprošteno. Medjutim ukoliko je neko zgrešio protiv Svetoga Duha radeći kao »Božiji sluga«, to ne može biti oprošteno. Isus naš GOSPOD je rekao, »*Zaista vam kažem: svi grijesi oprostiće se sinovima čovječijim, i huljenja na Boga, makar kakova bila: A koji pohuli na Duha svetoga nema oproštenja va vijek, nego je kriv vječnome sudu.*« (Mk. 3 : 28 – 29). Takav greh sluga Božiji ne može oprostiti. Ko god greši protiv Svetoga Duha pada pod Božiji sud. Niko ne bi trebao da ovo uzme olako, jer Bog nije neko sa kime se možemo šaliti.

Osim toga, svako svedočanstvo u Svetim Spisma, uključujući veliku zapovest, bez obzira na koga je upućena, je za sve one koji su opunomoćeni od GOSPODA. Takodje ako neko govori pod pogrešnim nadahnućem, ono što je Isus rekao Petru još uvek važi.

Ko god čita Mt. 16 naći će da je odmah posle svog priznanja Petar bio oštrosrđen, »... *idi od mene sotono; ti si mi sablazan; jer ne misliš što je Božije nego ljudsko.*« (stih 23).

Kada je apostol govorio pod božanskim nadahnućem GOSPOD mu je zahvalio, kada je on kasnije govorio na jedan raspravljački način postao je zamka i primio je ukor. Bog je to dozvolio radi naše koristi, tako da niko nebi Petra učinio nečim posebnim. Druga izjava se ne odnosi na one koji su došli sa ljudskim argumentima bez otkrivenja. Postoje oni koji su razumeli šta je GOSPOD rekao, drugi su to pogrešno shvatili i dali pogrešno tumačenje. On se otkrio onima koji su imali lično iskustvo sa GOSPODOM. Oni su Njega upoznali i imali su zajedništvo sa Njime. Za one koji su samo čuli i govorili o Njemu, On je ostao skriven, neobičan i dalek.

VELIKI ZADATAK

Kada neko daje nekome zadatak, ili naredbu, veoma je važno pažljivo slušati i razumeti onoga ko daje tu naredbu. Od bitne važnosti je primiti taj zadatak direktno sa usana onoga ko ga daje. Ako to čujemo sa usana neke druge osobe moguće je da tome budu dodate drugačije misli.

U Njegovoј velikoj naredbi Isus je takodje pomenuo krštenje. >>Ime<< u koje mi treba da budemo kršteni je samo jezgro tog zadataka.

Pošto je praksa krštenja u trostvo direktno povezana sa učenjem takozvanih »božanskih osoba«, mi ćemo takodje ukratko da se dotaknemo i ovog predmeta. U drugačijim publikacijama nije bila dovedena u pitanje samo uobičajena praksa, već takodje i to da je i kada je bila data naredba iz Mat. 28 : 19. Dr. Karlheinz Deschner piše, »**Isus nije poznavao Trostvo. Naredbu stavljenu u usta Jednog uskrslog, prema Mateju, da se krštava u ime Oca, Sina i Svetoga Duha, kritičko istraživanje jednoglasno proglašava falsifikatom.**« (»*Abermals krähte der Hahn*«). Velika većina crkvenih istoričara koji vrše direktno istraživanje prenose ovu formulaciju Trinitarijanskim crkvenim očevima.

Kao što je opšte poznato, četiri Evandjelja i pisma apostola su uglavnom bili napisani na Hebrejskom i Aramejskom i cirkulisala su u Judeo – Hrišćanskim skupštinama. Prvo obuhvaćanje kao kanon Grčkog Novog Zaveta je već bila delo ljudi iz paganizma koji su držali koncept trostva. Ovo je očigledno kada se pažljivo pročita. U nekim prevodima mi još uvek nalazimo dodatak u 1 Jov. 5 : 7. To se uopšte ne nalazi u originalnim manuskriptima, ne u Hebrejskom, ne u Grčkom a ni u ostalim jezicima: »**Jer postoje troje koji nose belešku na nebu, Otac, Božija Reč, i Sveti Duh; i to troje su jedno.**« primedba u Scofield – ovoj Bibliji to potvrđuje, tvrdeći, »**Postoji generalna saglasnost da ovaj stih nema ms. autoritet i da je umetnut.**«

U »Novum Testamentum Greace et Latine« od Nestle – a mi nalazimo u fusnoti originalnu verziju Mateja 28 ; 19, kako je to dato

od strane Euzebija (Eusebius), što se čita : »**En to onomati mou**« = »**in – to My name**« (»**u**« **Moje ime**«). Ista verzija je nadjena u »Grčkom Novom Zavetu«, Drugo izdanje, 1954, London, Bible House. Ova originalna naredba, »... i krstite ih u **Moje Ime**« bi izbegla svaku grešku i kasnije pogrešno tumačenje. Matej. 28 može ostati onakav kakav je, jer mi znamo da Otac, Sin i Sveti Duh nisu imena već oznake, titule i krštenje je trebalo da bude obavljan u *Ime* (jednina), u Novo – Zavetno Ime, u kojem je Bog otkrio sebe kao Otac u Sinu kroz Svetoga Duha. Ovo ime je **GOSPOD Isus Hristos..** To zato ostaje, »**En to onomati mou**« = »**u – Moje Ime**«.

Takodje je teško shvatiti da značajno ime Novo – Zavetnog Saveza našeg GOSPODA u Kome leži svo spasenje, naime **Jahshua**, što zaista znači »Jahweh – Spasitelj« je prevedeno na Grčki kao »*Iesus*«. Znanje pravog značenja je time bilo izgubljeno, naime **da je »Jahweh Starog Zaveta »Jahshua« Novog Zaveta**. Možemo biti zahvalni da Bog prepoznaće i respektuje **Ime** u svakom jeziku, On po tom imenu zna na koga mi mislimo. Bogu su imena i oznake veoma važni, budući da se kroz njih izražava pravo značenje. U Iza. 7 : 14 i 9: 6 najavljen je rodjenje Sina Koje treba da bude **Emanuilo**, »Bog sa nama«. Dete koje treba da se rodi i Sin koji nam je dat, na čijim plećima je vlast, je sve učvrstilo: Divni, Utešitelj, Moćni Bog, Večni Otac, Knez Mirni. Bog je dozvolio to umetanje, tako da bi On od samog početka Svojima mogao otkriti Svoje Ime.

U krštenju otkupljeni su posvećeni Otkupitelju koji je platio cenu za njih. Oni su Njegovi i poznaju Njegovo *ime*. Stvarni predmet je ime koje se takodje mora prizvati za spasenje duše, kao što je zapisano, »*I biće da će se svaki spasiti koji prizove ime GOSPODNJE .*« (Dela Ap. 2 : 21). Hebrejska reč »yasha« je Engleska reč »saved« (spašen) (2 Moj. 14 : 30 – Scofield Bible). U verskom životu sve se dogadja u ovome imenu: spasenje, isceljenje itd. U **Ovome imenu**, što će se reći u ime Isusa (Jahshua), sva kolena će se pokloniti i svaki jezik će priznati da je On GOSPOD (Filip 2). U **Njegovom imenu** su bila poslata sedamdesetorica i svedočili su da im se čak i demoni pokoravaju (Lk. 10 : 17). Dajući veliku naredbu uskrslji GOSPOD je rekao, »**Imenom mojim izgoniće davole ...**« (Mk. 16 : 17). U **Njegovom imenu** propovedani su pokajanje i oproštenje greha svim narodima (Lk. 24 : 47). Predmet u krštenju je **Ime** za koje je Petar svedočio, jer **nema drugoga imena** pod nebom danoga ljudima kojijem bi se mi mogli spasti.(Dela Ap. 4 : 10 – 12).

Sin je došao u ime Oca (Jov. 5 : 43) i u krštenju je ispunio svu

pravednost (Mt. 3). Ko god Njega ne primi pozivanjem **Njegovog imena** prima drugoga koji dolazi sa pozicijama i titulama ali uvek u svom vlastitom imenu (Jov. 5 : 43). U molitvi Visokog sveštenika u Jovanu 17 takodje je Ime predmet: »*Ja javih ime twoje ljudima koje si mi dao od svijeta;*« (stih 6), kao što je predskazano u Ps. 22 : 22 : »*Kazujem ime twoje braći ; usred skupštine hvaliću te.*« On se molio, »*Oče sveti! sačuvaj ih u ime svoje , one koje si mi dao, ...*« »*I pokazah im ime twoje, i pokazaću:*...« (Jov. 17 : 11 + 26), ime koje je On dobio nasledjem (Jev. 1 : 4). Očigledno ime Sina je ime Oca!

Petar, čovek prvog časa, kome je GOSPOD dao ključeve Kraljevstva, što takodje uključuje božanski autoritet, otkrio nam je tajnu krštenja. Kada je Crkva živoga Boga, nastala na dan Pentakosta on je zapovedio, »... **pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista** ...« (Dela Ap. 2 : 38). Ovaj originalni uzor je zauvek vezan za Novo Zavetnu Crkvu.

U prahrišćanstvu i posleapostolskog vremena, samo oni koji su poverovali su bili kršteni, kao što je zahtevano: »*Koji uzveruje i pokrsti se spaše se ...*« (Mk. 16 : 16). Ovo se dogodilo uronjenjem osobe jednom i isključivo u **ime GOSPODA Isusa Hrista** (Dela Ap. 2 : 38 – Petar u Jerusalimu; Dela Ap. 8 : 16 – Filip u Samariji; Dela Ap. 19 : 5 – Pavle u Efesu;). Tri svedoka. U početku to nikada nije obavljano. Kao kontura trinitrijanske formule, što svedoče sve crkvene knjige. Jovan Krstitelj je propovedao i svi koji su se pokajali za svoje grehe bili su kršteni u reci Jordanu (Mt. 3 : 1 – 12). On je obavljao krštenje kao što je naglašeno tamo gde je bilo **mnogo vode** (Jov. 3 : 23), što će se reći, na mestu gde je voda bila dovoljno duboka, tako da bi osoba koja je krštavana mogla na ispravan način da bude uronjena. Voda mora da dopre najmanje do bedara. O Filipu i uškopljeniku mi čitamo u Delima Ap 8, »... *i sidoše oba na vodu ... i krsti ga* « (Dela Ap. 8 : 38). **Nigde nije zapisano** da mala deca treba da se prskaju vodom prilikom krštenja ili da sa na njih poliva voda.

Apostoli nikada nisu pomenuli bogoroditelje kao svedoke potvrđenja (krizme). Vredno je pažnje da je prskanje vodom ili polivanje prilikom krštenja umesto uronjenja predstavljeno kao deo trinitrijanske formule. **Ni jednom u crkvenoj istoriji nije zabeleženo to da su vernici koji su jednom bili kršteni u skaldu sa Biblijom u **ime GOSPODA Isusa Hrista** ikada bili poprskani vodom ili je voda bila izlivena na njih, već umesto toga su bili kršteni uronjenjem u vodu.** Ovo bi trebalo da svima bude poznato, nebiblijsko krštenje je prisilno nametnuto ljudima u Rimskoj Imperiji

kada je Hrišćanska religija postala obavezna. Paganski narodi nisu bili obraćeni propovedanjem Evandjelja, oni su od strane državnog zakona bili prisiljeni da prihvate ovu novu religiju, tako što su bili poprskani ili poliveni vodom uz korišćenje trinitarijanske formule: i mladi i stari na isti način. Objasnjeno je da je kroz ovo krštenje bila ponudjena milost svim ljudima. Međutim sledi Biblijski red: prvo propovedanje da bi se ponudila milost, drugo verovanje i prihvatanje, treće da bi se potvrdila istinska vera i poslušnost u krštenju, »*Koji dakle rado primiše riječ njegovu krstiše se;*« (Dela Ap. 2 : 41).

U krštenju mi svedočimo da je unutar nas učinjeno Božije delo milosti. Prvo mi primamo oproštenje greha, opravdanje verom, onda smo kršteni. Krštenje je kao Savez sa Bogom imajući dobru savest (1 Pet. 3 : 21). Biblija nigde ne uči da oproštenje ili čak nanovorodjenje dolazi kroz krštenje. Oproštenje nam je dato kroz Hristovu smrt, kroz prolivenu krv Jagnjeta Božijeg, što je nosilo grehe sveta. Kada smo kršteni mi svedočimo o Božijem daru oproštenja i spasenja.

Zaista, nema ni jednog slučaja u celoj Bibliji, da je bilo ko bio kršten, prskanjem ili polivanjem vode uz korišćenje trinitarijanske formule. Apostol Pavle nije samo poučavao o krštenju, on je svedočio da je on sam takodje bio kršten na ispravan način. »*Ili ne znate da svi koji se krstimo u Isusa Hrista, u smrt njegovu krstimo se?*« (Rim. 6 : 3). Ukoliko Mt. 28 : 19 postoji u originalnoj ili nekoj drugoj formi, jedno je sigurno: da su učenici razumeli naredbu i ispravno je primenjivali. Jesu li crkveni oci promenili originalne reči, »**En to onomati mou**« =»**Moje ime**« u Grčkom tekstu u formuli, »u ime Oca, Sina i Svetoga Duha«, onda su oni bili prevareni od strane neprijatelja i prevarili su ostale čime su na sebe preuzezeli veliku krivicu koja nikada ne može biti opravdana. Oni će za to motrati da odgovaraju na dan suda i da trpe konačne konsekvene. Ako smatramo da učenje o Trojstvu ide ruku pod ruku sa trinitarijanskom formulom krštenja, onda su kritički nastrojeni crkveni istoričari u njihovom суду o Mat. 28 : 19 u pravu. Uprkos ovome Božija deca čak u Mračnim Dobima i danas imaju istinsku veru i svetlost po pitanju originalnog krštenja. Istinska Crkva Isusa Hrista je ostala neepromenjena po pitanju Apostolske doktrine, nikada kao - narodna crkva, već uvek u manjini kao »malo stado« koje je bilo progonjeno od strane crkvenih vlasti.

Kada je masama bilo silom nametnuto Hrišćanstvo, svi su prihvatali državnu religiju, i to, bez da su imali ličnog doživljaja odnosa sa Hristom. Prskanje male dece prilikom krštenja što se do danas

obavlja, jeste prisilno. Malo dete ne može doneti odluku vere. Mnoštvo koje napušta državne crkve, je dokaz da oni nisu u saglasnosti sa crkvenim ritualima i dogmama. Ostali to nastavljaju kao članovi samo zbog pogreba, i da bi ostali u dobrom sećanju. U istinskoj veri, interes je lično prihvatanje Isusa Hrista kao Spasitelja u kome jedino imamo spasenje naše duše. **On će primiti one koji primaju Njega.** Biblija ne govori o sakramenu. Isus nikada nije pomenuo nikakav sakrament krštenja kao religioznu praksu.

Oni koji veruju prema velikoj naredbi su kršteni, pošto su doneli ličnu odluku za Hrista, i onda su jednom uronjeni. Ovo znači biti sahranjen sa Hristom, »... *Zakopavši se s njim krštenjem, u kojemu s njim i ustaste vjerom sile Boga koji ga vaskrsnu iz mrtvijeh .*« (2 Kol. 2 : 12). Samo oni koji su umrli sebi sa Hristom, koji su umrli svome ja, mogu biti sahranjeni sa Njime. Ovo je označeno totalnim uronjenjem tela u vodu. Izlazak tela iz vodenog groba simbolizujući da je pojedinac koji je bio kršten sada uskrsao sa Hristom, da živi novi život (Rim. 6 : 4).

U vodenom krštenju vernik se identificuje sa Bogom. U Du-hovnom krštenju Bog identificuje Sebe sa vernikom. Biblija priznaje krštenje onih koji kroz slušanje Božije Reči, veruju u Hrista kao svog ličnog spasitelja. Vera dolazi propovedanjem Božije Reči (Rim. 10). Ko god se raspravlja oko toga da je tamničar u Delima Ap. 16 bio kršten sa svojim ukućanima i time preuzima na sebe odgovornost da su deca bila krštena, mora uzeti u obzir da je potrebna odredjena zrelost da bi se razumelo propovedanje, jer pisano je, »*I kazala mu riječ GOSPODNJU, i svima koji su u domu njegovu .*« (**Dela Ap. 16 : 32**). Tek posle ovoga je on bio kršten zajedno sa svojim pokućanstvom i svima onima koji su poverovali (stih 33). Prvo je bilo propovedanje, drugo vera, trće krštenje.

U velikoj naredbi od važnosti je razumeti i u skladu sa time se pokoriti, onako kako su to činili apostoli u ranom Hrišćanstvu. Kada mi raspravljamo naredbu krštenja kao magičnu formulu, to pokazuje da ne shvatamo njen pravi značaj. Osim toga ko se god raspravlja oko toga da je Isusova reč važnija od reči apostola, tvrdeći da je to kontradikcija, potkopava ceo temelj Novo Zavetne Crkve. Svaka reč u Bibliji ostaje zauvek nepromenjena. Sa Bogom nema raspravljanja, metoda, teze, sinteze i antiteze – za Njega i Njegove TAKO KAŽE GOSPOD Reč je jedina stvar na kojoj mi možemo stajati. Učenje nečega pogrešnog ne može samo u sebi postojati. Mora postojati istina pomешana sa time, koja onda u realnosti postaje laž, koja samo ima

sličnosti sa istinom. Tako neki ostaju sa temom o krštenju, drugi ostaju sa istinom i ispravnom praksom po tom pitanju.

Medju mnogim crkvenim istoričarima, dokumentovana je praksa originalnog krštenja. Takodje se može dati upućivanje na »KATOLICKA ENCYKLOPEDIA« univerziteta u Lublinu / Poljska (str. 354). Jedan u komitetu časti je Karol Wojtyla, Papa Jovan Pavle II., pripadao.

Razumevanje dolazi kada uskrsli GOSPOD hoda sa nama i Svetim Duhom nam otkriva istinu po pitanju Božijeg carstva, kao što je to učinio sa učenicima. Primarni primer su učenici koji su bili na svom putu za Emaus (Lk. 24). Oni koji poznaju Hebrejski, Grčki, Latinski i ostale jezike su došli do različitih zaključaka preko intelektualnog znanja. Poznavanje jezika nije dovoljno. Duh Božiji to mora otkriti.

Kako se to može dogodi: Mi znamo kako je obavljano krštenje u apostolskim vremenima i ipak ostajemo u tradiciji? Ko greši? Sigurno ne apostoli koji su čuli zapovest sa usana uskrslog GOSPODA i što su oni dokumentovali. Pracrka je jedina mustra uzor za razadavanje milosti u Novo Zavetnoj Crkvi (Dela Ap. 2 : 42).

Ljudi su uvek u vezi Trojstva i trinitarijanskog krštenja imali sumnje. Možemo li mi prihvati da su neobična učenja objavljena kao Biblijska i da je Biblijska praksa objavljena pogrešno? Može li to ostati tako, kao da to potiče od Hrista a da nema veze sa Njime? Smeli nešto uopšte da se »Apostolski« oslovi, o čemu Apostoli nisu ništa znali - kao takozvanu »apostolskom veroispovešću« ili potpuno nebiblijske objave nemaju saglasnost sa takozvanom nazvanom »Doktrina Dvanaest Apostola« poznatom kao »Dijadeja«? Samo Bog daje Svoj dokaz Božanskom otkrivenju i Bibliji. Ne deklaracije koncila ili njegove razne dogme, koje su legende. Iz nerazumevanja velike naredbe, došlo je učenje, o tri osobe koje donose formulu krštenja. Oboje je strano Bibliji i apostolskoj praksi. Učenje o Trojstvu i trinitarijansko krštenje su temelj, stubovi na kojima je osnovana državna crkva. Biblijski govoreći to je sam »žig« majke crkve i takodje ga nose sve crkve koje su njene kćeri.

NEMOJ IMATI DRUGIH BOGOVA ...

*Sve glave su posvećene ovoj temi
u Bibliji. Čovek koga je Bog stvorio
je sam uvek sebi stvarao bogove;
on je proslavljao sunce, mesec,
zvezde i prirodu. U stvarnosti sam
Bog je dostojan proslavljanja, jer
sve je stvoreno od Njega, za
Njega i postoji kroz Njega. Svaka
osoba ili objekat koji se proslavlja
su gad Njemu. Čovečanstvo zaista
želi da da slavu samom Bogu, ali je
prevareno da slavi druge objekte i
time se udaljilo od Njega i izgubilo
zajedništvo sa Njime. Tačnije
čovečanstvo je vodjeno pogrešnim
putem i postalo je plen religiozne
obmane.*

GOSPOD Bog je sišao na Planinu Sinaj i rekao, »*Ja sam GOSPOD
Bog tvoj ... Nemoj imati drugih Bogova uza me.*« (2 Moj. 20 : 2-3).

On je nastavio sa zapovestima i uključio je likove, statue, ikone itd., koji su bili proslavljeni u raznim religijama i kulturama. TAKO KAŽE GOSPOD: »*Ne gradi sebi lika rezana niti kakve slike* onoga što je gore na nebu, ili dolje na zemlji, ili u vodi ispod zemlje. ***Nemoj im se klanjati niti im služiti,*** jer sam ja Gospod Bog tvoj, ***Bog revnitelj,*** koji pohodim grijeha otačke na sinovima do trećega i do četvrtoga koljena, onih koji mrze na mene; A činim milost na tisućama onih koji me ljube i čuvaju zapovijesti moje.« (stih 4 – 6). Bog klasificiše one koji prave ovakve objekte za proslavljanje kao one koji Njega mrze. Rezultat toga je krivica koja je nad njima i ona se proteže dole do trećeg i četvrtog koljena.

Ponovo je GOSPOD rekao: »***Ne gradite uza me bogova srebrnijeh, ni bogova zlatnijeh ne gredite sebi.***« (stih 23). Ponovo i ponovo je Bog kroz Mojsija i proroke davao upozorenje Svom narodu da ne grade nikakve likove, nikakve simbole koji su idoli (3 Moj. 26 : 1). TAKO KAŽE GOSPOD Koji je kranje ljutito izgovorio sud, čak direktnu kletvu nad onima koji se ne pokoravaju: »*Govoriće svi narodi: zašto učini ovo GOSPOD od ove zemlje? kakva je to žestina*

velikoga gnjeva? »I odgovaraće se : jer odustaviše zaujet Gospoda Boga otaca svojih, koji učini s njima kad ih izvede iz zemlje Misirske. Jer idoše i služiše drugim bogovima i poklanjaše im se, ...« (5 Moj. 29 : 24 – 26).

Nije li Hrišćanstvo uradilo istu stvar? Zar ona nije prekršila Novi Savez? Zar ona nije otpala od Jednog Boga izmislivši i formirajući tro – jedinstvo? Nije li ona napravila statuu Marije i apostola, koje ona priziva? TAKO KAŽE GOSPOD, »*Ja sam GOSPOD svetac vaš, stvoritelj Izrailjev, car vaš, ...«* (Iza. 43 : 15). Božiji ljudi znaju jedino **Jednog Koji je svet**, Koji je dostojan slavljenja, i oni su Njime posvećeni. Zar nije celokupno Hrišćanstvo sa nebiblijskom kanonizacijom i proglašavanjem blaženima mrtvih, u potpunosti palo u apostaziju napuštajući na taj način Boga?

Ko god poučava da je Otac prva osoba Božanstva, Sin druga, Sveti Duh treća, u realnosti je prikrio **jednog jedinstvenog Boga**, čak tvrdeći da ta trojica čine jednog Boga. Do sada su jedan i jedan dva, plus jedan je tri. Ako mi uzmemo u obzir mnoštvo svetaca i patrona, koji su proslavljeni trojni lik, neko se može pitati zašto je mnoštvo Božijih upozorenja prošlo neopaženo. Razmislite o obožavanju Marije, svakodnevnom mnoštву ljudi koji dolaze na hodočašće iz svih krajeva sveta gde ljube statuu Petra kod Crkve Svetog Petra u Rimu. Pojedinac treba da razmisli o mnogo likova, statua, ikona, oltara u katoličkim i ortodoksnim (pravoslavnim) svetilištima širom sveta pred kojima ljudi kleče, krsteći se i prizivajući duhove nad njima, paleći sveće i proslavljujući! Papa Jovan Pavle II kada je bio izabran u svoju službu totalno je posvetio sebe Mariji. U svojoj ruci on nosi pastirski štap sa od čoveka napravljenim likom Hrista. Taj Hristos je mrtav, on ne može hodati, videti ili čuti. Takva praksa je totalno strana Crkvi Isusa Hrista i usmerena je protiv Boga. Prema Bibliji to je paganska idolatrija. Pojedinac takodje može videti idolatriju u Hinduizmu, Budizmu i drugim religijama širom sveta.

Čak ako samo verujete u najmanji deo Božije Reči u koju treba da verujete, kao konsekventnost toga je shavtanje, da je takvo proslavljanje svetaca kršenje zapovesti Svevišnjeg. U Reformaciji, važnost Božije Reči je propovedanjem postavljeno u centar, i zato je došao kraj stavljanja naglaska na ikonama, prodavanju indulgencija i svakoj drugoj kultnoj praksi. Ovo dvoje ne mogu skupa postojati. Kada je propovedana Božija Reč, koja je suprotna takvoj tradiciji, onda treba da sledi akcija. Po mogućству niko se ne usudjuje da to

kaže, ali glas u pustinji viče, mora se čuti onaj koji priprema put: **Istinsko proslavljanje može biti jedino tamo gde je samo Bog proslavljan u Duhu i Istini u ime Isusa Hrista!** Tamo gde su Marija, Petar i mnoštvo posvećenih svetaca pozvani i čak proslavljeni, to je, prema Bibliji praksa idolatrije.

Svako raspeće i likovi su deo odnosne crkve ali nemaju mesta u skupštini Isusa Hrista. Oni ne bi trebali da vise u municipalnim zgradama, u školama, dvorovima, odajma skupštine itd. Raspeće potiče iz 5 – tog stoleća Nove Ere. Crkva Isusa Hrista nikada nije poznавала takve simbole.

Uskršli i živi Hristos nije u mrtvim materijama. On čak nije u posvećenoj hostiji, gde bi On trebao da u telesnoj formi bude prisutan u šatoru. On se uzneo na nebo u telesnoj formi i seo je s desne strane Veličanstva. Davanje blagoslova nije realnost čak kroz zvonjavu zvona ili kroz praktikovano posvećenje. Svaki sveštenik zna da hostija i vino ostaju nepromenjeni kao što su to bili ranije. **Gde piše** da Hristos treba da bude ponovo i ponovo posvećen? Sigurno ne u Bibliji! Takva praksa samo potvrđuje da konačna žrtva Hrista nije prihvaćena. Sveti Pismo ovo jasno izražava, »*Po kojoj smo volji mi osvećeni prinosom tijela Isusa Hrista jednom ... Jer jednjem prinosom savršio je vavijek one koji bivaju osvećeni.*« (Heb. 10 : 10 – 14). Ko god čita u Jevrejima, glavu 9 i ostale paralelne Biblijske tekstove videće da je delo otkupljenja bilo učinjeno jednom za sve. Hristos kao Visoki Sveštenik je ušao sa Svojom vlastitom krvljom u nebesku svetinju i prineo tu krv tamo na sedištu milosti i stime pribavio večno otkupljenje (Jev. 9 : 11 – 12). Kroz silu Božiju otkupljeni su promenjeni u nova stovrenja u Hristu (2 Kor. 5 : 17). U GOSPODNJOJ Večeri hleb i vino pretstavljaju Telo i Krv Hristovu. Kao što je u Pashi Izrael vršio obred slavljenja kao znak sećanja na svoje oslobođenje (2 Moj. 12), dok istinske vernike ne vrati u Novo Zavetno proslavljanje većere GOSPODNJE i njihovo oslobođenje i otkupljenje, koje se dogodilo kroz Njegove patnje i smrt (1 Kor. 11 : 26).

Hristos više nije dete u jaslama, On nije na Marijinim grudima ili na njenim rukama. On zaista ne visi na krstu, i On ne leži u grobu. On je pobedonosno podignut i veličanstveno objavljen, »*Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji.*« (Mt. 28 : 18). On je podignut gore u samo nebo a vratiće se sa velikom slavom i vlasti. Svi likovi, bilo da pretstavljaju Hrista, Mariju ili bilo kog drugog sveca nemaju udela u originalnom Hrišćanstvu i danas nemaju mesta u bilo kojoj istinskoj službi slavljenja. Oni su tipični za ekumenske crkve. U Skupštini

Isusa Hrista nema relikvija, svetih odora, ili bilo kog drugog posvećenog objekta. Proslavljanje ne treba da bude upućeno čoveku, mestu, ili objektu. Živi Bog je jedini vredan sve hvale i molitve u ime Isusa Hrista našega Gospoda.

Koliko dugo će sveti Bog koji Sebe objavljuje kao ljubomornog Boga gledati na te stvari? Mnoštvo ljudi širom sveta, napolju u otvorenim i takodje u posvećenim zgradama i mestima hodočašća, još uvek padaju na kolena pred likovima. Oni izgovaraju molitve ali ne govore Bogu, Koji je svuda prisutan i čuje molitvu. Izfabrikovani sveci, uključujući u to i Mariju, koja je veoma davno umrla, vas ne čuju kada ih prizivate. Ona je u Raju i ne čuje, sigurno ne odgovara na molitvu. Predpostavljena pojava Marije se čak nije dogodila ni u Fatimi, zato što te pojave nisu obećane u Svetom Pismu.

Osim toga zajedništvo sa mrtvima svecima i molitve upućene njima predstavlja totalno nebiblijski čin. Božja Reč je upućena živim svecima – koji su posvećeni u Hristu, kao što se to može videti iz poslanica »osvećenima u Hristu Isusu, pozvanima svetima, ...« (1 Kor.1 : 2; 2Kor. 1 : 1; Efe. 1 : 1). Pavle piše, »*Pozdravite svakoga svetog u Hristu Isusu ... pozdravljaju vas braća što su sa mnjom ...*« (Filip. 4 : 21 – 22). Zajedništvo sa mrtvima i prizivanje mrtvih je okultizam i spiritizam. Iako je sve uradjeno sa fanfarom i proslavom, Biblija objavljuje da je to religiozna prevara. Ljudi žrtvuju vreme, žrtvuju novac u uzaludne stvari, podnoseći oskudicu. Svi bi trebali da znaju i da razumeju: poštovanje svetaca u svetskim religijama nije vera, jer ukoliko bi to vera bila, onda bi to bilo ujedinjeno sa Bogom i Njegovom Reči, to je antičko sujeverje!

Dogodilo se veliko odpadanje od Hrista i Njegove Reči u paganizam, odvojenje od Jedinog istinitog Boga, i došlo je do uvođenja idolskog proslavljanja. Nešto užasno se desilo i čovečanstvo je prevareno. Korišćenje formi proslavljanja i oratorstva nas još uvek ostavlja sa sujeverjem i ludom formom ljudskog razmišljanja. U Izraelu se dogodilo udaljavanje od Jedinog istinitog Boga i prilazak drugim bogovima što ih je odvelo u idolatriju. TAKO KAŽE GOSPOD: »*Ne upravljaju djela svojih da se vrate k Bogu svojemu; jer je duh kurvarski u njima i ne znaju GOSPODA.*« (Oseja. 5: 4). Na temelju mnogih Biblijskih tekstova ljudi ne mogu da se okrenu Bogu ukoliko se ne oslobole od duha idolatrije. Ovo se može dogoditi jedino kroz istinski razgovor sa Hristom. Pavle upozorava, »*Zato, ljubazna braćo moja, bjegejte od idolopoklonstva ... Ne možete piti čaše GOSPODNJE i čaše djavolske; ne možete imati zajednice u trpezi GOSPODNJOJ i u trpezi djavolskoj.*« (1 Kor. 10 : 14 – 22). Apostol

pripisuje idolatriju demonima. Neko može biti ili gost za GOSPODNJIM stolom ili će u drugom slučaju biti za stolom demona. Očigledno je neprijatelj prevario sve koji su pod njegovim uticajem u raznim idolatrijama.

Svako ko odvaja vreme, da bi razmotrio ovaj predmet, mora priznati da sve statue, rezani likovi, i zlatne ikone, srebro i razni materijali imaju uši ali ne mogu čuti, usta koja ne mogu govoriti, ruke koje se ne mogu pokretati, stopala koja ne mogu hodati (Ps. 115: 1 – 8; Iza. 44: 12 – 20). To su mrtvi objekti, koji su postavljeni radi obožavanja. Oni ne predstavljaju niti imaju bilo kakvu asocijaciju na živoga Boga. Apostol Jovan je ozbiljno upozorio na ovo, kada je govorio o istinitom Bogu koji je Sebe otkrio u Sinu koji je večni život : »*Dječice! čuvajte se od neznabوšta. Amin.*« (1 Jov. 5 : 20 – 21).

U mnogim zemljama na svetu postoje mesta hodočašća. U Evropi, Turin, izložen je takozvani »Hristov pokrov« iako su nezavisna istraživanja u Švajcarskoj, Engleskoj i USA dokazala da ovaj pokrov datira iz 16 stoljeća. Mnogi idu da proslavljaju u svetilištu takozvanog »Sveti Pokrov Trier – a«, drugi odlaze u Lurd (Lourdes), i ponovo u Fatimu i u Czenstochowa i tako dalje. Broj onih koji odlaze na godišnje hodočašće je sledeći: 6 miliona u Gaudelope, Mexico; 5 miliona u Lurd, Francuska; 4 miliona u Fatimu, Portugal; 3,5 miliona u Loretto, Italija, i tako dalje. Mi nikada nismo čuli da je bilo koja osoba na tim mestima pronašla Hrista. To je šokirajući izveštaj o ovoj podmukloj prevari.

Od vremena Reformacije napisani su mnogi članci o značaju relikvija. O proslavljanju takvih stvari Luter je rekao, »**Reč Božija je jedino svetilište iznad svih svetilišta, da, i jedino koje mi Hrišćani znamo i imamo.** Čak i ako bi smo imali na jednoj gomili sve kosti svetaca, njihovu odeću, ne bismo dobili pomoć, jer je to sve mrtvo, ne donoseći nikome posvećenje. **Medjutim Božija Reč je blago, kojom je sve posvećeno, ...**« Luteranski teolog i član crkvenog saveta, Karl – Hermann Kandler, dodaje, »**Naša vera nije u relikvijama, nije privezana za nešto što je ostalo svecima. Obožavanje i hodočašće na sveta mesta ne jača veru, jer u tome, kao što je Luter rekao > su nadjene mnoge otvorene laži i besmislice. One nisu date kao zapovest, ili čak kao sugestija, jer one nisu neopohodne i uzaludne su.** Luter je rekao da su to stvari, koje ne mogu nikome dati oproštenje ili oproštenje greha.« (Magazin Idea – Spektrum 17/1996).

Od nedavno je duh pomirenja na delu; ovo ne izlazi od Boga i Njegove Reči kroz Isusa Hrista, našega GOSPODA. To je pre ekumenski duh koji je prodro u mnoge protestantske denominacije.

U 1996 grupa Nemačkog, Luteranskog, visoko kotiranog sveštenstva je otišla na hodočašće u »Sveti Pokrov u Trier- u«. Kako legenda ide dalje, Helena, majka Konstantina je 329 godine nove ere donela besavni Hristov pokrov, u grad Trier. Od prvog puta je ovaj pokrov, nazvan relikvija, nalazi se na raznim mestima širom sveta.

U istoj publikaciji »Idea Spektrum« mi čitamo, »**Reformator je nazvao ovakvo hodočašće > nova prevara, veoma neobična majstorska prevara sa odećom našeg GOSPODA**. U svojoj poslednjoj propovedi, 1546, u gradu Eisleben –nu on je uputio na ovu relikviju rekavši, "U Trieru je odeća našeg GOSPODA. Trčite tamo, potrošite nemilice svu svoju uštadjevinu i kupite oproštenje u Papinom sajmu stareži."«

Svi Hrišćani koji veruju u Bibliju moraju povikati »Moj Bože!« sa velikim bolom, »»kakva sva ta – mesta, relikvije, statue, rezani likovi, i ikone, koji su obožavani – imaju veze sa Tobom?« Šta takvi mrtvi objekti u raznim kultovima imaju zajedničkog sa živim Bogom? Ko god traži Njega može Njega naći jedino u Hristu. I da bi smo Njega pronašli nisu nam potrebna posebna mesta ili likovi. Umesto toga oni su stvarna prepreka koja mora biti uklonjena. U pogledu takvih stvari GOSPOD je dao najbolji savet, »*Jer ovako veli GOSPOD domu Izrailjevu: tražite me, i bićete živi. A ne tražite Vetičja, i ne idite u Galgal, i ne prolazite u Virsaveju, ...*« (Amos 5 : 4 – 5).

MARIJOLOGIJA

»Mudri su oni
Koji kroz zabludu putuju do istine.
Oni koji ostaju u zabludi
su budale.«

Veoma su potrebna Biblijska razjašnjenja i izazov u vezi sa Hrišćanskim teologijom i crkvenom praksom. Vi ste ovo već mogli dobiti iz konteksta ovog izlaganja. To je čak još jasnije kada ono što sledi postane novost. Medjunarodna štampa je dala izveštaj da su 42 kardinala, 500 biskupa i ličnosti visokog ranga u Rimskoj crkvi, potpomognuti od strane više od četiri i po miliona Katolika širom

sveta, zahtevali od pape da se u 2000 godini objavi nova dogma, kojom bi se Marija uzdigla na nivo kao – otkupiteljica. Ovo bi značilo da je Marija uključena u Božanstvo, što je izraženo sledećim citatom:

»Cilj pristalica su tri nove veroispovesti:

- * da je Marija u otkupljenju kroz njenog sina imala saučesništvo sa Njime;
 - * da sve milosti koje su proizašle iz patnje i smrti Spasitelja mogu biti od efekta jedino kroz Marijino posredništvo,
 - * da traženja i molitve vernika mogu dopreti do Isusa jedino posredstvom Marije.
- *... iz Tri – jedinstva dolazi četvoro - jedinstvo sa Marijom kao čerkom Oca, majkom Sina i nevestom Svetog Duha ...«

Samo zamislite za trenutak takvu sliku: Kćer Očeva, majka Sina, nevesta Svetoga Duha! Kakva konstelacija! Posebno u Judaizmu i Islamu, mnogi klimaju glavom kada razmišljaju o Hrišćanskom Trojstvu. I sad još i ovo kvadrijedinstvo! Ko čak može shvatiti ovu stvar?

Što se tiče dogmi, potrebno je pomenuti da one nemaju ničega zajedničkog sa Istinom i Biblijskim svedočanstvom. Dogma koja se sada zahteva prevazilazi sve ostale, i to je vrhunac samopouzdanja. Radi ljudi u raznim religijama i denominacijama, koji iskreno traže Istinu, Božija Reč mora biti izražena bez kompromisa.

U istom novinskom članku od 31 – vog Avgusta, 1997, piše, »**Nova dogma neće samo promeniti marijologiju, teološku refleksiju o značaju Isusove majke za Hrišćansku veru, već takodje celu stvar vere. Više nego bilo koju drugu stvar tokom svih dve hiljada godina.**« Sigurno, je to tako! Sve promene koje je crkva napravila idu iznad Svetog Pisma. Pre objave dogme, Reč Božija je morala biti zanemarena radi veroispovesti koja je trebala da zauzme njeno mesto. Dodaci Božijoj Reči, prestupi, bezbožnost čoveka greha, jednog bezakonika, koji sebe uzdiže iznad Boga i Njegove reči su sada dostigli svoju puninu (2 Sol. 2). Odpadanje od istinske vere koja ima temlj **jedino na Svetom Pismu**, kao što je to Pavle predskazao, se ispunjava.

GOSPOD je govorio onima koji su došli da poštuju, »No zaludu me poštuju učeći naukama, zapovijestima ljudskijem. ... i druga mnoga takova činite. Jer ostaviste zapovijesti Božije, a držite običaje ljudske, ...dobro ukidate zapovijest Božiju da svoj običaj sačuvate, (Mk. 7 : 7 – 13). Ne može biti jasnije rečeno: Tamo gde su uvedene ljudske zapovesti i učenja, na Božiju Reč se gleda sa ukorom i objavljeno je da su uzaludna proslavaljanja Boga.

Od svih objavljenih crkvenih dogmi i veroispovesti ni jedna nema Biblijski temelj, međutim ni jedna od njih nije neverovatnija od ove koja se sada zahteva (misli se na uključivanje Marije kao četvrte osobe Božanstva). Očigledno je da protestanti više ne protestiraju. Zaista lideri raznih crkava ne nameravaju da budu u saglasnosti sa Božijom Reči, već pre traže priznanje majke crkve, pokušavajući da sve više i više budu u saglasnosti sa njom Rom. »**SAMO**«, ovih četiri:

- **SAMO milošću**
- **SAMO Isusom Hristom**
- **SAMO kroz veru**
- **SAMO Svetu Pismo**

koji su bili temelj u vremenu reformacije i koji su stubovi, objave vere u otvorenoj objavi Evandjelja, sa nama više nemaju ničega zajedničkog.

Priznanje male manjine, istinskih vernika, koji veruju u puno Evandjelje, je »**Svetu Pismo je jedini izvor, vodilja vere, doktrine, vodilja kroz život. Ljudski rod može biti spašen jedino milošću, verom u Isusa Hrista.**«

Da li će ova nova dogma biti instituisana ili ne, nije sporno. Veliki broj onih koji to zahtevaju govore u korist toga. Zaista Marija već drži poziciju u svetu Rimo Katoličke Crkve, bilo deklarisanom dogmom ili ne. U diskusijama pre instituisanja nove veroispovesti bilo je nekih koji su bili za to, a ostali su bili protiv. Bitka se odvijala. Na prvom Vatikanskom Koncilu (1869 – 1870), kada je objavljena dogma o nepogrešivosti Pape, Nemački biskupi su bili protiv toga. Oni su učitivo tražili da napuste taj Koncil. Onda se dogodilo glasanje i data je objava.

Tokom crkvene istorije su objavljene mnoge veroispovesti. Tri poslednje su bile: 1854 Papa Pije IX je objavio »čistu koncepciju« o Mariji koja ne postoji, budući da o tome ne postoji svedočanstvo u Svetom Pismu. Takodje nema pomena o »čistom« srcu Marije. To se takodje ne može naći u Božijoj Reči.

1870 je objavljena dogma »bezgrešnost pape« i to je postala veroispovest Rimske crkve. To se dogodilo mnogo pre nego što je papstvo postavilo sebe iznad Božije Reči kao »Vikar Hrista« (Namesnik Hristov).

Nedavno, 1950, Papa Pije XII je objavio dogmu o »telesnom uznesenju Marije«. Rečeno je, da je ona »... **kada se njen zemaljski život okončao, njeno telo i duša su bili odneti u slavu na nebo...**«. (Katekizam Katoličke Crkve, 947). (Cathechism of the Catholic Church, 974). To je u direktnoj suprotnosti sa nepogrešivom večnom Rečju Hristovom: »*I niko se ne pope na nebo osim koji sidje s neba, sin čovečij koji je na nebu.*« (Jov. 3 : 13).

Očigledno je, ni jedan apostol niti bilo koji crkveni otac u prvim stoljećima nisu znali bilo šta o tome. U tom periodu nije bilo pape, bezgrešnosti, Koncepcije o Čistoći, telesnom uznesenju Marije – niko o tome nije znao ništa. Jedino posle nekoliko stotina godina do sada, dve hiljade godina kasnije, ljudi imaju takve neverovatne misli, zato što to paše i pomaže papskoj crkvi. Kao što je već pomenuto, kad god je izmišljena nova veroispovest, Božija Reč je stavljena po strani. I oni koji su ostali sa Biblijom su bili anatemisani. Oni su bili prokleti, proganjeni, lišeni svoje imovine i ubijani.

NA ISTI NAČIN BOŽIJA REČ SE VEZUJE ZA HRISTOVU CRKVU, TAKO PAPE VEZUJU SVE ONO ŠTO PRIPADA RIMO KATOLIČKOJ CRKVI. U CELOM SVETU ZA NJIHOVE VEROISPOVESTI I DOGME. Od ljudi se zahteva da donesu jednu važnu odluku, da li će verovati Bogu ili papi. I jedno i drugo u isto vreme nije moguće. Jedno isključuje drugo i u opoziciji su kao što su u opoziciji Hristos i Antihrist, svetlost i tama. **Pred Bogom ima vrednost samo ono što je napisano u Bibliji i predstavlja deo istinske vere.** Svi bi trebali da imaju hraborosti da pitaju da li crkvena učenja mogu podneti test Božije Reči.

U ovome prevarljovom vremenu za Crkvu Isusa Hrista, za Izrael i narode Bog je odredio da neko mora progovoriti protiv svega toga. Mora se pokloniti pažnja tim važnim stvarima tako da ljudi mogu uvideti kome veruju, i koga slede: Glavu Rimo Katoličke crkve, Patrijarha Ortodoksne (Pravoslavne) crkve, biskupa ili bilo kog drugog crkvenog autoriteta, osnivača religije, glavnog nadglednika, karizmatsku osobu, ili Glavu otkupljene Crkve, »**GOSPODA Isusa Hrista**« prema Apostolskom učenju. »*Glas je nekoga koji viče: pripravite u pustinji put Gospodnjii, poravnite u pustoši stazu Bogu našemu*« (Iza. 40 : 3). Mora se dogoditi, da se to u ovoj duhovnoj pustinji na zemlji čuje Glas sa visine koji će pripremiti put GOSPODNJI. To je isključiva svrha ovog izlaganja.

Marija, od kako je od 5 – tog stoljeća sve više i više poštovana na

jedan nebiblijski način i date su joj razne počasne titule, koje u stvari pripadaju jedino Hristu, sada je prema volji miliona katolika, a takodje i visoko uticajnih ličnosti, uzdignuta do objekta vere. Veoma je neobično to da Matej i Luka, koji su napisali izveštaj o rodoslovu čak nisu ni pomenuli njenog oca i majku. Niko ne zna ime njenih roditelja, toliko je to Bogu bilo nevažno. Matej započinje svoj rodoslov sa Avraamom, tri puta pominje četvrtaest generacija i završava sa izjavom, »*A Jakov rodi Josifa, muža Marije, koja rodi Isusa prozvanoga Hrista.*« (Mt. 1 : 16). Luka ide u svom rodoslovnom izveštaju čak do Adama koji je otac čovečanstva. Ali Marijini roditelji nisu pomenuti. Marija je bila ljudsko biće kao svi mi, i samo **božanskim biranjem** je bila **veoma posebna posuda** Božija, odredjena za rodjenje Njegovog Sina. Sa **gledišta plana spasenja** njen zadatak je obavljen. Tako ona je dala rodjenje Isusu i ovo je naravno bilo **jednom** za svu svrhu. Njoj nisu podana daljna obećanja ili zahtevi. Ako neko misli tako, **to zaista nema potvrde u Bibliji.**

Otkupitelj je morao biti rodjen u ovoj paloj kreaturi, inače On ne bi mogao otkupljenjem izvesti čovečanstvo iz palog stanja. Iz ljubavi prema Marijologiji čak je Luka 1 : 28 bio pogrešno preveden. U originalnom tekstu andeo pozdravlja Mariju rečima, »... *raduj se blagodatna!* ...« Katolički katekizam sadrži sledeći tekst, »... milosti puna« .Razlika je monumentalna! Samo Bog je milostiv i pun milosti, »*I od punosti njegove mi svi uzesmo blagodat za blagodaću.*« (Jov. 1 : 16). Marija je našla naklonost, što će se reći, milost u Boga, tako Njegovo obećanje se moglo ispuniti. Biblija ne ilustrira Mariju sa silom kojom čini čuda. U stvari, oba, Stari i Novi Zavet zabranjuju stvaranje kulta osobe ili nekog objekta.

Efes je bio grad gde je proslavlјena paganska božica Dijana kao božica plodnosti. Zbog ovog kulta je tamo cvetala trgovina zlatom, donoseći im prosperitet. Oni su se plašili da će Pavle svojim propovedima doneti kraj njihovom zanatu: ne samo da je njihov zanat bio u opasnosti da bude prezren, već hram velike božice, Dijane, bio u opasnosti, i njena veličanstvenost koju je slavila cela Azija i ceo svet, bi bila uništена. (Dela Ap. 19 : 27). Isto se odnosi na kult Marije koju su jednako slavili Katolici i Ortodokси (Pravoslavci). Verovalo se da je lik Dijane direktno pao sa neba: »... *ljudi Efesci! Ko je taj čovjek koji ne zna da grad Efes slavi veliku boginju Dijanu i njezin kip nebeski?* <, (stih 35).

Kada im je Pavle propovedao **Isusa Hrista**, novoobraćenici su se odvratili od proslavljanja boginje neba i boginje plodnosti. Kasnije u

istom gradu Efesu za vreme crkvenog koncila, Marija, ne slučajno je bila uznesena kao jedna koja je plodna i primila je titulu kraljice neba. Kult i sujeverje su ostali isti. Kasnije, istorija beleži da je Jupiter bio spušten dole i da je Petar bio uznesen gore. Ovo i još mnogo više sličnog predstavlja nastavak paganske prakse u Hrišćanskoj odeći.

Marija nije majka Božija, ona to ne može biti, ona je bila majka našeg GOSPODA. Tako govori istinsko svedočanstvo, »... i Jelisaveta se napuni Duha svetoga, I povika zdravo i reče: blagoslovena si ti medju ženama, i blagosloven je plod utrobe twoje. I otkud meni ovo da dodje mati GOSPODA mojega k meni? ... I blago onoj koja vjerova; jer će se izvršiti što joj kaza GOSPOD.« (Lk. 1 : 41 – 45). Isto svedočanstvo je dato od strane svih onih koji su istinski ispunjeni Svetim Duhom. Oni ne samo da ostaju sa temom, već ostaju sa Istinom.

Nije bilo »Koncepcije o Čistoći« Marije, bilo je samo Koncepcije o čistoći Sina Božijega i Marije kao »neukaljane« i »device«. Bog je postavio Svoje seme unutar Marije kroz božanski akt začeća Svetim Duhom. Ona nije bila bezgrešna, već je bila kao i svi ostali ljudi. Ovo mi dobijamo iz sledećeg izveštaja: *Kada je Isus imao dvanaest godina On je ostao u Jerusalemском Hramu, где су га они пронашли три данаkasnije. Bog je dozvolio Mariji, будући да је била забринута, да израши речи жалjenja. Наравно, она је била мајка која се бринула о детету, и зато је реаговала на овакав начин, »... sine! шта учиниnama tako? Evo otac tvoj i ja sa strahom tražismo te.«* Ovim ona nije bila svesna da je izgovorila najužasniju neistinu, nazivajući Josifa Isusovim ocem. Isus, Koji je imao dvanaest godina, nije u to vreme bio u Josipovoj tesarskoj radionici, već u Hramu. Na samom mestu gde je On ispravio ono što je Marija rekla, i postavio to onako kako treba »... Za što ste me tražili? Zar ne znate da meni treba u onom biti što je oca mojega? Čak Marija nije razumela ono što je Isus rekao: »I oni (Marija i Josip) ne razumješe riječi što im reče.« (Lk. 2 : 48 – 50).

To se čak i danas odnosi na sve one koji proslavljaju Mariju. Oni ne razumeju ono što je Isus rekao. Ni jednom Isus nije Mariju nazvao »majko«, već pre »ženo« (Jov. 2 : 4). Jer On je bio obećano Seme koje je trebalo da dodje preko »žene« (1 Moj. 3 : 15), kao što je predskazano u prvom predskazanju. Na svadbi u Kani Galilejskoj On je u razgovoru sa njom čak upotrebio oštре reči, »... Ženo, šta ja imam s tobom?«

Reči koje je ona uputila slugama su još uvek važeće za sve istinske vernike, »*Što god vam reče, učinite.*« Oni su uradili ono što je On rekao i dogodilo se čudo. Na Njegovu reč voda se pretvorila u vino.

Mariji je bilo potrebno da bude ispunjena Svetim Duhom kao i ostatku vernika. Ona je pomenuta u Evandjeljima i u Delima Apostolskim 1 : 14 samo u vezi sa njih 120 koji su se okupili da dožive izlivanje Svetoga Duha, »*Ovi svi jednodušno bijahu jednakon na molitvi i u moljenju sa ženama, i s Marijom materom Isusovom i braćom njegovom.*«

Marija koja je našla milost i bila na poseban način blagoslovljena **nije bila izuzetak**, njena pozicija nije bila izuzetak, ona je bila deo pale kreature i zato joj je bilo potrebno otkupljenje. Isto je sa svim onima koji veruju i imaju iskustvo Božijih obećanja. Oni su blagoslovљeni, kao što je naš GOSPOD u više navrata rekao u propovedi na gori. Sin, Koji je bio začet Svetim Duhom i koga je Marija rodila, je uskrsli GOSPOD Koji je bio uznesen na nebo, Koji se u Duhu nastanjuje u otkupljenima. U Mt. 13 naš GOSPOD izjavljuje da su oči i uši učenika blagoslovljene, zato što su videli i čuli. Pravo do otkrivenja, poslednje Bibliske knjige i glave, blagoslovi su izgovoreni nad onima koji će sve pobediti i ući u sveti Božiji grad.

Od toga dana, osnovana je Novo Zavetna Crkva, Petar, Pavle, Jovan, Jakov ili bilo ko drugi ni jednom nisu pomenuli Mariju. Marija je trebala da bude djevojka, kako bi se obećanje koje je izgovorio prorok Izija 7 : 14 moglo ispuniti, »**Eto, djevojka će zatrudnjeti, i rodiće sina ...**« (Iza. 7 : 14). Kao što je u Bibliji zabeleženo, Marija je bila zaručena za Josifa koji je nju skoro otpustio, kada je ustanovio da je zatrudnela. Ovo ga je šokiralo. Andjeo GOSPODNJI mu je govorio rekavši, »... *Josife, sine Davidov!* ne boj se uzeti Marije žene svoje; jer ono što se u njoj začelo od Duha je svetoga. ... Kad se Josip ... i **uzme ženu svoju. I ne znadijaše za nju dok ne rodi sina svojega prvenca, i nadjede mu ime ISUS.**« (Mt. 1 : 20 – 25).

Biblija jasno pokazuje, da pošto je Marija dobila Isusa, ona je takodje imala sinove i kćeri sa Josifom (Mt. 13 : 55 – 56). Od te tačke Marija prestaje da bude »devica«. Imena kćeri nisu pomenuta, ali imena sinova su Jakov, Josip, Simon i Juda, koji su takodje imali svoj deo u službi. U Jovanu 2 : 12 mi čitamo, »*Potom sidje u Kapernaum, on i mati njegova, i braća njegova, i učenici njegovi, ...*« U glavi 7 : 5 je pomenuto da **Njegova braća u početku nisu verovali u Njega.** Apostol Pavle upućuje na njih, »*Eda li nemamo vlasti sestru ženu voditi, kao i ostali apostoli, i braća GOSPODNJA, i Kifa?*« (1 Kor. 9 : 5). On dalje piše, »*Ali drugoga od apostola*

ne vidjeh, osim Jakova brata GOSPODNJEGA« (Gal. 1 : 19). Juda, Apostol, predstavlja sebe kao slugu Isusa Hrista i kao Jakovljevog brata, koji je bio brat GOSPODNJI (stih 1).

Bog je od samog početka ljudima poverio zadatke i darove prema Njegovom Planu Spasenja. Obožavanje i proslavljanje je rezervisao za Sebe. TAKO KAŽE GOSPOD: »*Ja sam GOSPOD, to je ime moje, i slave svoje neću dati drugome ni hvale svoje likovima rezanijem.*« (Iza. 42 : 8). Cela praksa Marijologije je van Božije Reči i Božijeg Kraljevstva. To je Ortodoksnog (Pravoslavnog) – Katoličko a ne Biblijsko Hrišćanstvo!

KO VERUJE, ONAKO KAKO PISMO KAŽE

Mnogi misle da veruju u Bibliju, ali u stvarnosti oni ne veruju. Verovati u Bibliju znači poštovati svaku Reč Božiju i delovati u skladu sa njom. Koristi se fraza: »Ne drugo Evandjelje.« ali u realnosti oni imaju totalno drugačije evandjelje, ne originalno od Isusa Hrista i apostola. Svaka Hrišćanska crkva tvrdi da je biblijska, ali manje ili više je odstupila od Biblije. Nije neophodno pošteno istraživati Svetu Pismo da bi se proverilo da se učenja i praksa zaista slažu sa Božijom Rečju.

Oni koji veruju u Pismo će braniti ono što je napisano na njenim stranicama. Oni ne tumače ništa što se u njoj nalazi da bi to kasnije iz nje čitali. Na njih se odnose reči našeg GOSPODA, »*Koji me vjeruje, kao što pismo reče, iz njegova tijela poteći će rijeke žive vode.*« (Jov. 7 : 38). Oni nisu zainteresovani za ono što su iza sebe ostavile crkvene znamenitosti, koje su bile u kontradiciji, kudjenju, spletka i kletvi jedne prema drugima. Oni koji su zaista verni Bibliji ne interesira ih šta su oni rekli. Mnogo, od onoga što su oni napisali je čista besmislica, fantazija i tradicija.

Cenjeni crkveni oci nisu stajali na Biblijskom tlu na Koncilu u Nikeji (325) i kasnije, oni nisu zakoračili na biblijsko tlo. Oni su verovali i poučavali sve što su žeeli. Nije zabeleženo da je bilo koji od tih ljudi imao lično zajedništvo sa Hristom, istinsko obraćenje ili poziv od GOSPODA za službu. Oni su gledali na Hrišćanstvo kao na prostu religiju i uneli su paganizam u njega. U svojim pisanjima oni su još uvek koristili Biblijske termine, ali su im dali totalno drugačije

značenje i imenovanje, što je danas još uvek u praksi u ovim formalnim crkvama. Žalosno je, što ljudi ostaju sa temom ali nisu u originalnoj Istini.

Oni očigledno nisu poznavali Stari Zavet ili plan spasenja, po kojem je Hristos bio određen da pati i da umre. Oni nisu razumeli ono što je naglasio Apostol Pavle, » ... da *Hristos umrije za grijehu naše, po pismu*, ...« (1 Kor. 15 : 3). Oni nisu shvatili težinu Petrovog pisanja, »... *Koji grijehu naše sam iznese na tijelu svojemu na drvo, da za grijehu umremo, i za pravdu živimo ...*« (1 Pet. 2 : 24). Oni su odgovorni za gubitak doktrine, naime za to da je Otkupitelj trebao da na Sebe preuzme naše grehe, krivicu i čak kletvu koja je pala na ljudski rod koji je imao potrebu za otkupljenjem (Rim. 4 : 25; Gal. 3 : 13). Izmirenje i oproštenje kroz izmirujuću Hristovu smrt, je jedini put u večni život. Čak nije izgledalo da su oni primetili tu činjenicu.

»Shmah Izrael« = »**Čuj, Izrailju: GOSPOD je Bog naš jedini GOSPOD!**« (5 Moj. 6 : 4) je imperativ, naredba, ali čak nije razmotrena od strane crkvenih otaca. Oni su govorili i mislili ne obazirući se na Boga ili Istину, ovo pokazuje da oni nisu imali lični odnos sa Bogom. Samo kroz istinsko iskustvo sa Njime mi zaista primamo ovu vezu i imamo direktni pristup Njegovoj Reči.

Da li je to Tertulijan, Clemens, Hippolyt, Julian, Origenes, Marceon, Montanius, Sabellius, Athanasius, Arius, Hieronymus, Chrysostomas, Augustin i ostali : ono što su oni učili nije za Hrišćane koji veruju u Bibliju. Ovi ljudi su nam ostavili duhovnu tohuwabohu, (totalnu zbrku). Oni nisu znali Jedinog istinitog Boga, Boga Izraelovog, nemajući otkrivenje o planu spasenja i razumevanje samo – manifestacije Božije u Hristu. Temelj i sve drugo što su položili u formalnom Hrišćanstvu je bilo pogrešno. Naredba koja nam je data je : Vratite se nazad originalnoj Božjoj Reči – istinskom temelju apostola, proroka, i njihovoj praksi. Tako Božiji put može ponovo biti poučavan na istinoljubiv način i pripremljen za nas da po njemu hodamo (Lk. 20 : 21; Dela Ap. 18 : 24 – 26).

NEVEROVATNA TRAGEDIJA

Unutar ustanovljenog Hrišćanstva se dogodila neverovatna tragedija. Na teološkim seminarima oni ne poučavaju iz Originalne Božjoj Reči, već iz knjiga koje su skupili sveštenici. Oni uglavnom govore o »unutarnjem trinitarijalnom odnosu« koji u stvarnosti čak i ne postoji. To je špekulacija, koja je došla u 4 – tom stoljeću posle čega su

oni bazirali svoju teologiju. Ovo nije važelo pred Bogom. Ono što se računa je to što je On rekao i što su Njegove sluge ostavile u Starom i Novom Zavetu. Sve što nije zapisano u Bibliji nema Božanskog izvora. Stari i Novi Zavet **su kompletno Božije svedočanstvo, i niko ne bi trebao da se usudi da tome nešto doda**, kao što je takodje istina sa prirodnim testamentom – poslednjom voljom, pošto to postaje važeće ništa ne sme biti izmenjeno ili dodato. U poslednjoj glavi Novog Zaveta mi imamo upozorenje da oni koji bi **dometnuli ili oduzeli iz reči proroštva koje se nalazi u Božanskoj knjizi**, njihov deo iz drveta života bi bio oduzet i oni bi morali da trpe apokaliptične nevolje. Toliko je cela stvar ozbiljna da čak imena koja su zapisana u knjizi života mogu biti izbrisana, ukoliko neko postane kriv zbog dometanja ili oduzimanja nečega u Bibliji.

Čak pred kraj prvog stoleća Pavle sa mnogo bola tvrdi, da se propoveda drugi Isus, da je objavljeno drugo Evandjelje i da je na delu drugačiji duh (2 Kor. 11 : 4). U istoj glavi Apostol upućuje na ljude, koji su se udaljili od originalnog učenja, »*Kao što je istina Hristova u meni ... Jer takovi lažni apostoli i prevarljivi poslenici pretvaraju se u apostole Hristove. I nije čudo, jer se sam sotona pretvara u andjela svijetla. Nije dakle ništa veliko ako se i sluge njegove pretvaraju kao sluge pravde, kojima će suršetak biti po dijelima njihovim.*« (Stih 10 – 15). Jovan nam savetuje da ispitujemo duhove, zato što su na svet već došli mnogi lažni proroci. Samo oni koji priznaju da je Isus Hristos došao u telu kao Mesija su od Boga. »... A svaki duh koji ne priznaje da je Isus Hristos u tijelu došao, nije od Boga : i ovaj je antihristov, ...« (1 Jov. 4 : 1 – 3). **Ova Reč se mora primeniti na sve denominacije koje ne priznaju Isusa Hrista prema Svetom Pismu, već umesto toga uče da postoji večni Sin. Oni govore o »Isusu« kao »Sinu«, ali na drugačiji način. Oni ne ostaju sa svedočanstvom Biblije u skladu sa Duhom i Rečju proroštva** (Otk. 19 : 10). Sada su čista doktrina i jasna Istina ponovo postavljeni na svećnjak, i svako je u stanju da sam proveri koja vrsta duha vodi odredjenu stvar.

U svojoj poruci Efeskoj crkvi Jovan beleži reči GOSPODNE, »*Znam twoja djela, i trud twoj, i trpljenje twoje, i da ne možeš snositi zlijeh, i iskušao si one koji govore da su apostoli a nijesu, a našao si ih lažne;*« (Otk. 2 : 2).

U Gal. 1 Pavle naglašava da su svi koji propovedaju drugog Isusa, drugo Evandjelje pod kletvom. **Drugo** Evandjelje je ono koje se razlikuje od **originalnog** Evandjelja Isusa Hrista i apostola i ne podudara se sa njihovim učenjem i praksom. Noseći veliku odgovornost, Pavle dobivši

direktno naredjenje, kao Apostol se pobrinuo da Sotona prevari crkvu onako kako je to uradio sa Jevom (2 Kor. 11 : 2 – 3). Božiji neprijatelj nije samo od početka stvaranja bacio čovečanstvo u smrt, on je na toliko spiritualan način uradio tako, sa onima koji nisu ozbiljno prihvatali Božiju Reč, pošto je ostvareno naše otkupljenje. I jedno i drugo žive skupa dalje: **greh kroz neposlušnost i istinska crkva kroz poslušnost verom.** Neprijatelj uvek pokušava da ostvari svoju nameru koristeći isti metod. On postavlja pitanje Božijoj Reči. »Je li istina da je Bog kazao ...«, »Ne céte vi umrijeti!« Sotona je veliki lažov i najreligiozni izvrtač, uništitelj Božije Reči od samog početka. Koristeći svetske religije on je bio veoma uspešan. On je isti knez vazduha i bog ovoga sveta i deluje pod religioznim plaštom, uvek tumačeći Bibliju na svoj vlastiti način. U pogledu ovoga on je otac svih laži i prvi teolog.

POSLEDNJE VREME

U Svetom Pismu mi nalazimo izmedju ostalih izraze »doba«, »zadnje vreme« »poslednji dani«. Takve konstrukcije su važne za Božiju vremensku liniju pošto one prikazuju razna doba. Divno je, da smo mi sad unutra i imamo iskustvo poslednjeg dela Novozavetne ere. Konačni poziv u ovome vremenu milosti se oglašava.

Videći u Božijoj Reči obećani Hristov povratak i ispunjenje Biblijskog proročanstva, mi razumevamo znake vremena. Imperativ je napisati izlaganje o Bogu i Njegovom Planu Spasenja koji je On namenio čovečanstvu. Božija Reč, koja se ne menja već ostaje ista zauvek, je jedini važeći autoritet. TAKO KAŽE GOSPOD, »*Nebo i zemlja će proći, ali moje reči neće proći.*« (Lk. 21: 33). Apostol Petar povezuje Stari sa Novim Zavetom i, dok citira proroka Izaiju, donisi i jedan i drugi u jednu celinu, »*Ali riječ Boga našega ostaje do vijeka. A ovo je riječ što je objavljena medju vama.*« (1 Pet. 1 : 25; Iza. 40 : 8).

Jovan, vidioc, predskazao je na ostrvu Patmosa, **da će večno Evandjelje** biti verno objavljeno svim stanovnicima zemlje (Otk. 14 : 6). Naš GOSPOD je ustvari rekao isto, » *I propovijedaće se ovo jevandjelje o carstvu po svemu svijetu za svjedočanstvo svijem narodima. I tada će doći posljedak.*« (Mt. 24 : 14). Ova predskazanja su realizovana i ispunjena, dok se sada pre kraja propoveda isto Evandjelje. Svi narodi, plemena i jezici su u to

uključeni, čak oni koji nemaju razumevanja o Bogu ili koji su totalno u suprotnosti sa Svetim Pismom. Evandjelje, koje je sada objavljeno, ne može biti drugačije – ono treba da bude ista originalna proklamacija koja je postojala na samom početku. **Evandjelje nosi glavnu proklamaciju: JerBog bješe u Hristu, i svijet pomiri sa Sobom** (2 Kor. 5 : 19).

Svi proroci i ljudi koji su bili poslati od Boga, su morali da stanu protiv trenda njihovog vremena. Da Bog nije bio sa njima, sigurno bi ih plimski valovi prekrili. Svaki put kada bi Bog poslao jednog od Svojih slugu, On je stvorio istoriju. Oni koje je On poslao su uvek bili kao strani objekti i nikada nisu pasovali postojećim religioznim sistemima. Oni su bili božanski opunomoćeni, čineći službu i volju Svevišnjeg.

Ovi ljudi su uvek morali da plivaju nasuprot religioznoj struji. Oni su marljivo istraživali u Starom i Novom Zavetu dok nisu dosegli sam izvor. Tako su oni mogli videti razliku izmedju pravog Biblijskog učenja i doktrina koje je držala crkvena tradicija.

Imajući u vidu i posle – apostolskog vremena pošto su Polucarp i Irenäus ljudi u Hrišćanstvu, koji su isključivo došli iz paganizma, distancirali sebe od Judaizma i Starog Zaveta, bili ti koji su prema svojim vlastitim pogledima objasnili Novi Zavet, što je rezultiralo totalno drugačijim konceptom. Značajno je to da pošto se dogodio rascep sa Judaizmom to je bilo u isto vreme kada je u Hrišćanstvo ušla doktrina o Trojstvu. Ni jedan Hrišćanin koji veruje u jednog Boga nije nikada mrzeo Jevreje. Od strane onih koji su reprezentovali učenje o Trojstvu je izražena užasna mržnja i teške optužbe protiv Jevreja, uz tvrdnju da su oni slepi i odbačeni od Boga i tako dalje. U vreme ovog perioda tranzicije, oni su kategorički bili optuženi da su ubili Hrista i da su čak ubili Boga. Naravno, više nije ostalo originalnog temelja apostola i proroka. Ova loza koja je otpala od Božije Reči se ujedinila sa svetskom silom. Tako je počela najbednija era u crkvenoj istoriji, poznata kao »mračno doba«.

Dogma o Trojstvu je objavljena 1 – vog Maja 381 godine Nove Ere od strane cara Teodosijusa I (Theodosius I) kao »državna religija« u Rimskoj Imperiji. Godine 443 Papa Leo I je objavio da je to obavezno za sve Hrišćane. Oko 500 godine sveštenstvo je počelo da nosi uniformisanu odeću i načinjeni su narodnim slugama. Tako je povučena linija razdvajanja izmedju sveštenstva i slušateljstva. Prema svedočanstvu Biblije, cela skupština otkupljenih je »sveto

sveštenstvo« (1 Pt. 2 : 9; Otk. 1 : 6). Onda je počeo težak period hiljadugodišnje vladavine Rimske Crkvene Države do pojave Reformacije.

Pošto je Hrišćanstvo postalo državna religija, svi Rimski gradjani su morali da se tome poklone. Tokom prvog stoljeća Rimska vlast je progonila Hrišćansku crkvu, bez obzira koji tip loze je to bio. Sada su svi bili prisiljeni da udju u jedinstvo ove crkve. Istorija beleži užasne krstaške ratove, koji idu na račun Trinitarijanske crkve. Rimo Katolička Crkva je takodje odgovorna za sve probleme Jevreja, religiozne ratove, Špansku inkviziciju i proganjanja Waldenser-a, ubijanje Hungentota u Francuskoj i za još mnogo čega drugog.

Upravo na isteku prvog Hrišćanskog milenijuma svetska sila je bila totalno podredjena religioznoj sili, koja je dobila prevlast i zahtevala superiornost. Do tada su carevi postavljali Pape, a zatim su pape postavljale careve. Papa Nikola II je bio taj koji je 1059 objavio ovaj dekret. Pod zastavom »U Ime Oca, Sina i Svetoga Duha« svi krstaški ratovi su primili naredjenja od crkve i tom prilikom je sa krstom u jednoj ruci i mačem u drugoj masakrirano bezbroj nevinih žrtava. Godine 1096 Papa Urban II je izdao naredbu, pošto je 1095 na Koncilu u Clermont – u postignuta saglasnost, da se zauzme Jerusalim i da se zaposedne Hristov grob i da se ceo okrug stavi pod vladavinu Hrišćana. Odprilike ukupno 330 000 krstaša je napustilo Francusku i Nemačku, od kojih samo 40 000 pod Gottfrid – om Bouillon – skim je konačno stiglo do Jerusalima. Papa je rekao: »Deus lo vult« - »Neka bude Božija volja!« i njegovi podanici su morali da se potčine. Ubice su primile Papin oproštaj za sva zverstva koja su počinili. Nije krv tekla samo ulicama Jerusalima, celo područje je stoljećima bilo natopljeno krvlju. U jednom krstaškom ratu čovek koji je napisao biografiju Kralja Frederika II, koji je kasnije bio krunisan za Jerusalimskog kralja, napisao je u svom dnevniku, »**Idući kroz krv ušli smo u sveti grad i borili se dok nismo stigli do Hristovog groba – ovo je zaista sveti rat.**« Ljudi su bili masovno klani kao životinje »u Ime Oca, Sina i Svetoga Duha«. Trojičarska crkva je koristila svoju doktrinu kao tro - ivični štap bez milosti koljući i ubijajući cela plemena.

Pape budući glavni propagatori učenja o Trojstvu, kao što im to istorija pripisuje, odgovrni su za sva zverstva koja su počinjena u ime »Hrišćanske«/ Katoličke religije. Pape su takodje 1244 god. naredile spaljivanje Talmuda i 1731 god. spaljivanje celokupne Hebrejske literature. Pape su odgovorne za sva proterivanja Jevreja, za progan-

janja onih koji su drugačije verovali. Masakri su bili deo programa. Jevreji su bili zauvek prokleti i oni koji se nisu pridružili ovoj crkvenoj državi su takodje bili prokleti kao heretici i bili su progonjeni.

Od strane ove crkve je objavljeno da su cele nacije pročišćene od Jevreja: Španija 1492, Portugal 1496, i tako dalje. U samoj Poljskoj je 1648 godine 200 000 Jevreja bukvalno bilo isećeno na komade. Istorija Papa je natopljena krvlju, krvlju Jevreja i krvlju vernih Biblijskih vernika koji su umirali kao mučenici. Smatralo se da će se naći »Konačno rešenje« u našem vremenu, kada je ubijeno 6 miliona Jevreja, medju njima 1.5 milion dece.

Tužno ali istinito, optužbe protiv Jevreja koje je propagirala Rimska Crkva su još u galvama ljudi današnjice. Takodje Luter, rodjen i odgojen kao Katolik, nije mogao sebe oslobođiti ovog stava, čak i pošto je doživeo obraćenje. Konačno, mržnja je bila manifestovana u holokaustu Hitlerovog režima u kojem je dominirala katolička ideologija. Tek od vremena Drugog Vatikanskog Koncila (1962 – 65), je javno povučena optužba protiv Jevreja.

Vatikan je prepoznao Izrael tek u sporazumu 15 – tog Juna 1994. Od tog vremena pa nadalje postoje diplomatski odnosi izmedju dve države. Medjutim diskutabilno je da li je izmenjen stav. Očigledno Vatikan zauzima stranu neprijatelja Izraela.

Jevreji su uvek prihvatali smrt, pošto nisu mogli prihvati Trojstvo, niti učenje niti trojičarsko krštenje. Isto se može reći za bezbroj Hrišćana koji su verovali u Bibliju. Svi koji su pošteni bi trebali da razmisle o ovoj činjenici. Upravo do sada fanatični trinitarijanci, bilo da se nalaze u državnim crkvama ili nekim drugim crkvama, imaju istu mržnju i ispoljavaju je prema onima koji veruju u Bibliju.

Ako je učenje u pravu i ima božanski izvor, onda će ishod toga ostaviti za sobom tragove ljubavi, mira i blagoslova. Jevreji nikada nisu tražili da se drugi narodi uključe u njihovu veru u Jedinog istinitog Boga. Oni nisu sprovodili misionarske aktivnosti. Sila je žig Rimske crkvene Države u Hrišćanizovanim nacijama. Gde god ima mnogo sile, tu ima i mnogo zloupotrebe od te sile. To se može pronaći u celokupnoj istoriji.

IZAZOV SVIMA

Prorok Ilija je skupio Božiji narod na Planini Karmel. Takodje je došlo 450 Balovih idolopkloničkih proroka da svedoče o odluci. Prorok je izjavio, »Bog Koji odgovara vatrom je istiniti Bog! Iggle Bog je odgovorio. Nama je takodje potrebna božanska odluka. Ako je GOSPOD Bog mi bi smo trebali da ga služimo. Ako je Njegova Reč istinita, onda neka sve drugo bude lažno. Približava se vreme; ono je na dohvati ruke, kada će Bog kompletirati Svoj posao. U tom prevarljivom trenutku mi moramo biti na pravoj strani. Kroz Njegovu Reč se On sada obraća svima i daje svima izazov.

Sada se mora čuti širokosvetski poziv svim ljudima u svim verosipovestima i religijama. Toliko mnogo različitih vera ne mogu biti ispravne i voditi k Bogu. Samo ono što dolazi od Njega vodi nazad k Njemu. **Mi ga možemo sresti samo tamo gde On sreće nas. Postoji samo jedan put od Boga k nama, i to je naš put k Bogu.** Samo jedan je mogao reći, »*Ja sam put, istina, i život; niko ne će doći k Ocu, do kroza me.*«(Jov. 14 : 6).

Da li izrazi »Trojstvo« »tro – jedini Bog«, itd. koji su na zemlji visoko cenjeni postoje sa Bogom na nebu, budući da ih On nikada nije izgovorio, i koji potiču iz filozofije i upuzali su se unutra kao teorije. Pojedinac mora pitati, šta je istina u Trojstvu? Istina u vezi Trojstva je to da ono u večnosti nije postojalo, niti postoji u vremenskom toku i neće postojati kroz celu večnost!

U Starom Zavetu izraz »GOSPOD Bog« je pronadjen skupa. U Novom Zavetu pravo do Judine Poslanice taj izraz ni jednom nije pronadjen skupa, osim ako je to citat iz Starog Zaveta. Ovde mi u Novom Zavetu susrećemo ovu veliku Božiju tajnu koja ima karakter otkrivenja, koju niko ne može objasniti niti istražiti. Mi na primer čitamo u 1 Kor. 6 : 14, »*A Bog i GOSPODA podiže* « Ono što ostaje božansko i postalo ljudsko otkrivenje o tome idu skupa jedno s drugim, uvijeni jedno u drugo, dok u kompletiranju otkupljeni koji su

Bogu ugodni ne budu identifikovani i ne postanu slični Otkupitelju. (1 Jov. 3 : 1 – 3).

U Novom Zavetu »Bog«, i »GOSPOD« se pojavljuju odvojeno, kao što je to takodje slučaj sa Ocem i Sinom pravo do poslednje proročke knjige u Bibliji, Otkrivenja. Tamo mi ponovo nalazimo izraz »**GOSPOD Bog**«.

Religiozne vodje tog vremena su optužile Isusa za bogohuljenje (Jov. 5 i 10), zato što je On, na osnovu njihovog argumenta, izjednačio Sebe sa Bogom. Oni nisu razumeli da je Otkupitelj trebao da bude rodjen kao čovek, tako On je mogao da pati i da umre i još uvek da ostane GOSPOD da bi pobedio smrt i pakao. Oni su sebe opravdali, »... za dobro djelo ne bacamo kamenje na te, nego na hulu na Boga, što ti, čovejk budući, gradiš se Bog.«. **Njegov odgovor je glasio:** »... Kako vi govorite onome kojega otac posveti i posla na svijet da: hulu na Boga govorиш, što rekoh: ja sam sin Božij? da poznate i vjerujete da je otac u meni i ja u njemu.« (Jov. 10 : 33 – 38).

Apostol Pavle govori o »misteriji Hrista i Crkve« i o njenoj realizaciji, koji je kao Bog, Tvorac svega, iz cele večnosti imao namjeru da je ostvari i da je doneše kroz Isusa Hrista, našeg GOSPODA (Efe. 2 i 3). U večnosti, kada nije bilo vremena, Bog je unapred odredio sve. Mnogo pre nego što je stvoren čovek i pre nego što je pao, **pre** postanka sveta, Sveznajući je izneo Svoj Plan Spasenja i odlučio da otkupi čovečanstvo kroz Božije Jagњe, »... Koji je odredjen još prije postanja svijeta, ...« (1 Pet. 1 20 – 21). Takodje su pre postanka sveta imena otkupljenih bila zapisana u Jagњetovu knjigu života. Svi sinovi Božiji su bili predodredjeni u Isusu Hristu (Efe. 1 : 4 – 5). Pre postanka sveta. Otac je već voleo Sina i sve Njegove sinove i kćeri u Njemu i kroz Njega. Ista večna slava, kojom je Sin Božiji bio preobražen, je bila tamo za Njega i Njegove izabranike pre postanka sveta: »I slavu koju si mi dao ja dадох njima, da budу jedно као ми што smo jedno.« (Jov. 17 : 22 – 24). Bog je večan; zato Njegov plan spasenja mora imati večni karakter. U pogledu toga mnogi koji razmišljaju svojim prirodnim umom imaju veliki problem. Za Boga je sve u večnosti već uradjeno i završeno, čak i ako su oni stvoreni samo u vremenskom toku.

Spasitelj nije bio samo Mesija, što znači »Jedan Pomazani«, On je takodje trebao da razori onoga koji je imao silu smrti, što je djavo, i da nas oslobodi. Zato je On trebao da bude na svaki način jednak sa Svojom braćom (Jev. 2 : 14 – 18). Prorok je u Starom Zavetu

predskazao, »*Od groba ču ih izbaviti, od smrti ču ih sačuvati; gdje je, smrti, pomor tvoj?*« (Ose. 13 : 14).

Pavle takođe daje podvikivanje pobjede, budući da će ispunjenje toga biti objavljeno sa povratkom Isusa Hrista. »... *pobjeda proždrije smrt.* *Gdje ti je, smrti, žalac? Gdje ti je, pakle pobjeda?* ...« (1 Kor. 15 : 50 – 58). Kroz Hristovu smrt, bila je pobedjena sama smrt. Trijumfalno uskrsnuće je dokaz toga. Uskoro će ona biti progutana u pobjedi i otkupljeni neće čuti za nju kroz celu večnost. »*Uništiće smrt zauvječ,* i utrće *GOSPOD GOSPOD suze sa svakoga lica, ... I reći će se u ono vrijeme: gle, ovo je Bog naš, njega čekasmo, i spašće nas; ovo je GOSPOD, radovaćemo se i veselićemo se za spasenje njegovo.*« (Iza. 25 : 8 – 9). »... *evo skinije Božije medju ljudima, i življeće s njima, i oni će biti narod njegov, i sam Bog biće s njima Bog njihov. I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više ...*« (Otk. 21 : 3 – 4).

NIKO NE MOŽE ZAOBIĆI ISUSA HRISTA

Mi ne možemo objasniti Boga i Njegovu prirodu, Njegove manifestacije, mi ne možemo objasniti našeg GOSPODA u području spasenja.

Ako je »GOSPOD« na bilo koji način prikazan u vezi sa Njegovim Kraljevstvom, u Njegovoj Crkvi, mi Njega vidimo kao Sina čovečijeg, Sina Božijeg, Sina Davidovog, Jagnje Božije, Visokog Sveštenika, Posrednika, Zastupnika i tako dalje. Kada je On prikazan na takav način mi Njega vidimo u postanju čoveka pored Boga, ali nikada kao drugu božansku osobu. Ovo je jasno pokazano u celoj Bibliji.

Kada je Isus govorio kao Sin čovečiji On je morao reći, »*Otac je veći od mene*« - samo Otac zaista zna vreme i čas, ne Sin čovečiji – i »... *sin ne može ništa činiti sam od sebe nego što vidi da otac čini*« (Jov. 5 : 19 – 20). On je bio obećani Prorok, vidioc (5 Moj. 18 : 15 – 18). Njemu je u viziji pokazano šta je bilo i šta će biti. Same misli i namere ljudskog srca su mu bili otkriveni »... *prije nego te pozva Filip vidjeh te kad bijaše pod smokvom.*« (Jov. 1 : 48).

»... *Jer si pet muževa imala, i sad koga imaš nije ti muž; dobro si kazala ... Reče mu žena : znam da će doći Mesija koji se zove Hristos, kad on dodje kazaće nam sve. Reče joj Isus: Ja sam koji s tobom govorim.*« (Jov. 4 : 16 – 26).

»Ali Isus ne poujeravaše im sebe; jer ih sve znadijaše, I ne trebaše mu da ko svjedoči za čovjeka; jer **sam znadijaše šta bješe u čovjeku.**« (Jov. 2 : 24 – 25).

Biblijski tekst iz 5 Moj. 18 : 18 je bio ispunjen, kao što je to pokazao Petar u svojoj drugoj propovedi posle Pentakosta, »*Mojsije dakle ocevima našijem reče: GOSPOD Bog vaš podignuće vam proroka iz vaše braće, kao mene; njega poslušajte u svemu što vam kaže. I biće da će se svaka duša koja ne posluša toga proroka istrijebiti iz naroda.*« (Dela Ap. 3 : 22 – 23). »**Sin čovečiji**« on je bio **Prorok i Sluga** (Iza. 42: 1 – 4; 52: 13; Dela Ap. 4 : 23 – 31). Kao »**Sin Božiji**« On je **Spasitelj i GOSPOD**. Kao »**Sin Davidov**« On je **Kralj**. On je Kralj, Visoki Sveštenik i Prorok – sve u pravom redu i na pravom mestu.

Što god je naš voljeni GOSPOD uradio, šta je rekao, i ono što je o Njemu napisano, uvek mora biti vidjeno u vezi sa tim delom plana spasenja. Izrazi koji su korišćeni u vezi Njega nikada ne mogu biti zamjenjeni jedan s drugim. Na primer, u Jezekilja i Evandjeljima skoro osamdest puta nalazimo izraz »**Sin čovečijk**«. Tamo gde tako jeste, je onako gde tako treba da bude. Isto se odnosi na »**Sina Davydovog**« i sve ostale izraze koji su pridruženi Hristu. U Božijoj Reči sve je povezano sa Planom Spasenja i nalazi se u božanskom redu.

Bog se u Sebi ne umnožava. On je još uvek Jedini istiniti Bog. Kroz Sina, Koji je prvorodjenac, On je kroz začećeDuhom, prikazao duhovnu multiplikaciju svih prvorodjenih. Reč Istine ih je donela u postojanje, kroz delovanje novog rodjenja Svetim Duhom (Jak. 1 : 18; 1 Pt. 1 : 23) oni su bili prihvaćeni kao sinovi i kćeri Božije. »**A ovo je život vječni da poznaju tebe jedinoga istinitoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista.**« (Jov. 17 : 3).

»**A znamo da sin Božij dodje, i dao nam je razum da poznamo Boga istinitoga, i da budemo u istinitome sinu njegovom Isusu Hristu. Ovo je istiniti Bog i život vječni.**« (1 Jov. 5 : 20).

Stefan ga je video kao Sina čovečijeg kako stoji s desne strane Boga (Dela Ap. 7 : 56). Jovan ga je video kao Sina čovečijeg kako hoda izmedju sedam zlatnih svijetnjaka (Otk. 1). Daniel ga je video kako dolazi kao Sin čovečiji na nebeskim oblacima (7 : 13 – 14). On je trebao da bude Visoki Sveštenik, Posrednik, Zastupnik, Spasitelj i tako dalje, manifestujući Svoje attribute. Apostol piše svom saradniku Timoteju, »**Jer je jedan Bog, i jedan posrednik Boga i ljudi, čovjek Hristos Isus,**« (1 Tim. 2 : 5).

Apostol Jovan to izražava ovako: »*i ako ko sagriješi, imamo zastupnika kod oca, Isusa Hrista pravednika,*« (1 Jov. 2 : 1).

Gledajući Božiji plan spasenja mi vidimo da se otkupljenje u Novom Zavetu nalazi u Sinu i dobija se kroz Sina. Čak u Njegovoj ljudskosti Sin je objekat istinske žive vere koja spasava ljude: » *vjerujte Boga, i mene vjerujte.*« (Jov. 14 : 1). **Samo onaj koji veruje u Sina Božijega, zaista veruje u Boga.** Živa, spasonosna vera je jedino moguća u manifestovanom Bogu. Sve drugo je religiozna aktivnost kojom se Bog zaobilazi. **Otac nas je susreo samo u Sinu, samo u Njemu mi možemo susresti Oca.** Sa ovim na umu mi smo u stanju da postavimo sledeći osvrt u ispravan red: » *Služite GOSPODU sa strahom i radujte se s trepetom. Poštujte sina, da se ne razgnjevi, i vi ne izginete na putu svome; jer će se gnjev njegov brzo razgorjeti. Blago sujema koji se u nj uzdaju!*« (Ps. 2 : 11 – 12).

»... Koji kroz njega vjerujete Boga koji ga podiže iz mrtvih, i dade mu slavu, **da bi vaša vjera i nadanje bilo u Boga.**« (1 Pet. 1 : 21).

Spasenje koje je dato od Boga u **Njegovom Sinu** je primljeno od strane svih sinova i kćeri Božjih. Zato je apostolsko stanje još uvek i danas važeće, »... *vjeruj GOSPODA Isusa Hrista i spaščeš se ti i sav dom tvoj.*« (Dela Ap. 16 : 31).

»*Ko vjeruje sina, ima život vječni; a ko ne vjeruje sina, neće vidjeti života, nego gnjev Božij ostaje na njemu.*« (Jov. 3 : 36).

»I ovo je svjedočanstvo da nam je Bog dao život vječni; i ovaj život vječni u sinu je njegovom. Ko ima sina Božijega ima život;« (1 Jov. 5 : 11 – 12).

»*Koji se god odriče sina ni oca nema; a koji priznaje sina, i oca ima.*« (1 Jov. 2 : 23).

NOVO STVARANJE

Naš GOSPOD kaže, »Evo, sve novo tvorim.« Početak je stvoren Novim Savezom. Svi koji istinski veruju su obnovljeni i nanovo rodjeni, i oni primaju novi život od Boga. Pavle je rekao, » Za to, ako je ko u Hristu, nova je tvar ...« (2 Kor. 5 : 17). Bog nam je dao novi život, novo srce, novi duh, kroz Novi savez u Hristu Koji je početak stvorenja Božijega, kao što je obećano u Starom Zavetu. (Otk. 3 : 14).

Nad čovečanstvom koje se umnožilo prirodnim radjanjem kroz neveru i neposlužnost je došla smrt i odvojenje od Boga i od zajedništva sa Njime - proterivanje iz raja. Zato što se u telu i krvi dogodio pad, i greh, izmirenje i spasenje treba da budu obavljeni u istom telu od mesa i krvi. Život je u krvi (3 Moj. 17 : 11), zato je bilo neophodno da za naše izmirenje i spasenje budne podana Njegova žrtvena krv i Njegov život. U Sinu je bio Božiji život koji je bio začet od Svetog Duha. »*U njoj bješe život, i život bješe vidjelo ljudima.*« (Jov. 1 : 4). On je u telu postao smrtan i umro. U Duhu je On sišao dole u niže regije pakla (1 Pt. 3 : 18 – 23) da pobedi smrt, pakao i Sotonu i da poda tu veliku pobedu svim Sinovima i kćerima. Bog otac je kroz Sina preokrenuo i ispravio štetu koju je proizveo Sotona kroz zmijca. Put do raja je ponovo sloboden. Kada je umirao na krstu, GOSPOD je govorio sledeće reči, »*Zaista ti kažem, danas ćeš biti sa mnom u raju.*« (Lk. 23 : 43).

U Getsimanskom vrtu Sin Božiji se molio, vodeći najveću borbu kada je rekao, »... oče moj! ako je moguće da me mimoide čaša ova; ali opet ne kako ja hoću nego kako ti.« (Mt. 26 : 39).

»*Sad je duša moja žalosna; i šta da kažem? Oče! sačuvaj me od ovoga časa; ali zato dodjoh na čas ovaj. Oče proslavi ime svoje.*« (Jov. 12 : 27 – 28).

Umirući na Golgotskom krstу, sin Božiji je zamenički plakao za sve sinove i kćeri Božije, noseći njihovu krivicu i greh, pateći za njihovo odvojenje od Boga. Mi smo bili oni, koji smo bili napušteni od Boga. Tamo je On zauzeo naše mesto i povikao umesto nas, »*Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?*« (Mt. 27 : 46; Mk. 15 : 34), kao što je to već bilo predskazano kroz Davidova usta u psalmu 22 : 1. Umirući na krstu On je rekao, »*Sveršeno je!*« (Jov. 19 : 30). Sve se dogodilo onako kako je predskazano u Starom Zavetu.

Sve ovo je prema Planu Spasenja bilo neophodno. Od Njegovog rodjenja do Njegove smrti mi medju ljudima vidimo Sina čovečijeg, Koji je konačno pri umiranju izgovorio reči, »*Oče, u ruke twoje predajem duh svoj*« (Lk. 23 : 46). Mi smo bili oni koji su bili odvojeni od Boga; sada On je zakoračio unutra i zauzeo naše mesto. On je bio Jedan koji je došao od Boga da nas ujedini sa Bogom. Od tada sva Božija deca mogu reći isto kada se završi njihovo zemaljsko hodočašće, »*Oče, u Tvoje ruke predajem svoj duh!*«

Sledeći Biblijski tekst se odnosi na otkupljene. *I vas koji ste bili mrtvi u grijesima i u neobrezanju tijela svojega, oživljeo je s njim, poklonivši nam sve grijeha, I izbrisavši pismo uredbe koja bješe protiv nas, i to uzevši sa srijede prikova ga na krstu: I svukavši poglavarskva i vlasti izvede ih na ugled slobodno, i pobijedi ih na njemu .»* (Kol. 2 : 13 – 15)

SIN I SINOVI I KĆERI BOŽIJE

*Sa začećem Sina Koji je bio rodjen
Svetim Duhom Bog je postao Otac
svih Svojih sinova i kćeri koje je
posvojio. To je cela suraha plana
spasenja; to je bila Njegova namera.
Stvoreni sin – Adam – je bio neposlušan
i postao je dete smrti. I svi Adamovi
potomci su postali deca smrti. Svako to
zna: Ništa u životu nije toliko sigurno kao
smrt. Rodjeni Sin, drugi Adam, je bio
poslušan do svoje smrti na krstu. On je
pribavio otkupljenje i On je posrednik
izmedju Boga i ljudi koji im je doneo
izmirenje sa Bogom. On je iskusio smrt
zato da bi je pobedio. On je trijumfalno
ustao kao veliki Pobednik nad smrću,
pakлом i sotonom.*

Pisano je, »*I biće na mjestu, gdje im se reče: vi nijeste moj narod;
tamo će se nazvati sinovi Boga živoga.*« (Rim. 9 : 26; Osija. 2 : 23).

Manifestacija u Sinu ima najvišu svrhu, da smo mi u Njemu načinjeni sinovima i kćerima Božnjim. Od jednog *Otkupitelja*, »*Ja ću mu biti otac, i on će mi biti sin*« (2 Sam. 7 : 14; Jev. 1 : 5), do mnogožine otkupljenih, »... *I biću vam otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govorи GOSPOD svedržitelj.*« (2 Kor. 6 : 18). Isti Sveti Duh kroz Koga je začet Sin, stvara novi Božji život u nama kroz nanovo rodjenje (1 Jov. 5 : 4). Sin Božji je **prvorodjeni** medju mnogom braćom, u Njemu je uspostavljen »odnos Otac – sin«. Zato je On mogao reći, »... nego idi k braći mojoj, i kaži im: *vraćam se k ocu svojemu i ocu vašemu, i Bogu svojemu i Bogu vašemu.*« (Jov. 20 : 17).

Bog nas je prihvatio u Sinu. Zato je pisano, »*Jer prilikovaše njemu za*

kojega je sve i kroz kojega je sve, koji dovede mnoge sinove u slavu, da dovrši poglavara spasenija njihova stradanjem. Jer i onaj koji osvećuje, i oni koji se osvećuju svi su od JEDNOGA ; zaradi toga uzroka ne stidi se nazvati ih braćom...« (Jev. 2 : 10 – 12).

»... Odredivši nas naprijed kroza Isusa Hrista sebi na posinaštvo, po ugodnosti volje svoje.« (Efe. 1 : 5).

» Jer koje naprijed pozna one i odredi da budu jednaki obličju sina njegova, da bi on bio prvorodjeni medju mnogom braćom.« (Rim. 8 : 29).

DVA POČETKA

DVA POČETKA SU STVARNOST; JEDAN PRIRODNI, JEDAN DUHOVNI. TOLIKO SIGURNO KAO ŠTO JE U STVARANJU POSTOJAO PRIRODNI POČETAK I LJUDSKI ROD KOJI DANAS JOŠ UVĒK POSTOJI, POSTOJAO JE DUHOVNI POČETAK KOJI JE REALNOST SA SVIMA ONIMA KOJI ZAISTA VERUJU.

Mi zaista vidimo Jevu koja je primila seme neprijatelja - zmijčevo, i povukla Adama u isti prestup. Mi takodje vidimo Mariju koja je primila božansko seme i koja je rodila Otkupitelja, drugog Adama, Koji nam je povratio večni život (1 Kor. 15: 45 – 49). Bog je položio Svoje Seme u Mariju, kroz začeće duhom tako se pojavio Sin Božiji u telu da satre zmijčevu glavu i da nam da otkupljenje. »Seme« znači potomstvo.

Zato što je zmijac prevario Jevu, prirodno seme nazad je bilo vodjeno u Kainu za koga Biblija zaista kaže, »... *Kain bješe od nečastivoga...«* (1 Jov. 3 : 12). Bog je rekao zmijcu, »*I još mećem neprijateljstvo izmedju tebe i žene i izmedju sjemena tvojega i sjemena njezina; ono će ti na glavu stajati a ti ćeš ga u petu ujedati.*« (1 Moj. 3 : 15). Bog je morao da doneše prirodno seme kroz začeće, tako da bi žalac smrti mogao da bude izvučen iz ovog smrtnog tela u uskrsnuću i preobraženju Sina Božijeg. Kroz Isusa Hrista garantovani su uskrsnuće i prenos svih sinova Božijih.

Kao što je prvi Adam bio neposlušan i doneo smrt, drugi Adam je kroz poslušnost palom čovečanstvu doneo život. Kao što sledeći Biblijski tekst jasno poučava, »*Jer i Hristos jedanput za grijehu naše postrada, pravednik za nepravedne, da nas privede k Bogu, ubijen, istina, bivši tijelom, no oživljevši Duhom.*« (1 Pet. 3 : 18).

»I vas koji ste nekad bili odlučeni i neprijatelji kroz pomisli u zlijem djelima, A sad vas primiri u tijelu mesa njegova smrću njegovom, da vas svete i bez mane i bez krivice izvede preda se ;« (Kol. 1 : 21 – 22).

»Kojega postavi Bog očišćenje vjerom u krvi njegovoj da pokaže svoju pravdu oproštenjem predjašnjih grijeha ...« (Rim. 3 : 25).

»**Jer budući da kroz čovjeka bi smrt, kroz čovjeka i vaskrenije mrtvijeh.**« ... Tako je pisano: prvi je čovjek od zemlje, zemljani; drugi je čovjek GOSPOD s neba.« (1 Kor. 15 : 21, 45, 47 + 49).

»Zato dakle kao što za grijeh jednoga dodje osudjenje na sve ljude, tako i pravdom jednoga dodje na sve ljude opravdanje života. Jer kao što neposlušanjem jednoga čovjeka postaše mnogi grješni, tako će i poslušanjem jednoga biti mnogi pravedni.« (Rim. 5 : 18 – 19).

TOK CRKVENE ISTORIJE

Na samom početku Novo Zavjetne Crkve svaka doktrina i praksa je bila od Boga odredjena. Ali ubrzo je došlo do devijacija i promena. Razvoj dogadjaja tokom stoleća je bio tragičan i dostigao je takve dimenzije da originalno Hrišćanstvo više nije ličilo na ono što je bilo u početku. Mi moramo pronaći originalnu stazu koju Biblija naziva »tjesan put« i slediti je. Ako ostanemo na ovom širokom putu, mi sigurno nećemo dostići naše nam od Boga određeno odredište.

Oboje, dobro i zlo, kroz crkvena doba idu paralelno. Već u Apostolskim danima su ljudi, koji nisu imali božanski poziv, jesu predstavili svoja lična mišljenja od kojih potiču strane doktrine. Takođe sada treba da uporedimo svako učenje, svedočanstvo i praksu sa originalom u prahrišćanstvu, da bi proverili da li se slažu u podudaranju. Jedan istiniti prorok, pravi apostol, učitelj poslat od Boga u Hristovu Crkvu (1 Kor. 12 : 28; Efe. 4 : 11) danas mora i objavljuje isto kako su učinili Biblijski proroci, apostoli i učitelji koji su od Boga bili poslati i ostavili u Svetom Pismu. Otkrivenje i nadahnuće uvek dolazi od jedinog istinitog božanskog izvora.

Božiji ljudi nikada nisu prezentovali svoje vlastito znanje, već su bili vodjeni i nadahnuti Svetim Duhom, govoreći Božije Reči. Mora se uzeti ovaj Biblijski kriterijum, i ko god propoveda ili poučava mora biti testiran tim kriterijumom, bez obzira kojoj veri ili denominaciji pripada. Mnogi pokušavaju da Bogu učine službu ne znajući da li je to Njegova volja i ne nalazeći se u Njegovoj volji. Poštenje može biti pripisano kao atribut svih onih koji se nalaze u raznim religijama. Oni žrtvuju sebe i svoje vreme, sa svom iskrenošću živeći za svoje ubedjenje. Medjutim očigledno postoji mogućnost **da neko iskreno**

greši. Tako zvani »crkveni očevi« je sigurno značilo nešto dobro kada su oni predstavljali svoja vlastita mišljenja što su kasnije postale doktrine. U Hrišćanstvu su unesene paganske misli. Njihov cilj je bio da služe celom čovečanstvu, i zato oni nisu želeli da isključe paganske slavljenike. Ali kada neko pogleda na tu stvar, videće da su oni uneli mešavinu *u paganizam / hrišćanstvo*. Mora se priznati da su oni imali dobre namere što već svedoči o ekumenskom duhu. Međutim to nije bilo u Božijoj volji. Oni sami su se udaljili od Božijeg puta, dok su pokušavali da druge postave na Božiji put. Pošto su napravili kompromis sa paganskom tradicijom, sve više i više su se udaljavali od Boga i Njegove Reči.

Sa Bogom od samog početka do kraja sve ostaje isto. ON Sam i Njegova Reč se nikada neće potčiniti promenama koje donosi vreme, već će ostati nepromjenjeni u celoj večnosti. Bog je vezan za Svoju Reč i oni koji mu zaista veruju takodje imaju obavezu da joj budu poslušni. To je božanska supstanca kojom su oni, koji je primaju dobili božansku prirodu i postali su jedno sa Njime (2 Pet. 1 : 3 – 4).

I posle – apostolskog vremena i mračnim dobima, originalno Biblijsko učenje je skoro došlo do svoje kompletnosti; mi se sa tim nećemo bliže pozabavimo. Mi se moramo vratimo do samog prahrišćanstva i do Reformacije i da prikažemo vremenski tok Novo Zavetne Crkve od tog doba pa do našeg vremena. Posle hiljadu godišnje vladavine Rimske crkvene države od 6 – tog do 16 – tog stoleća, postignut je prodror do slobodne objave Evandjelja. Mogla su biti pomenuta mnoga imena iz vremena Reformacije. Martin Luter je dobro poznat, poštovani Jan Hus je bio ohrabren od strane Džona Wyclif – a i žrtvujući svoj život je pripremio prodror Reformacije. On je umro na lomači u Konstanz – u gde se u to vreme održao Crkveni Koncil. U Reformaciji su takodje imali svog udela Zwingli, Calvin, Schwenkfeld i ostali.

Ljudi su ponovo doživeli šta zaista znači milost. To je bio prvi iskorak iz totalnog mraka u pravcu novog početka: opravdanja verom. Svako ko zaista ima ovo iskustvo je vodjen Svetim Duhom da se pokaje zbog svega što u njegovom životu nije bilo ispravno pred Bogom i da prizove Ime GOSPOĐNJE. U Svetom Pismu izraz za to je »pokajanje« i »obraćenje«. Tako pojedinac prima uverenje o spasenju duše: kroz veru u svršeni posao otkupljenja. Oproštenje i **opravdanje** su došli putem doživljaja verom. (Rim. 1 : 16 – 17; Rim. 5). Svako ko zaista veruje prima mir sa Bogom (Rim. 5 : 1).

Oni koji su obraćeni zaista imaju daljna iskustva. Kao što je poznato, posle prodora Reformacije sledila su ostala duhovna probudjenja i oni koji su verovali, bili su dublje vodjeni u Božiju Reč. Pod Džonom Weslijem i mnogim drugima koji su živeli u isto vreme dogodilo se novo probudjenje, u kojem je stavljen naglasak na **posvećenje**, što znači da vernici žive u skladu Božije Reči. Na isti način ljudi su dobili uverenje da su im oprošteni gresi, primivši opravdanje, tako sada su se oni molili da budu posvećeni i doživeli su to. Vera uvek dolazi povedanjem Evandjelja. Drugi pokret je poznat u crkvenoj istoriji kao »Metodističko probudjenje«, gde su vernici bili odvedeni jedan korak dalje.

Oni koji su počeli da krštavaju uronjenjem takodje datiraju iz perioda Reformacije. Iz toga su proizile razne denominacije: Menoniti, Baptisti, Pentakostalci i ostali koji su praktikovali krštavanje vernika uronjenjem u vodu. Oni koji su verovali tokom tog perioda nisu prestali da imaju iskustvo opravdanja već su takodje napredovali sa posvećenjem i sada su bili poslušni GOSPODNJOJ naredbi, time što su krštavani uronjenjem. U svim tim duhovnim budjenjima od vremena Reformacije, očigledno je Božiji Duh vraćao nazad jednu za drugom Bibijske istine. Konačni cilj je to da će se Novo Zavetna Crkva na kraju vremena milosti, kada se Isus Hristos vrati naći u istom obliku kao što je bila na samom početku u apostolskim vremenima. GOSPOD je obećao u Svojoj Reči da će iz Njegovog prisustva doći vremena odmaranja, i da će nam On obnoviti i dati poznu kišu pre Hristovog Povratka (Dela Ap. 3 : 19 – 21).

Ubrzo posle početka Novo Zavetne Crkve u stolećima koja su sledila crkva je generalno sebe sve više i više distancirala od Božije Reči, uvijajući se u tradiciju. Ponovo od vremena Reformacije, tačno se dogadjaja nešto suprotno: u svakom probudjenju Hrišćani koji veruju u Bibliju su izašli iz nasledjenih tradicija i korak po korak se vraćaju nazad na sam početak.

Negde u periodu isteka našeg stoljeća širom sveta je počeo moćni Božiji pokret. Naravno u ovom probudjenju svaka zemlja ima svoju vlastitu istoriju. Božiji Duh je delovao širom sveta, ali dogadjaj koji se dogodio u Los Andjelosu u Azusa ulici 1906 je obično nazvan »Rodjenje Pentakostalnog probudjenja«. Trinitarijanski Pentakostalci ne spominju da je ovaj skup koji se dogodio u Azusa ulici bio zajedništvo jedinovaca, grupe koja veruje u jednog Boga. U Oktobru 1900 godine propovednik, Charles F. Parham, je započeo svoj Bethel Ko-

ledž u gradu Topeka, Kanzas. 1905 on je započeo sa seminarom u Hjustonu, Teksas, u kojem je William J. Seymour takodje imao učešća i koji je kasnije postao poznat kao crkveni lider u Azusa ulici gde je ovaj moćni pokret Božijeg Duha i počeo, koji se ustvari proširio celim svetom. Kasnije je taj pokret izabrao imenovanje »Ujedinjena Internacionalna Pentakostalna Crkva« (United Pentakostal Church International).

Žalosno je reći, ali u Nemačkoj – kao i u drugim zemljama na svetu – većina duhovnih vodja su osudili Pentakostalni pokret. Oni su to uradili zbog nekih doživljaja koja su pripisana dvema »proročicama« iz Norveške u gradu Kaselu. Oni su sudili o nečemu što sami nisu iskusili. 15 – tog Septembra, 1908, ti lideri su potpisali dokument poznat kao »Berlinska Deklaracija;. U Njemu su navedena imena onih koji su potpisali taj dokument. U toj deklaraciji Pentakostalni pokret zajedno sa njegovim vodjama je bio optužen da poseduje demonskog duha, i da je na delu jedan takav duh. Da li su ovi ljudi bili u neznanju da se Božiji Duh pokreće tamo gde je Bogu to ugodno? U vezi onih koji su izgovorili takav sud, možemo definitivno reći da u njima nije delovao Božiji Duh. Oni su nesvesno postali žrtva svojih vlastitih argumenata i krivi su za neoprostiv greh protiv Svetoga Duha (Lk. 12 : 10).

Neki čak veruju da je zbog toga Nemačka lišena Božijih blagoslova i da je na Nemački narod pala kletva I i II svetskog rata. Berlin je bio glavni štab uništitelja, odakle je iniciran najužasniji holokaust svih vremena. U svakom slučaju ostaje istina »*Ne varajte se : Bog se ne da ružiti; jer šta čovjek posije ono će i požnjeti.*« (Gal. 6 : 7)! Ovo se takodje odnosi na duhovne vodje koji ne prepoznavaju milostivu posetu Boga. Sramotno je kada ljudi koji u svoje ruke uzimaju Bibliju i propovedaju koristeći njen sadražaj gube respekt prema onim njenim poglavljima koja se bave delovanjem Bžijeg Duha. Oni upravo ne žele to da prime i tako izgovaraju svoj vlastiti sud.

U ranoj Crkvi Hrišćani su pretraživali u Bibliji da li su stvari bile takve. Pobožni ljudi su se spoticali o svoju vlastitu pobožnost. Da su uporedili svoje vlastite službe sa Biblijom, znali bi da se njihovo propovedanje i praksa ne slažu sa apostolima i da je Bog trebao da da mnogo više od onoga što su oni primili. Ima suviše mnogo onih koji su se zaboli u mrtve religiozne forme. Bog nije Bog mrtvih, već živih. Bilo da je On u delovanju Svojim Duhom i Božijom Reč, duhovno mrtvi imaju doživljaja probudjenja i verom u Isusa Hrista, su vraćeni u život.

Upravo posle II Svetskog rata Bog je započeo novi početak. Ovoga puta On je se poslužio izbranom posudom Willam M. Branhamom (1909 – 1965) koji je 1933 godine bio rukopložen od strane Dr. Roy Davis – a u »Southern Baptist Convention« (Južna Baptistička Konvencija). On je kao i Pavle mogao posvedočiti o nebeskom pozivu i reći, »... *i dogodilo se!*« (Dela Ap. 22 : 6). 7 – mog Maja 1946 se dogodilo da je nadprirodno svetlo kao veoma veliki reflektor zasijalo u njegovoj sobi u koju je iznenada ušao nebeski posetilac krenuvši prema njemu. On je mogao dati tačan opis tog andjela koji je stao ispred njega govoreći. »Ne plaši se! Jer sam ja poslat iz prisustva Svetog Boga da ti dam službu ...« Kao što je Pavle svedočio o nadprirodnom iskustvu koje je imao isto tako je svedočio i William Branham o izvanrednom iskustvu koje je on imao. To se zaista dogodilo, i njegova služba je opravdana kroz samu potvrđenu službu. Milioni njih su bili svedoci ovoga. Koliko je poznato, on je bio jedini u našoj generaciji koji je mogao posvedočiti o ovakovom nebeskom pozivu i božanskoj poruci.

Novi Zavet je zaista počeo sa nadprirodnim dogadjajima: andjeo je došao Zahariji da najavi rođenje Jovana Krstitelja. Andjeo je došao Mariji da joj kaže o rođenju Isusa Hrista. Sva nebeska vojska – andjeli su došli u Vitlejemu kada se rodio Hristos. Jedan andjeo je dao najavu, »*Jer vam se danas rodi spas, koji je Hristos GOSPOD, u gradu Davidovu.*« (Lk. 2 : 11). Kroz celi Novi Zavet se vidi da su andjeli davali savete pravo do poslednje knjige u Biblijici, kada se andjeo pojavio Jovanu na ostrvu Patmosa. Gde god se Bog zaista nalazi u delovanju tu se dešavaju nadprirodne stvari što je čak i danas slučaj.

Bogu je bilo ugodno da u naše vreme preko Svojeg poniznog sluge započne ovo delo spasenja i isceljujućeg probudjenja. Svi drugi evangelisti – Oral Roberts, T.L. Osborn, Tommy Hicks i mnogi drugi – koji su kasnije postali poznati na probudjenjima službe Božanskog isceljenja, počeli su mnogo godina kasnije. Ako su pošteni, potvrđiće da su na Branhamovim skupovima primili svoje nadahnuće i veru i onda sami započeli svoju vlastitu službu. Duhovni pokreti koji postoje danas, kao i službe isceljenja na raznim probudjenjima idu nazad do službe Williama Branham-a, koji je svoju službu započeo 1946 i zapravo vodio ovo probudjenje. Čak je i postojanje puno Evandjeoskih Biznismena i takodje raznih karizmatskih pokreta, na bilo koji način da su oni nastali, ustvari rezultat Branhamove službe.

Od vremena našeg GOSPODA i apostola nije bila data tako direktna naredba od Boga koja bi se mogla uporediti sa ovom koju je dobio William Branham. Posle propovedanja dat je poziv na pokajanje i ljudi su podredili svoj život Hristosu radi čega su se molili. Posle ovoga on je počeo sa molitvama za bolesne. Niko nije bio odbačen, on se molio za svakoga, bez obzira koju vrstu bolesti su ti ljudi imali. On je prihvatio Boga za Njegovu Reč, naglašavajući Jev. 13 : 8, » *Isus Hristos juče je i danas onaj isti i va vijek.*« a takodje i Jov. 14 : 12, »*Zaista, zaista vam kažem: koji vjeruje mene, djela koja ja tvorim i on će tvoriti: ...*« On je verovao ono što je GOSPOD rekao. Velika čudesna isceljenja, istinski znaci i čudesna su se dogodili, o čemu mogu da posvedoče milioni ljudi.

Njegovi skupovi su brzo privukli pažnju, jer su slepci progledali, gluvi su čuli, nemi su mogli govoriti i hromi su bili isceljeni na podijumu upravo na mestu gde se za njih obavila molitva i to se sve dešavalo pred celim slušateljstvom. Sve bolesti su bile isceljene, posebno slučajevi raka, jer kada je W. Branhamu bila data naredba rečeno mu je: »dat ti je dar božanskog isceljenja i da ništa neće opstati pred njegovom molitvom, čak ni rak, ukoliko on bude iskren kada se bude molio za ljude i ako mu oni budu verovali.« Kao u službi našega GOSPODA Isusa Hrista, isti znaci i čudesna su se dogodili u ovoj generaciji. Ponovo i ponovo se iz slušateljstva mogla čuti izjava, »... jer niko ne može čudesna ovijeh činiti koja ti činiš ako nije Bog s njim.« (Jov. 3 : 2).

Čovek poslat od Boga nije pripadao ni jednoj od Trinitarijanskih ili Jedinovačkih denominacija. Njegova posebna služba, žalosno je reći, je naišla na nerazumevanje i u medjunarodnim razmerama je bila oklevetana od strane religioznih vodja, kao što je bio slučaj i sa samim Isusom Hristom. I ponovo je to bio Nemac, Dr. Taj – i – taj, koji je u svojoj knjizi posebno kritikovao Williama Branhamu, ali takodje i druge evangeliste koji su propagirali Božansko isceljenje, koje je on stavio u kategoriju onih koji su od zlog. Neobično je da takve kritike nemaju dokaza i potvrdu koja proizilazi iz njihove službe, i sve što oni imaju je gomila teoretskih reči. Oni ne mogu posvedočiti o svom božanskom pozivu. Kao što su književnici bili ubedjeni u sebe i nazvali GOSPODA Isusa »Belzebulom«, zbog Njegove izvanredne službe, tako su isto uradile i njihove kolege u našem vremenu.

Evangelisti koji su imali svoje isceliteljske službe od kasnih

četrdesetih do sredine šezdesetih imaju zanje iz Prve ruke o onome što je Bog učinio. Zahvaljujući tome što je William Branham propovedao puno Evangeline, dve glavne Pentakostalne denominacije, Skupštine Božje i Ujedinjena Pentakostalna Crkva, su iz toga veoma profitirali. Kada je odredjen dan, kada je on trebao da govori sa reprezentativima ovih dveju zajedništava i da se odluči za jedno od njih, zato što su svi želeli da on bude samo sa njima, Bog mu je pokazao viziju. On je video dva drveta puna zrelih plodova. Jedno je imalo nalepnicu »Trojstvo« a drugo »Jedinstvo«. U ovoj viziji je on sebe video kako stoji između dva drveta, jedno njemu s leve strane, a drugo s desne. Dok je on snažno tresao ova dva drveta, gle, svi plodovi sa ovog drveća su pali na njega. Ovaj doživljaj je on uputio braći koji ranije čak nisu ni razgovarali jedni s drugima. On je rekao, »Braćo, vidite, Bog mi ne dozvoljava da stanem na stranu jednog od vas. On me šalje Svojim ljudima koji su rasuti u dva Pentakostalna kampa i svuda u svim drugim kampovima.« Onda su se njih dvojica rukovali i Brat Branham se molio za njih. Rezultat toga je bio kooperacija tokom više godina kroz koju je objavom Evangeline bogata žetva duša unesena u Kraljevstvo Božije.

Pentakostalne crkve su radosno primile mnoštvo obraćenika, koji su im došli kroz tu službu. Kasnije su oni počeli da ga odbacuju, zato što je on čvrsto zauzeo svoj stav na Božijoj Reči i poučavao Biblijsku doktrinu. David Du Plessis je bio uglavnom odgovoran za diskreditaciju W. Branhamu, koga je sreo na istorijskom skupu u Južnoj Africi 1951 godine. Kasnije ga je on sledio u USA i širom sveta postao poznat kao »Gospodin Pentakost« (Mr. Pentakost), ali očigledno je imao više ekumenskog duha nego Svetog Duha. On je propagirao paradokslanu tvrdnju, »Branham je veliki i istiniti Božiji prorok kome GOSPOD sve otkriva; ali nemojte slušati njegovo učenje!« Kako to može ići jedno s drugim? Može li iz jednog izvora teći slatko i gorko? Gordon Lindsay, Kenneth Hagin i ostali su dali slične izjave. Zar nije bila dužnost ovih ljudi da istražuju Božiju Reč i da upoznaju šta je Biblija rekla o doktrini koja je sporna? Međutim u mesto toga oni su sudili sa vlastite tačke gledišta. Ovo ide dalje do današnjeg vremena, budući da se još uvek objavljuju smešne izjave.

NEMA UTICAJA KOJI DOLAZI OD ĆOVEKA

Potrebno je pomenuti da nema ljudskog uticaja na suvereni Božiji posao. Ovo se takodje odnosi na fotografiju sa nadprirodnim vatrenim svetlom, koje se sigurno nije pojavilo zato što je William Branham to

želeo. On sigurno nije imao uticaj na tako nešto. U prirodnom dva press fotografa, Mr. Ayers i Mr. Kiperman, koji su bili kritičari toga, uzeli su slike tokom skupa; duhovno govoreći, GOSPOD je došao dole u nadprirodnom svetlu kao u Biblijskim vremenima. To se dogodilo 24 – tog Januara, 1950 god. u Hjuston Collieseum- u, Texas, u prisustvu od prilike 8000 ljudi. Tada se dogodila debata izmedju Dr.Best-a, koji je poricao ta isceljenja, kao i znake i čudesa koji se danas dešavaju, i Poš. F.F. Bosworth – a, koji je naravno poznavao Bibliju i imao prevlast u toj debati.

Ovaj neobični foto je bio razvijen u Daglas Studiju u Hjustonu, Teksasa. Zbog neobičnog svetla koje se pojavilo na snimku, poštovani Gordon Lindsay ga je podvrgao Istraživaču Questined Documents – a, Dr. George J. Lacy. On je u njegovoj ekspertizi potvrđio da nije napravljeno retuširanje ili duplo izlaganje. Svetlo je bilo tamo, kamera je uhvatila to svetlo i ono se pojavilo na filmu. Ova fotografija je jedini potvrđeni dokument o nadprirodnoj pojavi na zemlji i bila je izložena u *Art Galeriji* u Washingtonu, DC. U Decembru 1969 sam video tu fotografiju tamo, kada sam posetio Washington.

Ovo nadprirodno svetlo se spustalo dok je Brat Branham počeo da se moli za bolesne. On je video detaljne dogadjaje iz života te osobe za koju je nameravao da se moli, upravo kao što se to dogodilo u službi našeg GOSPODA. Stotine zabeleženih propovedi sa molitvenim redovima su još uvek dostupan dokaz. GOSPODU je bilo ugodno da ima Njegovo obećano prisustvo u Svojoj crkvi koje je čak iznad svake senke sumnje posle 2000 godina nevernicima potvrđeno u vidljivoj formi. William Branham je posvedočio, da je to bilo ono isto svetlo u kojem se GOSPOD pojavio Apostolu Pavlu (Dela Ap. 9 : 22 – 26). On je imao istu službu, isto potvrđenje, isto fundamentalno učenje o Božanstvu, Krštenju, Večeri GOSPODNJOJ itd. kao što je to imao i Pavle. Pošto sam imao privilegiju da budem upoznat sa njegovom službom u periodu od 10 godina (1955 – 1965), ja sam pred Bogom očevidac onoga što se desilo u naše vreme i ne sme se dogoditi da moje Svedočanstvo ne dodje do javnosti. Ja sam zato istniti svedok koji je lično video, čuo i doživeo te stvari.

Čak evangelisti, koji ga visoko cene i zovu ga »ocem isceliteljskog probudjenja«, ne shvataju da je njegova služba bila direktno povezana sa Planom Spasenja kroz koju je sve obnovljeno i vraćeno nazad u svoje originalno stanje kao što je to bilo u ranom Hrišćanstvu. Oni takodje ne razumeju da potvrđenje proroka nije u

znamenima i čudesima, već u onome šta on govori, Božijim Rečima, budući da su one došle sa usana Svemogućeg. Šteta je da većina crkvenih lidera nije prepoznala milostivu posetu u naše vreme i visoku svrhu koja je sa time povezana. Na njih se odnose reči koje je u Njegovom danu GOSPOD uputio duhovnim vodjama. On bi okupio Svoj narod, međutim oni su bili stvarna smetnja. Istorija se zaista ponavlja. Mnogi od evangelista božanskog isceljenja su sebi stvorili velika imena i uspostavili svoju vlastitu imperiju unutar Božijeg Carstva. Oni propovedaju teoretsko oslobođenje, spasenje i propovedi čiji je sadržaj božansko isceljenje, u isto vreme objavljujući prosperitet i na račun toga su postali milioneri. Neka Bog bude milostiv, jer Mt. 7 : 21 – 23 mora takodje biti ispunjena. Doktrinarno oni su ostali na starom tradicionalnom nivou i time u Babilonskom ropstvu. Oni nisu prepoznali da je Bog, u Svojoj ljubavi i vernosti, sada u poslednjem vremenu, pre nego što se pojavi »dan GOSPODNJI« poslao, onako kako je obećao, istinskog proroka kalibra Ilike (Mal. 4 : 5 – 6; Mt. 17: 11), da sve obnovi. Svako zna da je Jovan bio glasnik iz Mal. 3 : 1, ne iz glave 4.

U zaklučku ja vas ostavljam sa sledećim: mase se nikada nisu pridružile Božijem pokretu u bilo kom probudjenju, uvek je manjina bila ta koja je bila spremna da hoda sa Njime. Tako je u početku bilo sa Izraelom i kasnije je u kursu crkvene istorije to bilo ponovljeno od strane svih denominacija, »*Šta dakle? šta iskaše Izrailj ono ne dobi; a izbor dobi; ...*« (Rim. 11 : 7). Kao što je to bilo sa Jevrejima, isto je tako sa Hrišćanima. Uvek je samo mala manjina prepoznala ono što je Bog radio u njihovo vreme. Ono što je On radio u prošlim vremenima je svima poznato. Međutim ko god živi u Božijem prisustvu će prepoznati i imati udela u onome što On sada čini. Savet našeg GOSPODA, »... *kad bi i ti znao u ovaj tvoj dan što je za mir tvoj! ali je sad sakriveno od očiju tvojih!*« (Lk. 19 : 42) se odnosi na sva vremena. Svako mora prepoznati aktuelni Božiji posao u vezi sa obećanjem Božije Reči i Planom Spasenja. Ko god to odbacuje moraće da se zadovolji sa optužnicom, »... *lice neba i zemlje umijete poznavati, a vremena ovoga kako ne poznajete?*« (Lk. 12 : 56).

Ja ne mogu sakriti ono što je Bog uradio. Služba koju je On odredio i postavio mora biti javno objavljena, zato što se to dogodilo prema obećanoj Božioj Reći. Kao sluga GOSPODNJI, moram biti veran i ne mogu lišiti Božiji narod blagoslova sa neba. Niko od mene ne može tražiti da prezrem i zaobidjem poziv koji mi je upućen. Naprotiv, ja bih htio da sve oslovim u izjavi, »Dajte slavu Bogu! Neka On bude u

pravu!», jer Biblija se ispunjava pred našim očima. Sada mi pre Hristovog povratka moramo primiti čistu Biblijsku poruku, večno Evandjelje koje je posle 2000 godina propovedano u svoj punini. Poziv Crkve Neveste da izadje iz Svetskog sistema se dešava. Za nju je sve obnovljeno, i ona je spremna i doživeće svoju kompletност.

Glasnik je jedan koji pokazuje put; on nije put. Poruka Božije Reči nam pokazuje put – Isus Hristos je put. Posle čitanja ove brošure svi će morati da donesu odluku. Ko god se ne slaže bi u najmanju ruku trebao da bude dovoljno tolerantan da dopusti drugima da žive u skladu sa njihovom verom i ubedjenjima. Niko, čak ni oni koji govore o pokretima koje nazivaju sektama, nemaju prava da nazovu zajedništvo kojim su se odvojili od tradicionalnih crkava i njihovih učenja, herezom. Od sada pa nadalje svi znaju šta je hereza: to je doktrina koja se ne slaže sa Svetim Pismom, koja vodi u stranoputnicu. Sve denominacije su pune nečega takvog.

Objavljujući ovo ja nežno gajim očekivanje da će se Bog, Koji se pokretao dok Reformacija prelazi preko svih religioznih i političkih granica, pokrenuti u Svojoj suverenosti Svojim Svetim Duhom i dati konačan prodror do originalnog Hrišćanstva.

Zaista, mi se već nalazimo u periodu, prelazne faze do poslednjeg Biblijskog probudjenja. Sada je važno ne propustiti vezu sa time. Jer »onaj koji dolazi suviše kasno će biti sudjen samim životom!« U ovom slučaju se nemarnost nikada ne može ispraviti; pojedinac će u budućnosti morati da trpi konsekvene. Ko bi se usudio da reskira nešto tako? Neka nam Bog pokaže Svoj put i neka nam svima bude milostiv. Amen!

ZAKLJUČAK

Poštovani čitaoče,

Okvir ovog izlaganja mi nije dozvolio da idem u detalje u svim glavama i predmetima. U sumiranju svega, potrebno je naglasiti da je crkvena država, koja je nastala u 4 – tom / 5 – tom stoleću, uopšte ne slaže sa učenjem i praksom apostola i zato nije crkva Isusa Hrista. Takodje sve druge crkve, koje su se odvojile od Rimske crkve, se ne slažu sa originalnim učenjem Crkve Isusa Hrista. Ovo razjašnjenje može biti veoma bolno. Neka žaljenje koje je time proizvedeno, doveđe do upoznanja Božije volje i donese radost GOSPODNJU, koja je naša snaga. Ne može ostati nekontradiktorna činjenica da je ispravno učenje objavljeno kao pogrešno i pogrešno postavljenog tako kao da je ispravno.

Svako je prema tradiciji rodjen u organizovanoj crkvi, kršten i pridržava se njenih propisa: zajedništva, krizmanja, poslednjeg sakramenta, i primanja GOSPODNJE večere pre smrti itd. To je uradjeno u dobroj veri za spasenje duše. Većina njih ostaje do kraja u crkvenim tradicijama, ali oni nisu od koristi, budući da nemaju ničega zajedničkog sa Bogom, zato što ih On nije odredio. Što se tiče Hristosa i spasenja duše ove stvari su sasvim daleke. Budući da smo mi u prirodnom rodjeni u ovom svetu, tako mi moramo biti nanovo rodjeni Božijim Duhom. Tek onda mi zaista imamo večni život kao Božija deca. Istinita Crkva je stvorena od takvih, koji, bez obzira na njihovo crkveno pripadanje, imaju lično iskustvo spasenja kroz Isusa Hrista. Svako može imati ovo iskustvo bez obzira na boju kože ili pripadnost odredjenoj religiji. Bog se ne bavi sa institucijom, već pre sa svakim pojedincem lično.

Ni jedna od preko tri stotine raznih Hrišćanskih crkava ujedinjenih u Svetski Koncil Crkava ili bilo ko drugi ne može po tom pitanju dati spasenje. Naprotiv: ljudska dela smetaju vidiku Otkupitelja. Kroz sve nebiblijске aktivnosti, održavane tradicijom, ljudi su samo izbačeni napolje.

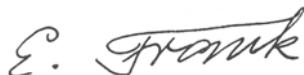
Istinska Biblijska proklamacija uspostavlja vezu Boga sa ljudima i ljudi sa Bogom. Samo oni koji uzimaju Božiju Reč su jedini primili neukaljanu božansku supstancu. Budući da Božija Reč ostaje zauvek, tako će i oni koji je veruju ostati sa njom zauvek.

Pošto sam procitao manuskriptu pre nego što sam ga uručio štampaču rekao sam kao Pavle u 1 Kor. 13, »A kad dodje savršeno, onda će prestasti što je nešto.« Ali neka Bog ima Svoj savršeni put sa svakim i neka da svetlost dok čitamo. Ja sam takodje ostao na onom što je rekla Kraljica juga, »Nije ni pola od toga rečeno. Biblija je takvog karaktera da pošto smo završili sa predmetom možemo početi sve ponovo. To je živa Rec i kada je isijana iz istog Svetog Duha koji je nadahnuo pisce, božansko otkrivenje teče bez prestanka.

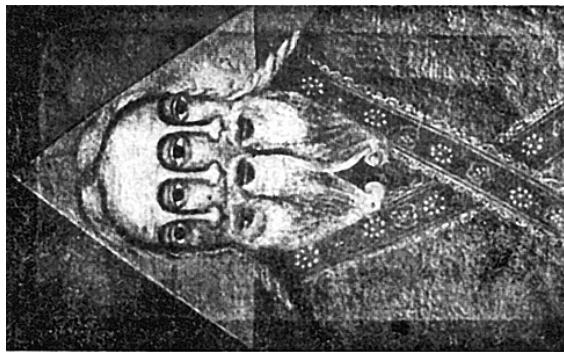
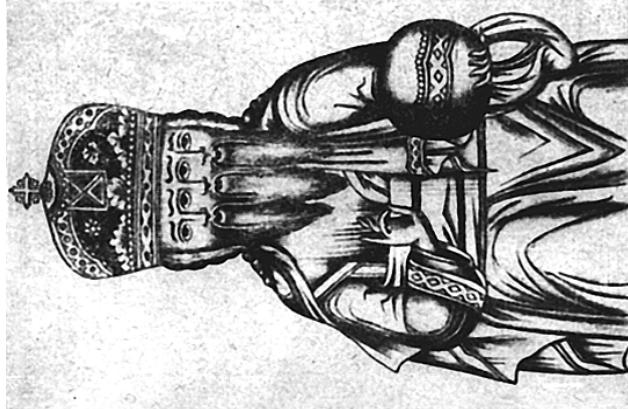
Ukoliko transatlantski Engleski koji mi koristimo ne odgovara svakom ukusu mi se izvinjavamo, ali nama je potrebno da služimo do svih krajeva zemlje a ne samo u odredjenoj zemlji. Molimo vas da zanemarite svaki gramatički i interpunkcijski nedostatak. Hvala vam.

Neka čitaoci budu obilno blagoslovљени. Neka sa vama bude milost i mir Božiji.

Njegovim ovlašćenjem u Njegovoј službi.

A handwritten signature in black ink, appearing to read "E. Frank".

DODATAK

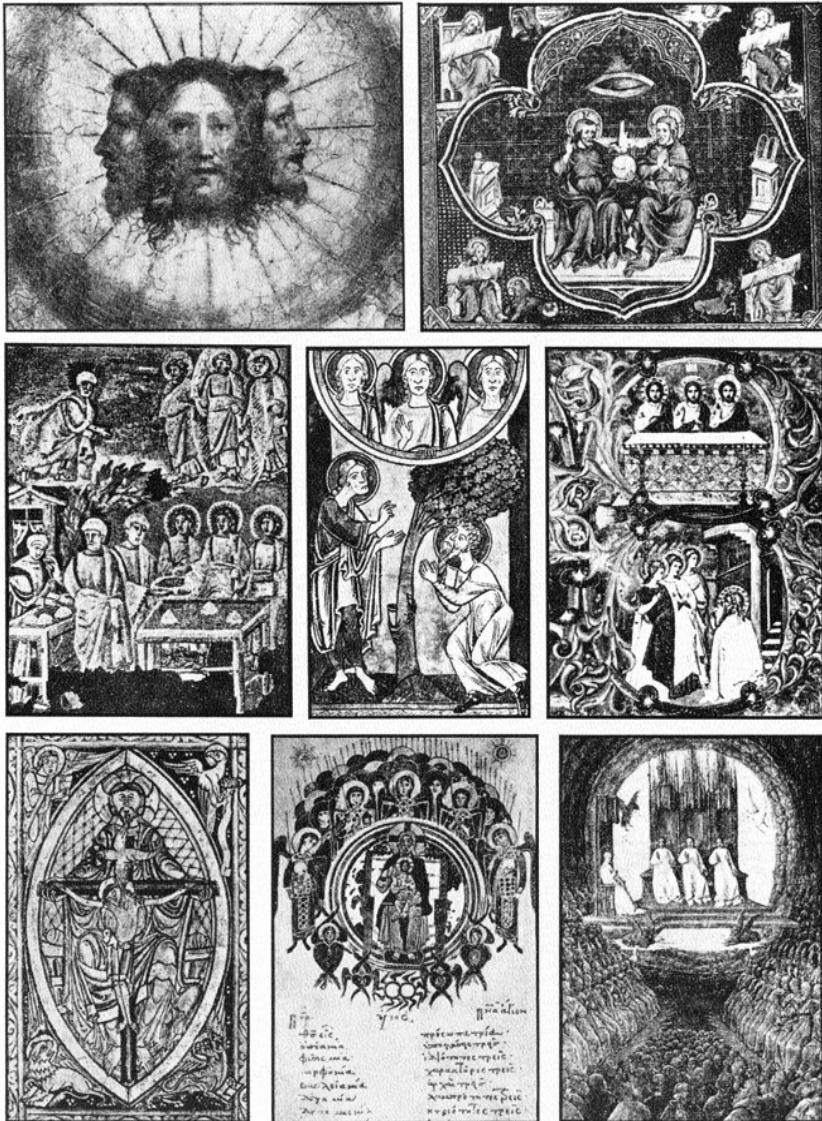
Živi Papa sa svojim mrtvim Hristom
Niko nikada nije video Petra ili Pavla
na ovakav način. Niko od
crkvenih otaca u prvim stoljećima nije
praktikovao nešto ovakvo.

Papa ispoljava svetsku silu kao glava
»Države Vatikan« i takođe duhovnu
moć na zemlji kao glava Rimo
Katoličke Crkve

Zar na nas ne dolazi duboka žalost
kada gledamo ovakve ikone? Ljudi
im se klanjaju, vatreno ljube statuu
Trojstva pa čak tlo pod njima

Ovo su samo neki od ružnih »Trojicaarskih« likova, kojima se praktikuje
kult. Šta vi kažete? Mogu li takvi trojičarski idoli reprezentovati jedinog,
istinitog Boga? Sigurno ne!

DODATAK II

Teolozi na toliko mnogo načina predvidjaju »Trojstvo«. Gore levo je prikazana jednakost osoba. Desno niže: Sa trojstvom je već prikazana Marija. Njoj je dato mesto na tronu s desne strane. (Herder, »Lexikon Theologie ...«).

Da li ovi likovi prikazuju jednog Boga ili trostrukog idola?

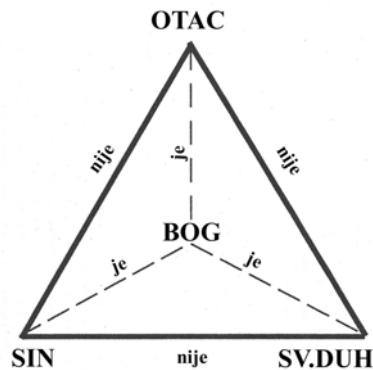
DODATAK III

Gornja slika treba da prikaže Oca sa skiptrom, Sina sa krstom i Svetog Duha kao goluba koji kruži nad njima

Šta vi vidite na tim slikama? Sigurno ne Boga

Tri donje slike takodje treba da reprezentuju jednog Boga (?)

Jedan omiljeni simbol trojedinca jeste jedan ovakav trougaonik. Da li je stvarno moguće, Boga predstaviti matematički?

Bog nije onakav kakvim su ga ljudi načinili. On je Duh i mi ga vidimo u licu Isusa Hrista (2 Kor. 4 : 6)

Januara 29, 1950

IZVEŠTAJ I MIŠLJENJE

Re: Questioned Negativ

Januara 1950 na zahtev Poštovanog Gordon Lindsay koji je predstavljao Williama Branhamu iz Jeffersonville, Indiana, primio sam iz Daglas studija u 1610 Rusk Aveniji ovog grada, 4 x 5 inča izložen i razvijen fotografски film. Ovaj film o William Branhamu je prvobitno trebao da bude napravljen u Douglas Studios u Sam Huston Coliseum, tokom njegove posete ovom gradu u drugom delu meseca januara 1950.

ZAHTEV

Poštovani Lindsay je tražio da naučno ispitan gore spomenuti negativ. On je zahtevao da odredim, ako je moguće, da li je, ili nije po mom mišljenju negativ bio retuširan ili na bilo koji način »podešavan«, posle razvoja filma, što bi prouzrokovalo da se iznad glave Poštovanog Branhamu pojavi snop svetlosti u obliku haloa.

ISPITIVANJE

Obavljeno je makroskopsko i mikroskopsko ispitivanje i studija celokupne površine obe strane filma- marke – Eastman Kodak Safety Film. Obe strane filma su bile ispitane pod filtriranim ultra – violetnom svetlošću i od tog filma su napravljene infra – crvene fotografije.

Izveštaj i mišljenje - strana 2 - 29, Januar 1950

Mikroskopsko ispitivanje nije pokazalo da je na bilo kom mestu bilo retuširanja filma bilo kojim načinom koji se koristi u komercijalnom načinu retuširanja. Takođe, mikroskopsko ispitivanje nije pokazalo bilo kakvo remećenje emulzije unutar ili oko mesta osvetlejnja o kojem je reč.

Ispitivanje ultra - violetnom svetlošću nije otkrilo bilo kakvu

stranu materiju, ili rezultat neke hemijske reakcije na obe strane negativa, što je moglo biti prouzrokovano osvetljenjem, posle razvoja negativa.

Infra – crvena fotografija takodje nije uspela da otkrije bilo šta što bi nagovestilo da je na filmu napravljeno bilo kakvo retuširanje.

Ispitivanjem takodje nije otkriveno bilo šta što bi nagovestilo da je negativ o kojem se govori na bilo koji način bio složen ili duplo izložen.

Nije pronadjeno ništa što bi nagovestilo da se osvetljenje o kojem se govori dogodilo u vreme procesa razvijanja filma. Takodje nije bilo ničega što bi nagovestilo da film nije razvijen na regularan ili priznati način. U komparativnim specifičnim težinama hemikalija filma nije pronadjeno ništa što nije u harmoniji.

MIŠLJENJE

Na bazi gore opisanog ispitivanja i studije definitivnog sam mišljenja da negativ koji je podvrgnut ispitivanju, nije bio retuširan niti je bio složen ili duplo izložen.

Dalje, definitivnog sam mišljenja da je snimak svetlosti koji se pojavljuje nad glavom u poziciji haloa, prouzrokovao svetlošću koja je osvetlila negativ.

Sa poštovanjem ponizan ,

potpis

George F. Lacy
Examiner of Documented Documents
Att'l Justice
Houston, Texas

Report and Opinion - Page 2 -

102

January 29, 1950

The microscopic examination failed to reveal retouching of the film at any place whatsoever by any of the processes used in commercial retouching. Also, the microscopic examination failed to reveal any disturbance of the emulsion in or around the light streak in question.

The ultra-violet light examination failed to reveal any foreign matter, or the result of any chemical reaction on either side of the negative, which might have caused the light streak, subsequent to the processing of the negative. The infra-red photograph also failed to disclose anything that would indicate that any retouching had been done to the film.

The examination also failed to reveal anything that would indicate that the negative in question was a composite negative or a double exposed negative.

There was nothing found which would indicate that the light streak in question had been made during the process of development. Neither was there anything found which would indicate that it was not developed in a regular and recognized procedure. There was nothing found in the comparative densities of the highlights that was not in harmony.

R E Q U E S T

Reverend Lindsay requested that I make a scientific examination of the aforesaid negative. He requested that I determine, if possible, whether or not in my opinion the negative had been re-touched or "doctored" in any way, subsequent to the developing of the film, that would cause a streak of light to appear in the position of a halo above the head of Reverend Bransham.

E X A M I N A T I O N

A macroscopic and microscopic examination and study was made of the entire surface of both sides of the film, which was Eastman Kodak Safety Film. Both sides of the film were examined under filtered ultra-violet light and infra-red photographs were made of the film.

O P I N I O N

Based upon the above described examination and study I am of the definite opinion that the negative submitted for examination, was not retouched nor was it a composite or double exposed negative.

Further, I am of the definite opinion that the light streak appearing above the head in a halo position was caused by light striking the negative.

Respectfully submitted,

[Signature]

G.J.L./1
1

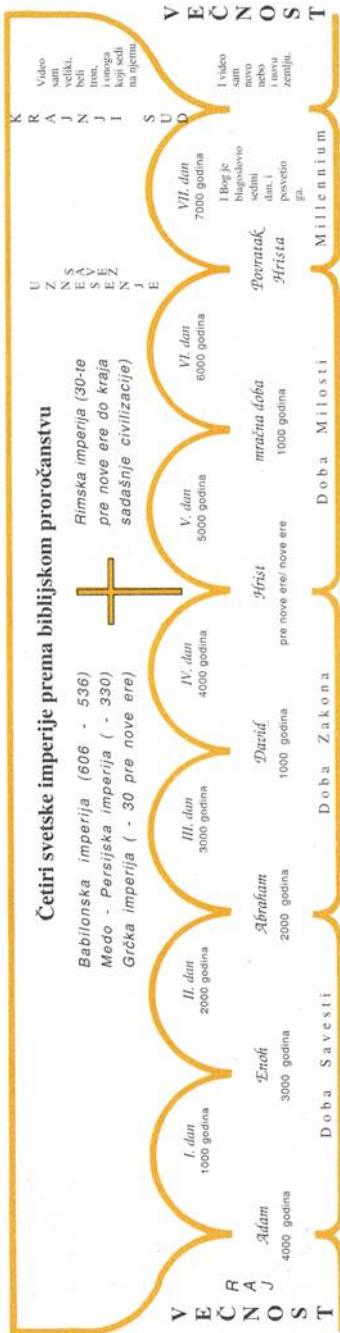
William M. Branham

Fotografija sa nadprirodnim svetlom iznad glave Božijeg čoveka koja je snimljena 24 Januara 1950 u Houston –u, Teksas, nije lažna niti predstavlja prevaru. Dragi GOSPOD se pojavio i obznanio Svoje prisustvo skupštini vernika, što su čak i nevernici potvrdili

Neka su blagoslovljeni oni koji nisu videli, a poverovali su!

Apostol Pavle svedoči: »A kad idjah približih se k Damasku, dogodi mi se oko podne da me ujedanput obasja velika svjetlost s neba.« (Dela Ap. 22:6).

BIBLIJSKA PODELA VREMENA

„...I od vijeka do vijeka ti si Bog!“ (Ps. 90 : 2).
 Tako kaže GOSPOD: „Koji od početka javljam kraj i izdaleka što još nije bilo; koji kažem:
 namjera moja stoji i učiniću sve što mi je volja ...“ (Iza. 46: 10).